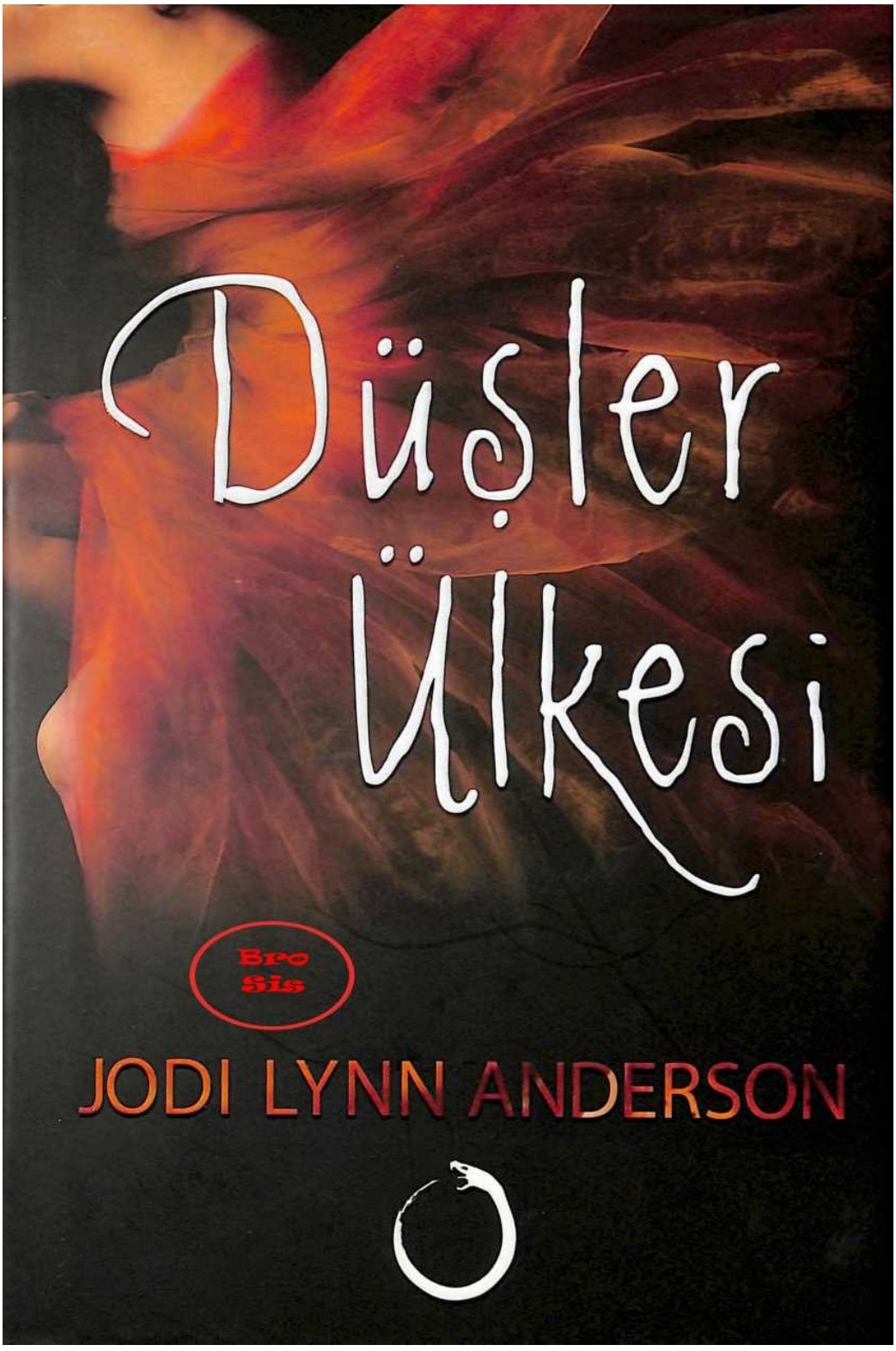
Düşler
Ülkesi
JODI LYNN ANDERSON

JODI LYNN ANDERSON

Düşler Ülkesi

Bro Sis

Öncelikle şunu bilin:
Bu bir aşk hikâyesi, ama bugüne dek duyduklarınıza benzemiyor. Oğlan da, kız da hiç masum değil.
Bu hikâyede sayısız hayat yitirildi.
Ayrıca iyiler de kazanmıyor.
Bazı yerlerde hikâyeler illa mutlu sonla biter ama Düşler Ülkesi'nde durum böyle değil.

ISBN 978-605-186-363-4

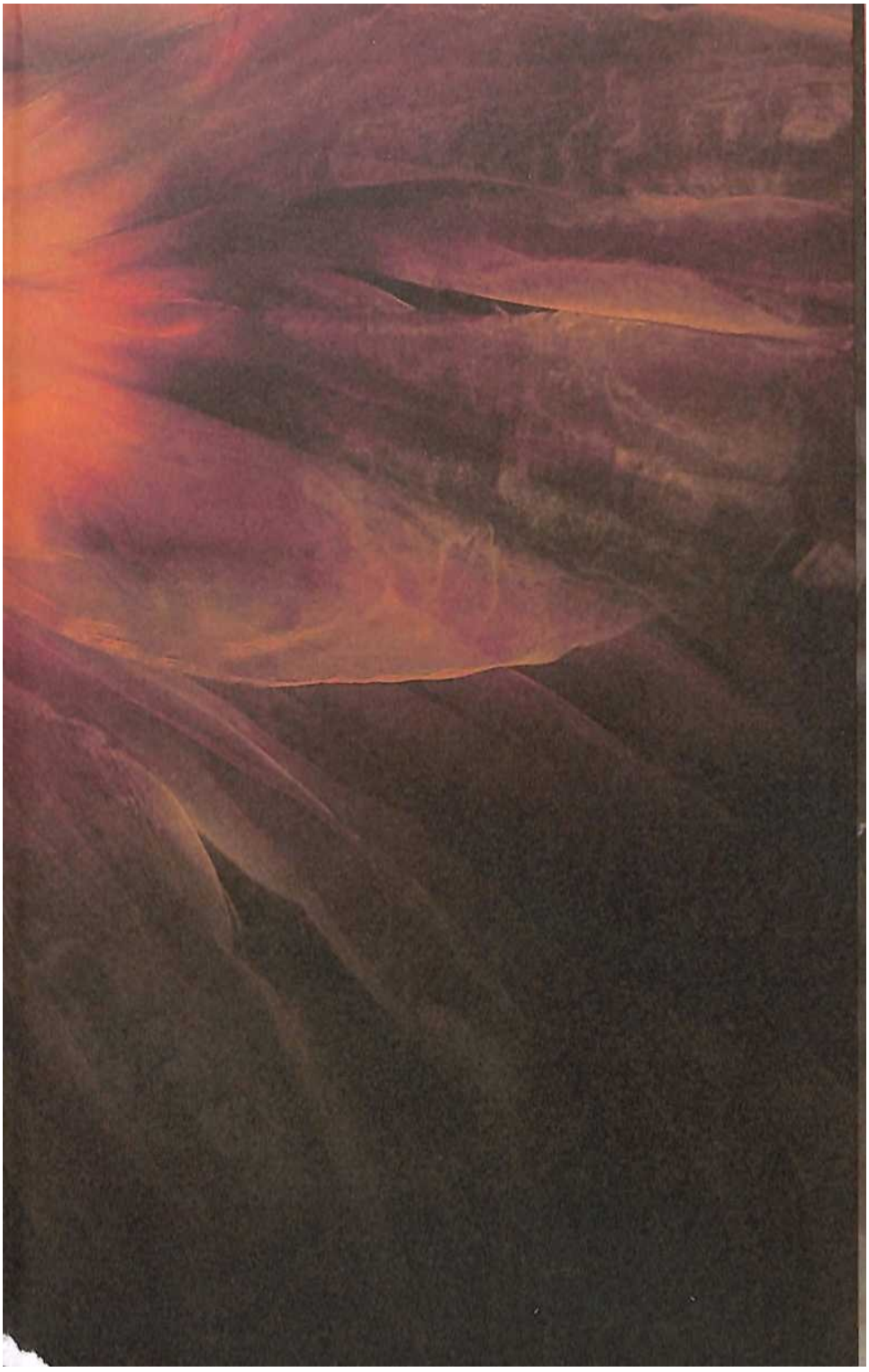

O NOVELIA DİNftMİK

Novella Dinamik: 27

Düşler Ülkesi

Jodi Lynn Anderson

Özgün Adı: Tiger Lily

Genel Yayın Yönetmeni: Şahin Güç

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

Editör: Duygu Pınar

Düzelti: Elçin Kazancı

Kapak Uygulama: Filiz Odabaş

Sayfa Tasarım: Elif Aydın Yavuz

Baskı: Sistem Matbaacılık Yılanlı Ayazma Sok. No8 Davutpaşa-Topkapı / İstanbul Tel: (0 212) 482 1101 Matbaa Sertifika No: 16086

Baskı: Eylül 2017 ISBN: 978-605-186-363-4

© Jodi Lynn Anderson

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Intercontinental Literary Agency aracılığıyla NOVELLA DİNAMİK'e aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No:12330

O NOVELlft MNftMH

MARTI YAYIN DAĞITIM SAN. TİC. AŞ. markasıdır.

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/ İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 / Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com www.novellayayinlari.com

•Wl

JODI LYNN ANDERSON

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

O

JODI LYNN ANDERSON

New York Times çoksatanlar arasında olan *Düşler Ülkesi*, *May Bird* üçlemesinin de yazarı olan Jodi Lynn Anderson, Asheville, N.C.'de eşi, oğlu ve evcil hayvanlarıyla birlikte yaşamaktadır.

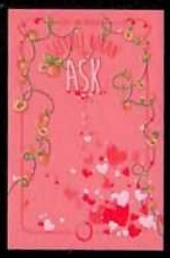

Kapak fotoğrafı © 2012, Trevillion
Kapak Tasarımı: Oceana Garceau

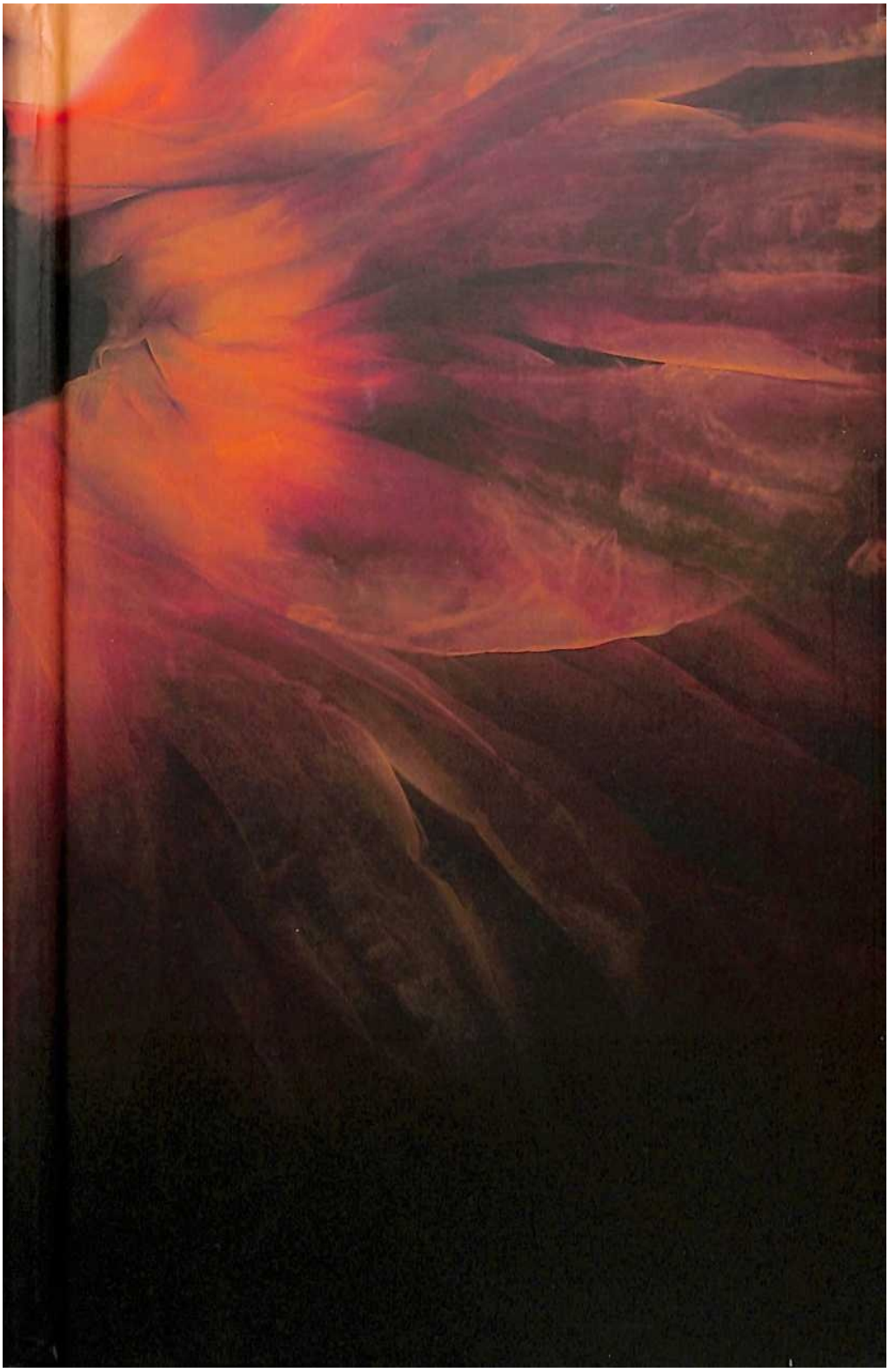

Seninle konuşmasam da bir şey değişmiyor, tek başıma oturduğum, ya da gece

tek başıma uyandığım zamanlar

seni düşünüyorum, Bekliyorum, seninle gene buluşacağız, kuşkum yok bundan, Seni hiçbir zaman yitirmemeye bakıyorum.[1]

Uçurumun kenarında, eski ve yıkık taş evin yakınlarında duruyordu.

Evin içinde devrilmiş bir masadan, bir kepçeden ve toprak bir kâseden başka bir şey kalmamıştı. Tüyleri ürpermiş, tir tir titreyerek bir saatten fazladır orada öylece duruyordu. Bu gibi zamanlarda bana hiç açılmazdı. Kalbi hızla çarparken, hâlâ orada olup olmadığını anlamak istermiş gibi ellerini bedeninde gezdirdi. Kollarıyla bacakları pürüzsüz, güçlü, ince ve kaslıydı; saçları da yaşma rağmen uzun, siyah, dağınık ve parlaktı. Ona baktığınızda, suyun karşısında ne olduğunu görecek kadar uzun süredir hayatta olduğunu anlayamazdınız. Seksen sene geçmişti ve o hâlâ on beş yaşındaydı.

O günlerde, yeni dünyalar keşfedilmiyordu. Haritalar çoktan son halini almış ve aynı kalmıştı. İnsanlar Afrika'nın, Asya'nın ve Güney Amerika'nın şeklini, hangi yaratıkların mitolojik olduğunu, hangilerininse olmadığım biliyorlardı. Denizayıları gerçek, denizkızları değildi. Gergedanlar vardı, deniz canavarları yoktu. Ölümcül anaforları koruyan denizyılanları da ortalıkta görünmüyordu. Korsanlar hâlâ vardı, ama romantik hiçbir yanları kalmamıştı. Gerisiyse hikâyeden ibaretti ve hikâyeler ağızlarının payını almıştı.

Dışlanmışlar artık gözlerini kendi kıyılarında tutuyorlardı, bizler de kendi kıyılarımızda... Çok sapa bir yerde olduğumuzdan gözlerden uzaktaydık ve birçoğumuz dış dünyayı düşünmüyordu. Sadece o ve ben farklıydık. O, ayda bir kere filan oraya gelir, okyanusa bakardı; köyün çocukları fısıldayarak onun hakkında bir şeyler söylerlerdi. Kendi çocukları bile. Bu, bir ayine dönüşmüştü.

Rüyasından uyanmak üzereyken, bana artık kimsenin kullanmadığı o eski ismimle seslendi. Sonra bana döndü, kirpiklerini etrafımı saran ışıltıda kırpıştırdı ve tek bir kelime fısıldadı:

Tink.

BİR

• •

Öncelikle şunu bilin: Bu bir aşk hikâyesi, ama bugüne dek duyduklarınıza benzemiyor. Oğlan da, kız da hiç masum değil. Bu hikâyede sayısız hayat yitirildi. Ayrıca iyiler de kazanmıyor. Bazı yerlerde hikâyeler illa mutlu sonla biter ama Düşler Ül-kesi'nde durum böyle değil.

Boyu ceviz kadar, genetik olarak kendisine kanatlar bahşedilmiş ve bir dizi olaya tanıklık etmiş bir peri olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayabilmek için, öncelikle bütün perilerin dilsiz olduğunu bilmeniz gerekir. Bir amipten yusufçuğa, bir yusufçuktan da periye dönüştüğümüz o uzun ve engebeli süreçte doğa, evrimimizin bir noktasında, hayatta kalmamız için dilin gereksiz olduğuna karar vermiş herhalde. Dilsiz olmamız bazı açılardan iyi. Her şeyi *görmenizi* sağlıyor. İnsanların çoğunlukla yaptığı gibi kendiniz hakkında bir şeylerden söz etmeye ya da sizi duyacak kadar yakında duran herkese aklınızdan geçen her düşünceyi anlatmaya değil, gözlem yapmaya odaklanıyorsunuz. Biz periler bu şekilde empatik olmuşuzdur. Ayrıca, bir kalbin atışına, bir nabzın farklı vuruşlarına, bir beyindeki sinirlerin hareketine öylesine duyarlıyızdır ki neredeyse birbirimizin zihinlerinin içindeyizdir. Çoğu peri bunu diğer perilerle vakit geçirerek görmezden gelir. Ağaç kütüklerinde yerleşim alanları kurarlar ve sivrisinek avlamak haricinde nadiren o bölgeden ayrılırlar. Ben bunlardan sıkılırım, uçmayı ve etrafı izlemeyi severim. Zaten her şeyi en başından görmem de bu sayede mümkün oldu. Bazıları buna, başkalarının işine burnunu sokmak diyor. En azından annem böyle söylüyor.

O sabah çekirgeleri görmeye gidiyordum. Nehrin yakınlarındaki bir peri yerleşim bölgesini istila edip iyi kısımlarını yemişlerdi. Ben daha önce hiç çekirge görmemiştim. Sırf merak ettiğim için, bir manyok tarlasında bu keşif gezisine giderken, kızların yanından geçeceğim tuttu. Yumru kökleri topluyorlardı. Kabilede bu görev kadınlara düşüyordu. Hepsi ergenliğe yeni adım atmıştı, kızlardan bazıları hâlâ orantısız büyüyorlardı ama geçici düşüncelerini yansıtan ince uzun uzuvlarıyla kendilerinden emindiler. Diğerleriyse kıvrımlıydı ve bu kıvrımları, kullanmayı yeni öğrenmeye başladıkları aletler gibi taşıyorlardı. Kaplan Zambağı hemen gözüme çarptı, onu daha önce de görmüştüm. Serseri bir panter ve bir kız kanşımından oluşan görüntüsüyle diğerlerinin arasından sıyrılıyordu. Yürümek yerine, hayvanlar gibi *sessizce* ilerlerdi. O yaştayken vücudunun kıvrımları narin ve esnek olmalıydı, ama o hâlâ bir çocuk gibi yenilmezdi.

Onlar hayatları her daim nehre bağlı olan Gök Yiyicileri adındaki bir kavmin üyeleriydiler. Balık tutar ve nehir kenarındaki bir alanda manyok yetiştirirlerdi.

Bir Gök Yiyici'nin yön bulmanın imkânsız olduğu sık bir ormanda keşfe çıkması, bir perinin bir şahinin av bölgesine gitmesi gibiydi. Böyle bir şey çok nadir meydana gelirdi. O yüzden ağaçların arasındaki gümbürtüyü duyduklarında kızların birçoğu çığlık attı. Kaplan Zam-bağı'ysa hemen kısa saplı baltasını kavradı.

İlk olarak dalları yararak Taş geldi. Diğer oğlanlar koşarak onu izledi. En çelimsizleri olan Çam Suyu sona kalmıştı. Hepsi nefes nefeseydi, bellerinden yukansı çıplaktı, kaslıydı ve peşlerinden onlara yetişmeye çalışan ufak tefek Çam Suyu'na rağmen ne yaptığını bilen bir gruptular.

Taş, kızların onlarla gelmesini işaret etti. "Gözlerinize inanamayacaksınız," dedi.

Kızlar oğlanların peşinden ormana daldı. Ben de neler olduğunu merak ettiğim için, benim uçuşumdan bile daha hızlı koşan Kaplan Zambağı'nın tuniğinin bir püskülüne tutundum. Yamaçtaki son ağaçlan da geçtik ve nihayet karşımıza deniz çıktığında, Kaplan Zambağı'ndan hafif bir çığlığın yükseldiğini duydum. Diğer kızlar da onun arkasından zirveye vardıklarında aynı şekilde çığlık attılar. Denizde gökyüzüne doğru bir iskelet gibi yükse

li

len büyükçe bir gemi vardı, kıyıya yakın kayalıklara çarpıp parçalanıyor ve suda bata çıka müthiş bir mücadele veriyordu. Karşımızdaki manzara, sadece koyu mavilerden, grilerden, beyazlardan ve bunların hepsini derin ve kesik nefesler gibi kaldıran azgın dalgalardan ibaretti.

Daha dikkatli bakınca minik pembe renkli insanları gördüm. Küçücük bedenleri gemiden düşerken bir yerlere tutunmaya çalışıyorlardı. Onların okyanusun karşı tarafında yaşadığını bildiğimiz İngilizler olduğunu hemen anladım.

Kızlardan biri endişeyle incecik kollarını uzatıp onları işaret ederek, "Ölüyorlar," dedi. Ay Gözü isimli upuzun bir kızdı bu.

Geminin güvertesinin ortasından kayalıklar yükseliyordu. Gemiden kopan parçalar hızla denize savrulup gözden kayboluyordu. Minik insanlar da bu arada gemiden sapır sapır dökülüyordu.

Çam Suyu dirseğiyle Kaplan Zambağı'nın kolunu dür-tükledi, parmağıyla daha yakındaki bir yeri gösterdi. Küçük bir kayık, kürekleriyle bir su böceği gibi

kıyıya doğaı ilerliyordu, ancak dev dalgalarla boğuştuğunu görebiliyorduk.

İçinde tek bir kişi vardı: narin görünümlü, yalnız bir adamdı bu. Bütün gücüyle kıyıya varmaya çalışıyor, ama hiç ilerleyemiyordu. Dalgalar gözlerimizin önünde onu öyle bir sarstı ki adam en sonunda denize düştü, fakat nasıl olduysa sandalın ön kısmına tutunmayı başardı. Ölmesi an meselesi gibiydi, ancak saniyeler sonra tekrar kayığa çıkabildi.

Küçük kayığın yarısı çoktan suyla dolduğu için alabora olacakmış gibiydi. İçindeki adam da denizcilikten pek anlamıyordu, kayığı dalgalara karşı tutması gerektiği halde, sürekli olarak yan çeviriyordu. Buna rağmen, küreklere asılmaya devam etti ve tüm kötü şartlara rağmen, şaşkın bakışlarımız arasında bir anda dev dalgaların arasından kurtularak kumsala yakın sakin sulara varmayı başardı. Kayığın içine çöküp öne doğru eğildi, bir ölüden farkı yoktu ama tekrar sakin sakin kıyıya doğru kürek çekmeye başladı. Grubumuzdaki birkaç kişi heyecanla tuttukları nefeslerini dışarı bıraktı. Ben de aynı şeyi yaptım, fakat benim sesimi kimse duymadı.

Bana göre adam ölümcül bir yerden, başka bir ölümcül yere gelmişti. Tehlikelerini bilmeden bu adaya çıkmak, en azından yeniden denize açılmak kadar tehlikeliydi. Orman onu diri diri yiyecekti. Kemiklerini bile.

Kabilenin gençleri hem sevinçle, hem de korkuyla bakıştı. Tek istisna, bir heykel gibi anlaşılmaz bir bakışla gözlerini aşağıdaki adama dikmiş olan Kaplan Zamba-ğı'ydı. Çam Suyu onun elini tuttu ve yamacın kenarından geriye çekti, Kaplan Zambağı kenara o kadar yakın duruyordu ki rüzgâr onu aşağı düşürebilirdi.

"Ona ne yapacaklarına karar verirler," dedi Taş.

Çünkü Düşler Ülkesi'nde yaşayan herkes İngilizlerin beraberlerinde getirdikleri tehlikeyi bilirdi.

Çocuklar köy konseyinin ne yapacağını görmek için hızla geri döndüler. Ben biraz daha orada kalıp geminin dalgaların arasında batıp çıkışını izledim. Sonra da diğerlerine yetişmek için uçarak oradan uzaklaştım.

Bu olay her şeyin başlangıcıydı, ufak tefek bir adamın küçük bir kayıkla gelişi, en azından Kaplan Zambağı için gelecekteki birtakım değişimlerin başlangıcıydı. O olay olduğunda, Kaplan Zambağı'nı senelerdir tanıyordum.

Geçmişini de biraz biliyordum: şaman Tik Tak'ın ilaç yapmak için yabani lahana toplarken onu bir çiçeğin altında bulduğunu biliyordum. Ya oraya bırakılmıştı ya da onu almak için geri dönebilecek kadar hayatta kala-mamış olan birinden gizlenmişti. Şaman ona altında bulduğu çiçeğin adını, Kaplan Zambağı ismini vermiş, onu kucakladığı gibi köye getirmişti. Kaplan Zambağı gerçek bir kız gibi görünecek kadar büyüdüğünde, ormana uzanan patikanın oradaki kulübesinin yanında ona bir ev yapmış ve onu oraya yerleştirmişti. Çünkü kızın giysilerini ödünç almasını istemiyordu.

Tik Tak kendisinin inşa ettiği toprak evde yaşardı, bu ev köyün en karmaşık eviydi. Oradan geçerken biraz kestirmeyi en sevdiğim evdi burası, çünkü en iyi gizli köşeler o evdeydi. Bir peri avcılardan korktuğu için her zaman dar alanlarda uyumaktan hoşlanır. Tik Tak böyle bir yapıyı adadaki başka bir kabilede görmüştü. Onlar tarih öncesi hayvanların kemiklerinin arasında, çamurlu bataklıklarda yaşayan Bataklık Sakinleri'ydi. Evinin iskeletini yapabilmek için, bir hayvanın göğüskafesini ta oradan sürükleyerek getirmişti. Köyde kimsenin sahip

olmadığı bir ustalıkla içindeki rafları ve pencereleri tamamlamış, basit evleri olan diğer kabile üyelerini utandıracak bir mekân yaratmıştı.

Tik Tak o sırada, ılık evinde şöminesinin karşısında oturuyordu. Güneş batmak üzereydi ve geceler, kuru mevsimin sonunda her zaman olduğu gibi serinlemeye başlamıştı. Üzerinde ahududuyla boyamış olduğu, en sevdiği uzun deri elbisesi vardı; saçlarını örüp sırtından aşağı bırakmış, arkasında bir tavus kuşu tüyü olan deri bir ipi de başına bağlamıştı. Dimdikti ve tıpkı bir kadın gibi zarafetle duruyordu. Odaklanmak için gözlerini yummuştu, dudakları da bir şaman olarak trans halindeyken ziyaret. ettiği, görünmez tanrılarla konuştuğu zamanlardaki gibi kıpırdıyordu. Kaplan Zambağı nefes nefese, sessizce içeri girdi ve şamanın işini bitirmesini bekledi.

Her şeyin bir örnek ve düzenli olduğu bir köyde, Tik Tak'ın evi sahipsiz bir hazine gibiydi. Şöminenin alevleri tuhaf koleksiyonlarını yerleştirdiği eğimli duvarlarında gölgeler oluşturuyordu. Neler yoktu ki orada: Minik kuş kafatasları, tüyler, sıradan görünmekle birlikte özenle sakladığı taşlar ve Düşler Ülkesi'nin kıyılarına vurdukça onun azimle seneler boyu topladığı egzotik eşyalardan oluşan, o çok sevdiği koleksiyonu... Sayfaları birbirine yapışmış, mürekkebi akmış bir kitap, lekeli metal bir kupa... En sevdiğiyse, mekanizması her nasılsa bir gemi enkazından veya kıtadan adaya kadar uzun bir yolculuk yapmasına

rağmen hâlâ işleyen, zamanı

gösteren bir kutuydu. İngilizler dünyanın sonsuzluğunu saniyelere, dakikalara ve saatlere ayırmışlardı. Tik Tak bunun muhteşem bir şey olduğunu düşünürdü.

Kaplan Zambağı odada sessizce yürüdü, saati ve şamanın onu kurmak için kullandığı ufak metal parçayı inceledi. Tik Tak tüm köyün katıldığı ciddi bir törenle adını aldığı tik tak seslerini dinledi.

Kaplan Zambağı bir kıpırtı hissedince arkasına baktı ve Tik Tak'ın onu izlediğini fark etti.

Tik Tak onu büyük bir mutlulukla tepeden tırnağa süzerken, "Ufak yaratığım, duyduğuma göre bir ziyaretçimiz varmış," dedi. Kaplan Zambağı hep vahşi bir hayvan gibi çamur içinde ve darmadağın görünmeyi başarırdı. Saçları hep örgüsünden sıyrılıp yüzüne düşer, kire toza bulanıp tenine yapışırdı.

"Ona yardım edecek miyiz?" diye sordu.

Tik Tak başını salladı. "Bilmiyorum."

Kaplan Zambağı onun konuşmayı sürdürmesini bekledi ve saygı göstererek ağzını açmamaya çalıştı.

Tik Tak gözlerine sürdüğü kömürü biraz sildi. "Pipomu gördün mü?"

Ayağa kalkıp piposunu aramaya koyuldu. İki uzun hafta boyunca bunu ince ince oymak için uğraşmıştı, ama bu yaptığı beşinci pipoydu. Hep bir şeylerini kaybederdi. En sonunda, piposunu yatak örtüsünün altında buldu.

Dikkatini Kaplan Zambağı'nın sorusuna verip içini çekti. İngilizler daha önce de Düşler Ülkesi'ne gelmişlerdi.

Yanlarında dillerini de getirmiş ve bunu zamanla başka kabilelere veren Bataklık Sakinleri'ne armağan etmişlerdi. Ancak aynı zamanda vahşi doğayı tuhaf bir biçimde rahatsız etmişlerdi. Ormanda gürültü yapıp dikkatsiz davranmışlar, kendileri gibi İngiliz olan ve dünyada en çok onlardan nefret eden korsanlara kurban olmuşlardı. Ateşli hastalıkları ve felç eden gribi de getirmişlerdi. Ama Gök Yiyicileri'nin korktuğu şey bunlar değildi.

İngilizlerde yaşlanma hastalığı vardı. Zamanla saçları grileşiyor ve bedenleri kiiçülüyordu. Sonra da garip bir biçimde ölüyorlardı. Gerçi Düşler Ülkesi sakinlerinin ölüm hakkında hiçbir şey bilmedikleri söylenemezdi, ama bunun yavaş ve önlenmesi kesinlikle imkânsız bir teslimiyet olduğunu bilmiyorlardı. Geceleri rüyalarına girip kâbuslarında onları en çok kovalayan şey, adalarındaki yaratıklar ya da batı kıyısının en ucunda yaşayan gaddar korsanlar değil, buydu.

Düşler Ülkesi'nde birinin yaşlanmasının ne zaman duracağını asla bilemezdiniz. Tik Tak'ın yaşlanma süreci, yüzüne derin kırışıklıklar yerleştikten sonra sona ermişti, ama çoğu kişinin yaşlanması çok daha gençken biterdi. Bazıları bunun, başınıza gelen çok önemli bir olayın içinizdeki yaşlanmayı engelleyen bir şeyi tetiklediği-ne inanırdı, ama Tik Tak bunların batıl inanç olduğunu düşünürdü. Tek bildikleri, belirli bir yaşa gelip bir kaza sonucu ya da tehlikeli bir şeylerle savaşarak hayatlarını kaybedene kadar, aynı yaşta kaldıklarıydı. Bu yüzden,

bazen kızlar annelerinden, torunlarsa büyükanne ve büyükbabalardan daha çok yaşlanırdı. Yaş, tıpkı saçınızın rengi veya çillerinizin sayısı gibi bir özellikti. Kaplan Zambağı, Gök Yiyicilerin yaşlanma hastalığı yüzünden İngiliz adama yardım etmek istemeyeceklerini biliyordu. Onun hastalığına yakalanmak istemiyorlardı.

Fakat bir ölümden diğerine süzülerek gelmiş olan o ufak tefek yalnız adam nedense merakını uyandırmıştı. Bunu duyabiliyordum. (Bir peri, birinin zihninin neyle meşgul olduğunu duyabilirdi. Bir keman telinin çıkardığı kalın ve pes bir notanın sesi gibiydi.)

Kaplan Zambağı, "Yardımımız olmadan hayatta kalamaz," dedi. "Cesur olmamız gerek, öyle değil mi?"

Tik Tak'ın kırışıklıkları cevap verir gibi kıpırdandı. Kaplan Zambağı bunun ne anlama geldiğini iyi biliyordu.

Tik Tak piposunu düşünceli düşünceli doldurarak, "Ümitsiz vakalarına yabancı değilim, canım. Ama kiminle tanıştığına dikkat etmen gerek," dedi. "Onlarla tanışırsan bir daha dönüşü yok." Piposundan uzun bir nefes çekti. Tik Tak'ın yanında olmak, bana dünyadaki her şeyin olması gerektiği yerde olduğunu, herhangi bir şeyi aceleye getirmenin bir hakaret sayılacağını ve boşa gideceğini hissettirirdi. "Başka şeyleri düşünüyor olman gerek. Taşkınlık yapmak için fazla büyüksün artık. Temizlen. Saçlarını tara. Bir kız gibi görünmeye çalış."

“Sen bir erkek gibi görünmeyi denersen, ben de bunu yaparım.”

Tik Tak acı acı gülümsedi, çünkü ikisi de bunun imkânsız olduğunu biliyordu, Tik Tak’ın içinden öyle olmak gelmiyordu. Bir erkeğin olabileceği kadar kadınsıydı ve herkes bunu, gökyüzünün rengi ve gündüzden sonra gecenin gelişi gibi kabullenmişti. Keyifsizce Kaplan Zamba-ğı’na doğru piposunun dumanını üfledi. Birlikte oturup pencerenin ardındaki renkleri izlediler. Tünediğim rafta, kıvrılarak dönen ve yok olan dumanı içime çektim: Tütün renkleri yoğunlaştırıyor, kokuları zenginleştiriyordu. Pencereden dışarı bakınca, herkesin ateşten uzaklaştığını gördüm. Kızlar önden gidiyor, oğlanlar koşarak onlara yetişmeye çalışıyordu. Her zamanki gibi aralarına Kaplan Zambağı’nın katıldığını hiç görmediğim bir dans başlamıştı.

Kaplan Zambağı sırtüstü yere uzandı, ayaklarını duvara dayadı ve havanın serinliğine rağmen boynunda biriken terleri sildi. Huzursuz bir halde ayaklarını duvara vurmaya başladı.

Tik Tak anlayışla ona baktı. “Huzursuzsun. Kendi bedenin de dahil, her şey sana dar geliyor. On beş yaşında olmak böyle bir şey. Ben de hatırlıyorum.”

Kapıdan bir ses gelince, ikisi de başlarını kaldırıp oraya baktılar. Beti benzi atmış Çam Suyu’nun dikildiğini gördüler, arkasında her zamanki gibi endişeli ve üzgün görünen Ay Gözü vardı.

Çam Suyu, “İngiliz’in ölmesine karar verdiler,” dedi.

Onun kulübesinden çıktığını duyduğumda, ana ateşin oradaki bir yaprağın üstünde uyuyordum.

Herkes yattıktan sonra yıkanmak için nehre gitti. Timsahlar bazen karanın iç kesimlerine kadar gelirlerdi, ama onun bazılan gibi bu yaratıklardan korkmadığını ve karanlık bastırdığında tek başına yüzmeyi sevdiğini biliyordum. Onu evine kadar takip ettiğimde, kulübelerin arasında sadece bir tanesinde mum yandığını gördüm. Bu kulübe Çam Suyu’nunkiydi. Büyük bir ihtimalle bir şeyler tasarlıyordu ya da derin düşüncelere dalmıştı. Köyde kaldığım gecelerden onun uykusuzluk çektiğini biliyordum.

Kaplan Zambağı evinden tekrar çıkıp meydana indiğinde, yanında bir çanta dolusu yiyecek de vardı. Oklarını sırtına asıp gün doğmadan yola çıktı. Merakla gidişini izledim; uykulu, rahat ve keyifliydim. Onun peşinden gitmek aklıma bile

gelmeden yine uyuyakaldım.

t •

IKI

Beni ve annemi, Belladonna isimli gözleri parıl parıl parıldayan bir su perisi için terk etmeden önce, babam bana birkaç şey anlatmıştı. Çürük kütüklerin sivrisineklerin en sevdiği yer olduğunu ve insanlara güvenmememem gerektiğini söylemiş, Peter Pan'e yaklaşmamam için de beni uyarmıştı.

Onunla adanın hangi kısımlarının yasak olduğunu, hangilerinin olmadığını benim için işaretlerken karşılaşmıştı. Ona ilk önce Pan demişti. Sadece perilerin bildiği bir işaret diliyle bana onu anlatmıştı. *Uçabiliyor. Boynuzlan var. İnsanları yiyor. Seni görürse, anında öldürür.*

Sonradan, diğer perilerden daha fazlasını da öğrendim. Çocukluk arkadaşım Mirabella'yla ben uyumadan önce hep onları düşünürdük. Kayıp çocukları hiç görememiştik ve tam olarak ne olduklarını, hayalet mi, iblis mi, yoksa canlı insanlar mı olduklarım bilmiyorduk. Ormanda gizlice görme şansını bulamadığımız tek yaratıklar onlardı, ama etrafta iz bırakıyorlardı; hayvan ve av leşleri, bazen de bir ağaca asılmış korsan kafatası. İzleri her yerdeydi. Bazen çamurlu el izleri, zaman zaman da bizlere varlıklarını anımsatmak için kâğıt hamurundan bir maske veya ufak ahşap bir gemi gibi tuhaf şeyler bırakıyorlardı. Bazen bizler rahat kuytu köşelerimizde, çürük ve içi boş kütüklerin en derininde uyurken, rüzgâr onların bağırışlarını ve seslerini bize kadar taşıyordu. Ormanı bizden daha iyi tanıyor gibiydiler ki bizler orayı kanatlarımız gibi bilirdik. Bu oğlanlar şiddet kullanmalarıyla tanınıyorlardı; dişleriyle çiğ çiğ vahşi hayvanları yiyor, tek başına dolaşan kızları kaçırıyorlardı. Çalınan insan kızlara ne olduğunu düşününce bile içim ürperiyordu. Babam asla onların bölgesine yaklaşmamamı söylemişti. Periler ve kabileler ormanın o kısmına "Yasak" diyorlardı.

Ama babam gittikten sonra, bana koyduğu her kuralı çiğnemek için inanılmaz bir istek duymaya başladım. Kaçınmam gereken bölgenin üstünde uçar, oğlanları görecek miyim diye heyecanla bakınırdım. Yorulduğumda veya acıktığımda da, Gök Yiyiciler'in yakınlardaki köyünde insanların her zaman etrafında uçuşan pirelerden yemek için mola verirdim.

İnsanların perileri öldürdüğü ve onlan bazı ayinlerinde neşeli ve panltılı süsler

olarak kullandıkları biliniyordu. Ama Gök Yiyiciler ve diğer birkaç kabile bunu çok barbarca buluyordu. Onların arasında oturup yemek yerken kendimi nadiren endişeli hissediyordum. Hem onları gözlemlemek, bana her zaman çok eğlenceli geliyordu. Bir kere rengârenklerdi. Kadınlar saçlarını uzatıp süslüyor, şaman Tik Tak haricindeki erkeklerse kısa kesiyordu. Muhteşem bir el sanatı geleneğini sürdürüyor ve kendilerine çok güzel elbiseler dikiyorlardı. Ağaçlardaki, bulutlardaki ve sudaki tanrıları dinlemeye çalışmışlardı, ama asla ne dediklerini tam olarak anlayamamışlardı.

İşte, Kaplan Zambağı'nı ilk kez o ziyaretlerimden birinde görmüştüm.

Çocuklar onunla alay ediyorlardı. Ama dikkatimi çeken şey bu değildi; böyle bir köyde, çocuklar yetişkinler kadar gaddar olabiliyordu. Onun öylece kımıldamadan duruşu dikkatimi çekmişti. O sırada köy cayır cayır yansa bile fark etmeyecek ya da bunu umursamayacak kadar kaskatıydı. Kapkara bir bulut gibiydi. O zamanlar, henüz sekiz yaşında bile değildi, siyah saçları dağınıktı ve beline kadar uzanıyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyordu.

Alaycı sözler giderek itişmeye dönüştü ve en sonunda Manolya Tomurcuğu adında bir kız onu bir gündür dışarıda duran ve içi soğuk hindi suyuyla dolu olan bir varile doğru itti. Diğer çocukların hepsi onu varilin içine sokup kapağını kapatmak için öne atıldılar. Manolya Tomurcuğu kapağın üstüne oturdu ve diğer çocuklar da kendi aralarında heyecanla ne olacağını konuşmaya başladılar. Derken, varildeki kız sessizleşti ve herkes sus pus kesildi. Yakınlardaki bir grup karga da karmaşaya katılıp, çocuklara bakıp tiz seslerle gaklamaya başladı.

En sonunda, gürültüyü duyan bir kadın (sonradan Ağda Teyze olduğunu öğrendim) geldi ve çocuklar kaçıştı. Hindi varilinin içinde bir çocuk olduğunu bilmeyen kadın, işinin başına geri döndü.

Birkaç dakika boyunca, etraftan çıt çıkmadı. Sonra, varilin kapağı nihayet açıldı ve Kaplan Zambağı nefes nefese, titreyerek ve bitkin bir halde dışarı çıktı. Sessizce evine yürüdü. Tik Tak onun yüzüne bulaşan hindi suyunu ve parçalarını temizlemesine yardım etti. Manolya Tomurcuğu iki gün sonra, o geceki çorbaya koyulan bir parça hindinin boğazına kaçmasıyla boğulmuş olarak, kalçasında kötü bir kehanet gibi oturan bir kargayla bulununca, çocuklar ve yetişkinlerin çoğu Kaplan Zambağı'yla ilgili iki şeye karar verdiler: Birincisi, onun boğulamayacağıy-dı. İkincisiyse, kargalar tarafından korunduğuydu.

Bütün bunlar doğru olsun ya da olmasın, işin aslını anlayabilmek için aklının derinliklerine yeteri kadar inemi-yordum. Ama bir öğleden sonra, çocuklar onunla karga kız diye alay edip korkutunca, saçlarına bir kuzgun tüyü iliştirdiğini gördüm. O günden sonra bunu hiç çıkarmadı.

Ondan sonra, ona bayılmaya başladım ve onun sadık bir hayranı haline geldim. Benim hakkımda ne düşündüğünü bilmiyordum. Zihninden hiç geçmiyor gibiydim. Sürekli olarak arkasında veya tepesinde uçtuğumu, püsküllerinden birine tünediğimi fark ediyor olmalıydı, ama sanırım beni adeta manzaranın bir parçası gibi kabul etmişti.

Fark etmediği tek şey ben de değildim. Çam Suyu da vardı. Doğuştan sıska ve biraz da asimetrik bir yapıya sahipti. Ela gözlerinden biri her zaman biraz daha kısık duruyor ve yüzünün asimetrik görünmesine neden oluyordu. Ne kadar denese de, diğer oğlanların avda sergilediği kana susamış tavrı sergileyemiyordu. Her zaman bir şeyler düşünüyor gibiydi. Her nasılsa o da, Kaplan Zambağı da çocukluklarında aynı muameleye maruz kalmışlardı. Biri bir kız olarak baskı altına alınamayacak kadar vahşi, diğeri bir oğlan olarak saygı görmekten fazlasıyla çekinen, iki uyumsuz kişi olmuşlar ya da benim yakıştırmamla tuhaf egzotik kuşlara dönüşmüşlerdi. Kaplan Zambağı o zamandan beri sık sık denediği halde onu asla hırpalayamamıştı. Yine de Çam Suyu egosu kolaylıkla yaralanan bir tip değildi. Kaplan Zambağı'na beslediği hayranlık sağlamdı, bir anda gelişmişti ve hiç bozulmamıştı. Kaplan Zambağı onu tamamen görmezden geldiğinde bile değişmemişti.

Köyün oradan geçerken, sık sık Çam Suyu'nun annesini kulübelerinin önünde ona seslenirken görürdüm; genellikle Çam Suyu'nun, babasıyla yine kavga ettiği için koyu renkli saçları dağılmış, sesi bağırmaktan kısılmış olurdu. Çam Suyu sessizce, gözlerini yere dikerek gelir, annesinin öfkesini ondan çıkarmasını beklerdi.

"Şu haline bak, ne kadar da eciş bücüşsün! Yamaçlardaki o eğri kavaklar gibisin!" ya da, "Nasıl oldu da bu kadar garip bir yaratık doğurdum?" derdi. Sevgisini onu herkesin ortasında ya da yalnızken utandırmaya çalışarak gösterirdi. Çam Suyu onu sakince dinler, ara sıra dinlediğini belli etmek için başını sallardı. Annesi öfkesini bir yere yöneltebilsin diye, ona adeta sessizliğini sunardı. Ama bazen annesi seslendiğinde ortaya çıkmazdı. Nerede mi olurdu? Bir bataklıkta dolanan Kaplan Zamba-ğı'nın peşinde, onun bulduğu ve dalgın dalgın çamurlu ellerine bıraktığı örümcekleri ve sürüngenleri alır, yayını bir

hizmetli gibi taşır, insanların ona yaptığı yanlışlara homurdanıp küfürler savuruşunu dinlerdi. Hatta çıkardığı seslerden fazlasını dinlerdi, çünkü Kaplan Zambağı çok konuşkan bir kız değildi. Çam Suyu onu gözleriyle dinler, surat ifadelerini izler, beden dilinden anlamlar çıkarırdı. Bu yüzden de Kaplan Zambağı'nı herkesten iyi tanırdı. Belki de ona karşı hissettiği çekimin nedeni her şeyden çok buydu: Çam Suyu bir kilometre öteden yalan söylendiğini anlardı. Kaplan Zambağı'ysa asla numara yapmadığını bildiği tek kişiydi.

Kaplan Zambağı'm büyürken zaman zaman görürdüm. Büyüdükçe avlara çıktı, koştu, nişan almayı öğrendi ve kürek çekme becerisini geliştirdi. Sanki kabul edilmek için biraz daha fazla çaba göstermesi gerektiğini içgüdüsel olarak biliyordu. Uzunca bir süre oğlanların yanından ayrılmadı, onlarla birlikte avlandı ve çamur kavgalarında hep ön planda oldu. Ama yaptığı her şeyde çok iyiydi. Çok hızlıydı, çok keskin bir nişancıydı. Kendine olan sessiz güveni kibirli bir kızmış gibi görünmesine neden oluyordu ve Çam Suyu haricinde oğlanlar yenilmeyi sevmezdi. Böylece on üçüncü yaş gününde, ona artık kendileriyle avlanamayacağını söylediler. Kaplan Zambağı hiç şikâyet etmedi ve aynı bölgede tek başına avlanmaya başladı. Oğlanlar sık sık elleri boş geri dönerken, onun sırtına bir geyik veya tavşan attığını görürlerdi.

"Bu çocuk hayatını yapayalnız geçirecek," derdi Ağda Teyze dilini şaklatarak. Talipleri haricinde herkes onunla hem fikirdi. Talipleri Kaplan Zambağı henüz yedi yaşındayken bile gelmeye başlamışlardı (şamanın evlatlık kızı olmak, az buz şey sayılmazdı). Yakınlardaki ve uzaklardaki kabilelerden geliyorlardı. Bunlar, bataklık bölgesinin Bataklık Sakinleri, kar ve çam ağacı kaplı dağlarda yaşayan Yamaç Sakinleıi'ydi. Öyle zamanlarda, Kaplan Zambağı'nın öfkesi görülmeye değerdi. Elinde kısa baltası, gözlerinde ölümcül bir ifadeyle hepsini kovalardı. Kısa balta Tik Tak'ın bir hediyesiydi, ama bunu ona taliplerini kovalasın diye vermemişti tabii. (Evli kadınlardan biri olan Ateş Teyze, oğlu Dev'in Kaplan Zambağı'na ideal bir eş olacağını söylemişti, ama herkes buna gülüp geçmişti, çünkü Dev kıt akıllının tekiydi.)

Ama Kaplan Zambağı öfkesini daha çok ümitsiz vakalara saklardı. Oğlanların her zaman karşılık veremeyecek kadar şaşkın görünen Çam Suyu'na sataştığı zamanlar gibi. Ya da Ateş Teyze, Kaplan Zambağfnın dostu olmadığı halde, çocukların onun kırışıklıklarıyla alay ettiği anlar gibi. Ay Gözü'yle ilgili bir tartışmada iki oğlanı yumruklayıp bayıltmıştı ve insanlar, onun ikisini birden tek yumrukla yere devirdiğini söylemişlerdi. Bir keresinde, *beni* bile savunmuştu, ama o durum bir tesadüf olabilirdi. Taş, beni kulübesine gece ışığı yapmak için

öldürmeye çalışıyordu. Beni bir kayanın oyuğunda kıstırmış ve tam bana vurmak üzereyken Kaplan Zambağı elinde kısa baltasıyla aniden ortaya çıkarak onu korkutup kaçırmıştı. Var olduğumun farkında olabileceğini ilk kez o an hissetmiştim. Ama zihni o zamanlar öylesine karanlıktı ki asla emin olamıyordum. Neyse, beni gerçekten de kurtarmak isteyip istememesi önemli değildi. Hayatımda gördüğüm en ilginç kızdı ve neler olacağını görmek için onun yakınlarında olmadan yapamıyordum.

Gök Yiyiciler kadar düzenli bir kabile, üyelerinin de öyle olmasını isterdi. Kaplan Zambağı bu kurala uymadığından, hakkında hep dedikodu çıkardı. On beş yaşına geldiğinde, bir gemi kazası oldu ve ayaklarının yerde bıraktığı her ize onun hakkında söylenmekte olan sayısız fikir sığdı. Düşüncelerin tepemde uçuştuğunu, samanla kaplı bir çatıda çekirgeler tarafından saçlarımın düzeltilmesine izin verdiğim zamanlarda duyabiliyordum. Gençler arasında onun geceleri karga ruhuna büründüğü konuşuluyordu. Bir cesaret gösterisi olarak kapısına bir sürü taş bırakmak için birbirlerine meydan okuyorlardı. Penceresinden içeri baktıklarında, orada bir karga görmekten korkuyorlardı. Ertesi sabah, Kaplan Zambağı kapısına bırakılan taşları şaşkınlıkla topluyordu. Korku ve biraz da özgürlüğüne gıpta edilmesi onu gittiği her yerde izliyordu. Ama gerçekten de bir kargaya dönüşüp geceleri maceralar yaşıyorsa da, ben buna hiç şahit olmamıştım.

Yine de onun yanında kaldıkça zihninin renklerini ve yüreğinin boşluklarını daha çok görmeye başladım. Orada bir canavar vardı. Ama bir yandan da bir canavar olmaktan korkan ve başkalarının yüreklerinde de bir canavar var mı diye merak eden bir kız söz konusuydu. Güçlüydü ve güçlü görünme kararlığıyla hareket ediyordu. Kendisini bir sır gibi koruyordu.

Onu senelerce izledikten sonra bile beni şaşırtabiliyordu. O gün alacakaranlıkta evime yonca taşırken konsey ateşinin yanından geçmiş, köyde bir hareketlilik olduğunu fark etmiştim. Sonra, karanlık bir şekil belirdi. O anda ateşin etrafındaki iyi örgütlenmiş grup titredi ve dikkatle yerleştirilen birkaç kâse ateşe düştü. O kadar sessizce gelmişti ki onu kimse fark etmemişti. Üstü başı öylesine kirliydi ki onu ancak birkaç saniye sonra tanıyabildim.

Kollarında bir sürü yabancı eşya vardı: bir teleskop, bir bardak ve ufak tahta bir kutu. Bunları yere bırakıp saçlarına yerleştirdiği karga tüyüyle herkese dikkatle baktı. Saçları sırtına yapışmış, terlemişti; yeni öldürdüğü tavşanın omzuna akan kanıyla, başının üstünden görünen oklarıyla, zafer kazanmış cesur bir savaşçı

gibiydi. Kimse kalbinin nasıl gümbür gümbür attığını bilemezdi.

“İngiliz’i kurtardım,” dedi. Herkes dört bir yana kaçıştı.

• •

uç

Bir sonraki alacakaranlıkta, Çam Suyu’nun onu, “Sen bir hatasın” ve, “Tıpkı bir kız gibisin” sözleriyle azarladığı o tanıdık müzik tüm köyde yankılanıyordu. Gök Yiyiciler birbirlerinin mahremiyetine saygı göstermeye çalışırlardı, ama böyle zamanlarda bazıları bıkkınlıkla ve Çam Suyu’na acıyarak ayak parmaklarını kıvırır ayrıca dişlerini sıkarlardı. Bir iki kişi imalı imalı cık cık eder, tüm bunların Çam Suyu’nun kişiliğini geliştireceğini söylerlerdi. Kaplan Zambağı onu tozlu kümes bahçesinde civcivleri beslerken buldu.

Çam Suyu ona baktı. Kaplan Zambağı öne doğru bir adım atınca da durdu.

Kaplan Zambağı, “Merak etme, fazla yaklaşmam,” dedi. Gün boyunca ellerini incelemiş, yaşlılık belirtisi aramıştı. Ayrıca siyah saçlarında da griler var mı diye kontrol etmişti. Ana meydanda yürürken veya yanından geçerken, herkes o soğuk bir rüzgârmış gibi kenara çekilmiş, bir İngiliz’in yanına gittiği için ondan yaşlanma hastalığı kapacağından korkmuştu. Tik Tak’ın onu eskiden beri özgür bıraktığını ve bunun Kaplan Zambağı’nın ihanetiyle sonuçlandığını konuşuyorlardı. Herkes, onun nasıl cezalandırılması gerektiğiyle ilgili tartışmaya katılmıştı. Ama Kaplan Zambağı o ana dek hepsini duymazdan gelmeyi başarmıştı. Suratında ciddi ve daha keyifsiz bir ifadeyle köyde dolaşan, ilaçlar dağıtan ve gerekli dualarını okuyan ya da şikâyetlerini dinleyecek birine ihtiyaç duyan kişilere uğrayan Tik Tak hariç. Onun öfkelendiği pek görülmediğinden, Kaplan Zambağı onu suçlu gözlerle izlemişti.

Çam Suyu, “Merak ettiğim yok,” dedi. Sonra, civcivlere baktı ve gururla yavrularının başında duran ve onlar için solucan avlayan anne tavuğu gösterip, “Anneleri onlara ne kadar iyi bakıyor, değil mi?” dedi.

Kaplan Zambağı içinin şefkat hissiyle dolduğunu hissetti. Bir yandan da gidip Çam Suyu’nun annesini korkutmak istedi. Çam Suyu’na teşvik edici bir şey söylemek istedi, ama sözcükleri bulamadı. Dalgın bir şekilde yola baktı ve Ateş Teyze’nin tuhaf bir gülümsemeyle ona baktığını görünce şaşırdı.

Yıllar içerisinde Ateş Teyze'den de, en az kıt akıllı oğlu Dev kadar hoşlanmadığımı fark etmiştim. Ateş Teyze'nin zihni parlak renklere ve saf bir kötülüğe bulanmıştı. O sırada çitlerine dayandığı eviyse, köyde uyumak için gitmeyeceğim tek yerdi, çünkü içerisi korkunç seslerle ve insanların uyurken etrafa yaydığı kokularla doluydu.

Dev'i bazen dışarıda oturmuş nefesini dişlerinin arasından içine çekerken, kırıntıları alıp incelerken veya kızları izlerken görürdüm. On beş yaşına girdiğinde yaşlanma süreci henüz sona ermemişti. Herkes suskun halinin o kadar uzun süre yaşlanmasına neden olduğundan şüp-helenmişti. Ne de olsa, o kadar huysuz olunca, başınıza önemli bir şey gelmesi de zorlaşıyordu. Ağabeyi elli yaşındayken çıktığı avda bir hayvan tarafından yenilerek ölmüştü ve Dev'in yaşlanması da o yaşlarda kalıcı olarak sona ermiş gibiydi.

Köy ufaktı, ama ortalığı karıştıran önemli birkaç kişi vardı. Ateş Teyze ve oğlu bunlardan ikisiydi. Onlara göz yumulmasının nedeni, kabilede dünyaya gelen herkesin öyle ya da böyle bir ailenin üyesi olmasıydı. Ateş Teyze'nin bakışları Kaplan Zambağı'nı huzursuz etti ve kendisini köşeye sıkışmış gibi hissettirdi.

"Dönemeç?" dedi Kaplan Zambağı, Çam Suyu'na.

"Evet." Çam Suyu başka bir şey söylemeden yürümeye başlayınca, Kaplan Zambağı onun peşine takıldı. Nehir dönemecine yürüyüp soyundular ve suya girdiler. Bunu bir sır olarak saklıyorlardı, çünkü Kaplan Zambağı ve Çam Suyu gibi neredeyse kardeş olmuş bir oğlanla bir kızın bile birlikte çıplak yüzdüğü köyde duyulsa, herkes ayaklanırdı. Çam Suyu suda karada olmadığı kadar zarifti. Kaplan Zambağı'ndan uzak duruyordu, Kaplan Zambağı da onun yanına gitmemeye özen gösteriyordu.

Çam Suyu, "İngiliz nasıl birisiydi?" diye sordu.

"Saçları yoktu. Çok hastaydı." Kaplan Zambağı pek konuşkan olmadığından, Çam Suyu başka bir şey diyeceğini sanmıyordu. "Ona geri dönmem gerek."

Köy konseyi, daha da önemlisi Tik Tak, ona ne ceza vereceklerine karar verene dek, bir yere gitmesini yasaklamışlardı.

"Bana dokunmaktan korkuyorlar," dedi Kaplan Zambağı. "Haklılar sanırım."

Çam Suyu suda süzülmek için sırtüstü döndü. Kaplan Zambağı onun ağırlığını

taşıyan suda herkes kadar zarif bir yüzücü olduğunu fark etti.

Süzülen bir yaprağa konarak ayak parmaklarımdan birini suya soktum. Geceler serin olduğu için, su ılık ve hoştu, ama her yanım ıslanır ve parlak yüzeyine yapışırım diye suya girmekten çekindim. Benden çok daha güçlü birçok peri bu şekilde boğulmuştu.

Ağaçların arasından yer yer belli olan köyde yanan çok sayıda ateşten turuncu ve titrek bir ışık yayılıyordu. Tepelerde hem konuşma sesleri yankılanıyor, hem de ana ateşte pişirilen etin kokusu yayılıyordu.

Kaplan Zambağı bir şey söylemek istedi, ama söylemeden önce biraz düşünmesi gerekti. En sonunda, “Sen bir hata değilsin,” dedi.

Çam Suyu suda yürüdü. “Teşekkürler. Biliyorum. Ben sadece... Ona karşı sabırlı davranmaktan başka ne yapabileceğimi bilmiyorum. Sanırım, herkesin kendi gibi olması için nedenleri var.”

O kadar üzgün görünüyordu ki Kaplan Zambağı onu yarışa davet etti.

Nehirde sulara sıçrata sıçrata koştular, sonra kıyıda oturdular ve Kaplan Zambağı’nın bulduğu böğürtlenleri yediler. Hepsini nefes nefese mideye indirdiler. Kaplan Zambağı açlıktan ölüyormuş gibi yiyordu.

Çam Suyu’nu pek önemsemediğini düşünmesine rağmen, sonradan saatlerce birlikte vakit geçirmek Kaplan Zambağı için bir alışkanlık haline geldi. Çam Suyu adeta çok uzun bir süre kaybetmeyi göze alamayacağı bir parçası gibiydi. Alacakaranlıkta, Çam Suyu’nun ela gözleri minik mum alevlerini andıran soluk bir parıltıyla parlıyordu. Gözlerindeki ışıltı kendisinden başka kimsenin anlamadığı bir espri gibiydi.

Dikkatle kurulandılar ve geri yürürken, Tik Tak’ın yanından geçtiler. Tik Tak ona bakmadı bile.

Akşam yemeği boyunca, köylüler Kaplan Zamba-ğı’ndan uzakta durmaya özen gösterdiler. Birçok kişi yaşlanma hastalığını gözleriyle kapabilirler diye ona bakmıyordu. Sadece Ateş Teyze gözlerini kırpmadan ve korkmadan ona bakabiliyordu.

Ertesi sabah Kaplan Zambağı şafak sökmeden önce uyandı, alelacele saçlarını

ördü. Başına karga tüyünü taktı ve fenerinin ışığının etrafında uçuşan böcekleri yakalayıp kahvaltısını yaptı. Sabah ışığıyla birlikte, gürültü ve hareket arttı, şafak öncesinin huzurlu ortamı hızla yok oldu. Güneş ağaçların arasından görünürken, Tik Tak'ın son zamanlarda ona tembihlediği gibi ateşin yanındaki kadınlarla ve kızlarla oturmak için gittiğinde, ben de onun peşine takıldım. Kaplan Zambağı yerine otururken, herkes kütüklerini başka yere çekti ve birbirine sokuldu. Tik Tak'ın kızı olmasaydı, buna itiraz ederlerdi ama Tik Tak orada olsa da olmasa da saygı görmeyi talep eden bir adamdı. Havada toz, çim ve kuru yaprak kokusu vardı.

Ağda Teyze, Yapış Ayak Teyze ve Ateş Teyze köy ateşinden sorumluydu. Yapış Ayak Teyze ismini kızgın katranların üstünde yürürken ayağı son anda önüne çıkan bir tavuğa yapıştığında almıştı. Tavuğun tüylerinden biri kalıcı olarak ayağına yapışmıştı ve ayak tabanı canlı bir fosile dönüşmüştü. Ağda Teyze iyi yürekliydi ve diğer ikisinden daha genç duruyordu, ancak onlardan çok daha yaşlıydı. İçine kapanık bir kadındı, ama herkese her konuda yardım etmeye her zaman istekliydi. Kaplan Zambağı'na hâlâ bir önceki geceki gibi tuhaf ve kendinden memnun bir ifadeyle bakmakta olan Ateş Teyze, grubun hazırcevap ve bilgili elebaşıydı (bildiklerinin doğru olup olmaması önemli değildi. Her zaman kendine çok güvenerek konuştuğundan, söylediklerinin doğru olduğu düşünülürdü).

"Al." Ağda Teyze çekinerek ve ona değmemeye çalışarak Kaplan Zambağı'na bir sepet iplik uzattı.

"Küçük ölüm kuşumuz," dedi Ateş Teyze, ipi süet battaniyeye batırdı, fakat başını kaldırıp ona bakmadı. Evlilik bilezikleri birbirine çarpıp çınlıyordu. Bunlar ona uzun zaman önce hayvanlar tarafından öldürülmüş olan kocasını hatırlatıyordu. Diğer kadınlara imalı imalı gülümseyip, ipliğini dişleriyle koparark, "Kuşların güzel olduğunu sanıyordum," dedi. Uzun zaman önce, Ateş Teyze'nin narin yüzü katman katman deriyle kaplanmıştı. Bu yüzden, suratı sert bir yüzeye sertçe çarpmış ve o şekilde kalmış gibi görünüyordu. Her türlü akılsız sürüde olduğu gibi, diğer kadınlar Ateş Teyze'nin doğuştan gelen kötülüğünü paylaşmıyorlarsa da gülümsediler. Gülümsemeleri tıpkı esneme gibi herkese bulaştı.

Genç kızlardan bazıları kıkırdadı. Kaplan Zambağı başını önüne eğdi. Bir kemer yapıyordu. İlmekler birbirine dolanmıştı ve renkler uyumsuzdu. Parmakları birer et parçası gibi hareket ediyordu. Ateşin etrafında oturan Ay Gözü ona anlayışla

gülümseyen tek kişi oldu. Kaplan Zambağı'nın işine kıyasla onun yaptığı şey daha karmaşık ve daha güzeldi, narin elleri hızla ve kendinden emin bir şekilde ufak çekirgeler gibi hareket ediyordu. Ufak tefek bir kızdı. O narin ve hülyalı haliyle orada otururken, birisi ona yarım hayat vermiş gibi görünüyordu. Kabile içinde, onun çok zayıf ve minyon yapılı, parmakları tüy gibi, sesi çatlak olduğu için fazla yaşamayacağı konuşuluyordu. Onun yanındaki diğer genç kızların elleri de ustalıkla hareket ediyordu, ama yaptıkları şeyler Ay Gözü'nünki kadar karmaşık ve hayal gücü gerektiren işler değildi.

Kadınlar, Kaplan Zambağı'yla ne yapacaklarını düşünüyorlardı.

Ağda Teyze alçak ve güçlükle duyulan bir sesle, "Daha kötüsü de olabilirdi," dedi. "Kayıp çocuklar da olabilirdi." Gençler bunu duyunca korkuyla sırıttılar. Çakıl Fırlat Teyze batıl inançlarına uygun olarak hırlayıp yere tükürdü. Kadınlardan birkaçı kabileye has o tuhaf alışkanlıkla ellerini çırptı. Ama hepsi de biraz korkmuştu. Küçük çocukları korkutmak için en sevilen öyküde kayıp çocuklardan söz edilirdi, ama bu öykü onları da korkuturdu. Sanki ormanda canavarların cirit attığı fikrini hem cazip buluyorlar, hem de bundan ölesiye korkuyorlardı. Ben de kalbimin biraz daha hızlı çarptığını fark ediyordum.

Yapış Ayak Teyze sert ama art niyetli olmayan bir tavırla, "Yaptığın şey cesurcaydı," dedi. "Ama erkekler cesur kadınları istemez. Onları erkek gibi hissettiren kadınları ister."

Kaplan Zambağı alçak sesle, "Umurumda değil," dedi. Kızlar güldüler, kadınlar da işlerini yaparken bir süre ne diyeceklerini bilemeyip sustular. Tek istisna, asla ne diyeceğini bilemeyecek kadar boşboğaz olan Ateş Teyze oldu.

"Tik Tak iki cinsiyetli olacak şekilde doğdu," dedi bilmiş bilmiş. "Öyle yaratılmış. Ama sen bir kızsın. Günün birinde, kendinden başka birinin tutsağı olmak isteyeceksin."

Kaplan Zambağı işine bakıp yanıt vermemeyi tercih etti.

Tam işlerini bitirirlerken, Tik Tak evinden çıkıp yanlarına geldi. Öylesine canı sıkkındı ki bunu herkes hissetti.

Enselerindeki tüylerin diken diken olduğunu fark ettiler. Oyunlarını bitiren yorgun oğlanlar da oraya geldi.

Tik Tak hiç uyumamış gibiydi ve bir şey söyleyecekmiş gibi duruyordu. Herkes sessizleşti. “Kaplan Zambağı, hastalığa çoktan maruz kaldığın için, hâlâ hayattaysa gidip İngiliz’e bakabilir, bizim için bilgi edinmeye çalışabilirsin.” Tik Tak’ın omuzları çöktü. Yorgun, yıpranmış ve pes etmiş gibi görünüyordu. “Ama köy halkı senin fazlasıyla başıboş kaldığını düşünüyor.” Gözkapaklannın ince kasları güç kaybediyormuş gibi tuhaf bir biçimde titremeye başladı ve gözleri yaşlarla doldu. Onu hiç öyle üzgün görmemiş olan Kaplan Zambağı birden içini büyük bir korkunun kapladığını hissetti. “Şaman olarak, senin evlenmen gerektiğine karar verdim.” Ateşin etrafındakilere baktı ve bakışları önce Ateş Teyze’ye sonra da neredeyse istemeye istemeye Kaplan Zambağı’na çevrildi. “Sıcak mevsimin sonunda Dev’le evleneceksin.”

Ateş Teyze’nin bakışları zafer kazanmış gibiydi. Ateşin etrafında oturanlar arasında, bir tek o bu habere şa-şırmamıştı.

Kaplan Zambağı bir av olmuş ve hayatı, etrafındaki ortama karışmasına bağlıymış gibi kaskatı kesildi. Ama irileşen gözler ve hayretle aralanan dudaklara rağmen, *kimse* kıpırdamadı. Tek bir gerçek hareket görüldü. Birisi Kaplan Zambağı’nın yanına geçti ve parmaklarını onunkilere doladı.

Kimse Çam Suyu’nun onun elini tutarak hayatını kendi eline aldığını fark etmedi.

DÖRT

hafta kalıcı olarak köye taşındım. O zamana ka-

O

dar eşyalarımı oradan oraya taşıyor, birkaç gün

üst üste aynı yerde uyumuyordum. Ama artık

Kaplan Zambağı’na yakın olmam gerektiğini hissediyordum. Onu koruyabileceğimi mi, yoksa her şeyin onun için nasıl sonuçlanacağını mı görmek istediğimi bilmiyordum. Ama nedense yanında olmam önemliymiş gibi geliyordu. Periler kendilerini fark etmiyormuş gibi görünen birine bile son

derece sadık olabilirler. Ben de saçında bir karga tüyü olan kıza karşı bu şekilde hissediyordum.

Ateş Teyze artık Kaplan Zambağfnın kayınvalidesi olacağı için ona kurallar koymakta hiç vakit kaybetmedi. Ormanda gezinmesini ve tek başına ava çıkmasını yasakladı. Kaplan Zambağı kendi evine ve giysilerine bile iyi bakamadığı halde, hem kendisinin hem de oğlunun işlerini ona yaptırmaya başladı. Fakat yasaklayama-dığı tek şey İngiliz'in yanına geri dönmesi oldu.

Kaplan Zambağı ertesi sabah, nişanlandıklarından beri ilk kez Dev'i köyden çıkarken gördü. Dev'in yaşlanması sona ermişti, ama yaşlanmanın yerini bedeninin genişlemesi almıştı. Gerçekten de dev gibiydi. Çok iriydi. Onu köyde dolaşan bir kaya parçası sanmak kolaydı, öyle düşünmek bazen onun size doğru yürüyen bir adam olduğunu düşünmekten daha inandırıcıydı. Dev donuk gözlerle Kaplan Zambağı'nın gözlerine baktı. Onu tanıdığına dair yaptığı tek şey nefesini dişlerinin arasından içine çekmek oldu. Kaplan Zambağı ondan uzaklaşırken, onu izleyen tek şey köy halkının korkusuna benzeyen bir acıma hissi oldu.

Kaplan Zambağı afallayarak ormana girdi. Yürürken içine çektiği her nefesle birlikte, şaşkınlığının izlerini hissediyordum. Hatta rüzgârın savurduğu saçlarında kokusunu bile hissetmiştim. Düşler Ülkesi'nde, sene üç mevsimden oluşurdu: kuru, yağışlı ve her şeyin tomurcuklanıp nemli havada büyüdüğü sıcak mevsim. Sıcak mevsimin sonuna daha dokuz ay vardı. Kaplan Zambağı verilen kararın ne anlama geldiğini veya her şeyin nasıl büyük ölçüde değişeceğini ve dokuz ay sonra evleneceğini tam olarak idrak edememişti. En önemlisi de, Tik Tak'ı anlayamamıştı.

Gideceği yer, bir saatlik yürüyüş mesafesindeydi. İngiliz adamı bıraktığı ev sıcakla, yaratıklarla ve korsanlarla baş edemeyen ve ormanda bir yerlerde ölen ziyaretçi misyonerlerin kaldığı harap bir taş evdi. Kulübenin çatısı ve taş duvarlarından üçü hâlâ ayakta duruyordu, ama dördüncü duvar sert rüzgârlar nedeniyle seneler boyunca çok yıpranmıştı. Evin arka penceresinden Düşler Ülkesi'nin ötesindeki okyanus görünüyordu, aşağıda da aç dalgalar ince bir kıyı şeridine çarpıyordu. Ev sürekli olarak rüzgârın saldırısı altındaydı, rüzgâr yağmurlu mevsimde ölümcül olabiliyordu. Ev sonuçta rüzgâra teslim olmuş ıssız bir yerdeydi.

İçerisi küf kokuyordu ve serinliği Kaplan Zambağı'mn yanaklarını okşuyordu.

Bir duvarın önünde kaba bir yatak ve samandan bir şilte vardı. İngiliz adam bunun üstünde sere serpe yatıyor, dazlak kafası loş ışıkta parıldıyordu. Eğrilmesine rağmen hâlâ sağlam olan gözlüğünün arkasından gözlerini kırpıştırdı, ancak ne kıpırdandı, ne de bir şey söyledi. Kaplan Zambağı yanında getirdiği yiyecekleri çıkarıp yatağın kenarına oturdu ve onu doyurmaya çalıştı, ama adam bir şey yemedi. Adamın bileğinin kırık olduğunu fark edip sarmıştı. Bileğinin ne durumda olduğunu kontrol etti. Göğsünü de bandajlamıştı, ama kaç kaburgasının kırık olduğundan emin değildi. Ağzına biraz su döktü. Sonra, yanına oturup onu izlemeye ve beklemeye başladı. Adam uyumaya devam etti.

Uyuşan ve bir şeyler yapmak isteyen Kaplan Zambağı kıyıya vuran eşyaları toplamak için tehlikeli yamaçtan aşağı indi ve bunları eve götürmek için güçlükle toparladı. Ben de bu arada, yamaçtaki çalılıkların arasına gizlenip, okyanus kenarında avlanmayı seven şahinler ortalıkta mı diye etrafıma bakındım. Kanvas kumaştan bir sandık ve birkaç parça giysi vardı. Cesetler ortadan kaybolmuştu; ya köpekbalıklarına yem olmuşlardı ya da derinlerdeki evleri için kemikleri kullanılmak üzere de-nizkızları tarafından götürülmüşlerdi.

Kaplan Zambağı geri döndüğünde, bir süre daha karanlıkta oturup bekledi ve etrafı dinledi. Sonra çalışmaya başladı. Evin duvarlarındaki delikleri tıkamak ve rüzgârı kesmek için hazırladığı kil ve saman karışımını kullandı. Ter döktü, yemek pişirdi, yiyecekleri ve eşyaları kuruttu.

Tekrar baktığımda, İngiliz adam uyanmış, onun gidip gelmesini izliyordu. Yemek yemeye başlamış, yanakları şişmişti. Titreyen dudaklarından tek bir sözcük döküldü: “Phillip.” Cılız elini göğsüne götürdü.

Kaplan Zambağı da elini göğsüne götürüp, “Kaplan Zambağı,” dedi.

“Bizi aramak için bir gemi gelecek,” dedi adam güçlükle. Birkaç kez dudaklarını yaladı, sonra söylediği şeye inanmak istermiş gibi başını salladı. Elini uzatıp Kaplan Zambağı’nın eline hafifçe vurdu. Kaplan Zambağı irkilmedi. Bense o anda adamın gemisini merak etmiştim. Düşler Ülkesi, Atlantik’in ıssız bir köşesinin derinliklerinde ilgi çekici her şeyden uzaktı, hem şiddetli hem de çoğunlukla aşılmaz gelgitlerle ve akıntılarla öylesine çevriliydi ki oraya ulaşan gemiler hemen hemen her zaman yanlışlıkla gelmiş olurdu. Korsanların senelerdir adayı kasıtlı olarak bulabilmenin imkânsız olduğunu söylediklerini duymuştum. Korsanlar bir yerden kaçarken adayı tesadüfen bulmuşlardı ve artık uzaklardaki ticari yolları yağmalamadıkları zamanlarda kuzeybatı tarafındaki

ıssız bölgede yaşıyorlardı.

Kaplan Zambağı bir sandığı açtı, içindekiler şaşırtıcı bir şekilde kupkuruydu. Gözüne sadece anlamsız sembollerle doluymuş gibi görünen birkaç kitabı açtı.

Phillip heyecanla onu yanına çağırarak, “Bunları al,” dedi. Ona cesaret verir gibi gülümsedi. “Harika bir kitaptır. Bunu hak ediyorsun.” Kaplan Zambağı kitabın kabına ve adama tereddütle baktı. “Okumayı biliyor musun?” diye sordu adam. Kaplan Zambağı başını salladı. Kendisi bilmiyordu, ama Tik Tak biliyordu. Ona seneler önce öğretmeye çalışmıştı, ancak Kaplan Zambağı’nın sabrı buna yetmemişti.

Hava kararırken, Kaplan Zambağı bir ateş yaktı. İngiliz’in nereden geldiğini hayal etmeye çalıştı, ama ada dışındaki dünyayı hayal etmek bir masal gibi imkânsızdı. Ben o anda alevlere yakın kalmak için bir kütüğün arkasına saklandım ve alevlerin dans edişlerini izledim. Kıvılcımlarla oynayıp bunları çakıltaşlarına fırlattım.

En sonunda, Kaplan Zambağı veda etmek için Phillip’in yanma çömeldi. “Geri geleceğim,” dedi. “Söz veriyorum, sana bakacağım.” Phillip tamam der gibi başını salladı. Kaplan Zambağı tam ayağa kalkmak üzereyken, Phillip onun eline ufak bir şey tutuşturdu. Sandıklardan birinin içinden çıkan ufak bir kutuydu bu. Kutunun içinde de ucundan küçük bir inci sallanan süslü altın bir kolye vardı. “Bunu almalısın.” Gözlüğünün ardındaki kahverengi gözleri parıldar gibi oldu. Dudaklarını ıslatıp yutkundu. “Karıma aitti. Benim için değerlidir.” Çatlamış dudaklarında yine hafif bir gülümseme belirdi.

Kaplan Zambağı kolyeyi büyük bir merakla aldı. Eski midye kabukları hep kıyıya vururdu, ama Düşler Ülke-si’nin kayalık ve azgın dalgalı kıyılarında istiridyeler olmazdı. Hayatında ilk kez bir inci görüyordu. Kolye eline aldığı en zarif şeydi. Phillip irkilerek ellerini karnının üstüne koydu. İriyarı bir adamdı, ama gıdasız kaldığı belliydi. “Sakın kaybetme,” dedi. Beceriksizce yine gülümsemeye çalıştı. Kaplan Zambağı kolyeyi boynuna taktı.

Tepeden ormanın kenarına kadar indi. Tik Tak’a vermeyi planladığı kitabı taşırken, düşünceleri yine köyde yoğunlaştı. Sık ağaçlıklı ormana girerken hava kararmıştı. Bense yıldızları iyice görebilmek için daha yükseklere uçtum. Kaplan Zambağı’nın etrafını çok geçmeden gecenin sesleri bir kefen gibi sardı... Bitkileri kemiren veya öten böceklerin, hışırdayan yaprakların sesleri

duyuluyordu. Durgun hava ve yoğun sıcak bizi ter içinde bırakmıştı. Kaplan Zambağı uzun siyah örgülerini ensesinde toplamaya çalışırken, onu irkiltecek kadar yakından gelen hafif bir ses duydu.

Hemen gizlenmek için bir ağaca sarıldı. Ağaç, ellerinin altında güçlükle nefes alıyordu. Sonra, sesin nereden geldiğini anladı ve çıt bile çıkarmadan, duyuları keskinleşerek oraya doğru yürümeye başladı. Yasak bölgenin engebeli arazisine adım attığını fark ettiğinde artık çok geçti.

Karşısına bir anda derin ve kapkara bir gölcük çıktı. Suyun kenarında durdu. Birkaç dakika bekledi ve tam arkasını dönüp yoluna devam edecekken, solundaki dallarda bir kıpırtı hissetti.

Karanlıkta onu güçlükle görebiliyordum. Üstü başı çamurla kaplı olduğundan, etraftaki ağaçlara karışıyordu. Yürüyüşü kendini bilmeyen bir yaratık gibi hantaldı. Saçları kirle kaplıydı ve ay ışığında parıldayan gözleri dışında yüzünün hiçbir kısmı görünmüyordu. Sarımtırak ışıkta neye benzediğini hayal meyal seçebildim: Solgun, pürüzsüz, ifadesiz bir yüzü vardı. Çok iri değildi. Omuzları narindi ve tavuk kanatlarını andırıyordu. Altımda duran Kaplan Zambağı da donakalmıştı.

Gölgelerin arasında onun yanında bir de bebek duruyordu. Bebek ses çıkardı. Adamın bizi görmediği belliydi. Bir şey yapıyordu. Gözlerim etrafa biraz alışınca, onun bir mızrak yaptığını gördüm.

Daha önce, ona benzeyen bir yaratığı hiç görmemiştim. Köylerdeki düzenli, dik duran, saygın görünümlü ve gergin erkeklere hiç benzemiyordu. Adadaki Yamaç veya Bataklık Sakinleri kabilelerinin erkeklerine de benzemiyordu. Çok genç ve narin bir hali vardı.

Tam o sırada arkasındaki çamurlu alandan ıslak bir ses geldi. Arkasını döndü ve o anda ay ışığının altında bir aynayı andıran yüzünü çevirdiği durgun gölcüğü gördüm. Yüzeyde bir baloncuk belirdi ve kapkara sulardan bir şey çıktı. Kıyıya yakın bir kayanın üstüne yattı. Bulutların arasından sızan ay ışığı onu aydınlatınca, yarım bir kadın gördüm... Bu bir denizkızıydı. Uzun saçları ıslaktı ve sırtına yapışmıştı. Karanlıkta adama el salladı, adam da ona aynı şekilde karşılık verdi. Suya doğru gitti, alçak sesle bir şey söyleyerek denizkızını güldürdü. Sonra, suyun kenarına doğru bir adım daha attı. Denizkızı da onun ismini söyledi.

“Pan.”

Kaplan Zambağı irkildi. Kollarını doladığı ağaç gözle görülür şekilde sarsıldı. Çok kıpırtı olmadı, ama adam onun orada olduğunu hissetti. Başını kaldırıp parıldayan gözleriyle baktı. Kaplan Zambağı bir ağacın arkasına çömelip gizlendi. Ben de dallara uçtum. Adam bize doğru yürüdü.

Adamın onun ardına düşüşünü yukarıdan izledim. Nefes alıp verdiğini, ondan gizlenen şeyi bulabilmek için dikkat kesildiğini duyabiliyordum. Kaplan Zambağı birkaç adım ötedeki bir ağacı gözüne kestirdi ve sessizce arkasına saklandığı ağaçtan yanındaki ağaca geçip çö-meldi. Sonra bir başkasını daha seçip, yine sessizce ona koştu. Birbirlerini beklediler. Adam, Kaplan Zambağı’nın solunda kalan ufak bir açıklıktaki ağaçların arkasına daldı. Kaplan Zambağı bunu fırsat bilip sağdaki bir kayalığın arkasına geçti. Bu şekilde, yasak alanın kenarına kadar zikzaklar çizdiler. Engebeli ve çalılarla kaplı arazi sınırda yukan doğru eğim kazanıyordu ve ağaçlar orada daha yüksekti. Kaplan Zambağı kayaların arasındaki boşluklara ve dallara bastı. Alçak bataklık örtüsünü geride bırakıp tanıdık bölgeye çıktı.

Ormanda nasıl gizlenebileceğini biliyordu. Çok sonra, adamın ağaçların arasında bir ileri bir geri dolandığını duydum, fakat gölgelerin arasına gizlenmiştik bile. Böylece, geri dönüş yoluna çıktık ve hava karardıktan uzunca bir süre sonra köye vardık.

BEŞ

Tik Tak, Kaplan Zambağı’nın getirdiği kitabı kapattı. Doğrusu o sabah saçları görülmeye değerdi. Parlak saçlarını minik midye kabuklarıyla örmek için şafak vakti kalkmıştı. Kitabı saatinin bulunduğu rafa koydu. Günlerdir kitabı okumak için saatler harcamıştı. “Bayıldım, tekrar teşekkür ederim,” dedi. Yorgun ve bitkin bir halde ayağa kalkarken, havanın ağırlığını da omuzlarına yüklemiş gibiydi. “Hazır mısın?” Kaplan Zambağı evet der gibi başını salladı. Çocukluğundan beri Tik Tak onu yardıma ihtiyacı olduğunu söyleyerek keşif gezilerine götürürdü. Ama aslında, bu geziler huzur içinde beraber geçirdikleri özel bir zamandı. Gerçi artık sessizlik yoğun ve huzursuz hale gelmişti. Kaplan Zambağı’nın hem kafası karışıktı, hem de üzgündü, ancak onu sorgulamaktansa öyle kalmayı tercih ediyordu.

Yürürlerken öfke dolu sözler söylemesin diye ağzını hiç açmadı. Çam Suyu’yla

gizli gizli yüzmesi dışında, Tik

Tak'tan hiçbir şeyi saklamamıştı. Onun gözlerine bakmamaya çalışıyor, önünde yürüyen Tik Tak'ın adımlarına odaklanmaya çabalıyordu.

Tik Tak ormana girerlerken onun önünden gitmeye devam etti. Arkadan bir patlıcan gibi görünüyordu, kalçaları koyu yeşil renkli aıniğinin altında iki yana sallanıyor, saçlarındaki midye kabukları sabah güneşinde parıldıyordu.

Birkaç dakika sonra, ölü yaprakların arasında yere çömelip kök aramaya başladılar.

O gün aradıkları şey, Tik Tak'ın böcek ısırıklarını tedavi etmek için kullandığı gölevez köküydü.

"İngiliz'in ölmesi daha iyi," dedi. "Daha fazla acı çekmesinden iyidir."

Kaplan Zambağı yutkundu. İlk kez birlikte gittiğimizden beri, eve iki kere daha gitmişti. Phillip'in durumu gerçekten de iyiye gitmiyordu. Belli ki Tik Tak onun boşa umutlandığını düşünüyordu. Fakat buna tam olarak umut denemezdi. O da adamın öleceğini düşünüyordu ve neden oraya gidip durduğunu anlayamıyordu. Hışımla gölevez kökünü çekti ve topraklı bitkiyi havaya kaldırdı.

"Ölürse, her şey boşa gitmiş olacak," dedi. Tik Tak suratını ekşitince, konuyu değiştirmeye karar verdi. "Bunların hepsine gerçekten de ihtiyacın var mı?"

"Her zaman hazırlıklı olmak gerek," dedi Tik Tak. "Birisi gelip de yardım istediğinde, o bitkiyi toplamadığın için hazırlıksız yakalanamazsın."

Tik Tak, yaşlılardan gençlere, her işe burnunu sokanlardan cömeıt ve önemsiz kişilere kadar, köydeki hemen hemen herkese iksirlerini verirdi. Geceleri ateşi yükselenlerin yanında beklediğini, yanık, kesik veya hayvan tarafından ısırılanlara merhem sürüp sabırla yanlarında oturduğuna ben de şahit olmuştum. Kaplan Zambağı da uyanık kalmak için elinden geleni yapmış ama başaramamıştı, ne de olsa hâlâ bir çocuk sayılırdı. İki kez Tik Tak'ın ölmek üzere olan kişileri gizli gizli iyileştirdiğini, böylece köydekilerin o kişilerin güçsüz olduğunu düşünmesini engellediğini görmüştüm. Bir keresinde de, kimseye özellikle de ona iyi davranmayan Dev'e dört gün boyunca bakmıştı. Derin kırışıklıkları kıpırdamadan, bakışlarını bir noktaya sabitleyerek öylece otururdu. Genellikle, gizlendiğim oyukta elimden geldiğince, gözkapak-larım

düşene dek uyanık kalırdım ve birçok kez saatinin arkasında uyuyakalmıştım. Uyandığımda, onun hastasının yanında hâlâ beklediğini görürdüm. Arkasında uyuduğum saat de dahil olmak üzere, koleksiyonu ve saçları onun tek lüksü, kendisi için yaptığı tek şeydi.

Onlar kök toplarken, Tik Tak'ın yüzünü izledim. Dolgun dudakları ve tatlı kahverengi gözleriyle güzel, narin ve kadınsı bir yüzü vardı. Düşünmeden hareket ediyordu, ama hareketleri her zaman hoş, zarif ve kadınsıydı.

"Benim hatam," dedi birden. Sözleri bir anda sessizliği delip geçti. "Seni ben istemiştim. Bu benim hatamdı. Asla bir çocuğum olamayacağını biliyordum. Yanımda kalman için onlara yalvardım. Üstelik bir erkeğin bir

çocuğa baktığı duyulmuş şey değildi. Hele Gök Yiyicisi olmayan bir çocuğu almak, hiç duyulmamıştı. En yaşlı kadın olarak, bu karar Ateş Teyze'ye kaldı. Bunun karşılığında, bir söz vermemi istedi. Evlenme çağına geldiğinde, oğluna eş olacaktın. Aramızda bir sırdı bu. Dev'i sanki kendim seçmişim gibi yapacaktım. Şamanın kızıyla evlenmek ona itibar kazandıracaktı."

Tik Tak arkasına yaslandı ve başını kaldırıp alnına düşen incecik bir saç telini zarifçe geriye itti. "Onu her zaman susturmayı başardım. Kabile ona destek olmadı. Bu olaya dek... O İngiliz gelince, işler değişti." İç çekti. "Senin hatan değil. Mesele benim bencilliğim. Seni ormanda bırakacak cesaretim yoktu. Başkasının seni almasına izin vermeliydim... Diğer kabilelerden birisinin..Avuçlarından biriyle yere yaslanırken, diğer eliyle bir kök çıkarıp silkeledi. "Bunu sana anlatabilirdim. Ama bir gölgenin altında yaşamanı istemedim. Seni hiç kısıtlamadım." Kaplan Zambağı bir süre sessiz kaldı. Uzun siyah saçları yüzüne düşmüştü ve ifadesi belli olmuyordu. Tik Tak elindeki köke baktı. En sonunda, Kaplan Zambağı elini ona uzattı. "Beni aldığına memnunum. Dev sadece bir koca. Belki de o kadar kötü olmaz."

"Seni korumak benim görevimdi," dedi Tik Tak. "Ama bunu yapmadım."

Kaplan Zambağı başını salladı. "Yaptın. Ben iyiyim. Gerçekten, Tik Tak." İçten içe kendi görevinin de onu korumak olduğunu biliyordu.

Tik Tak gülümsedi, ama gözleri dolmuştu. Omuzlan düşmüştü, kudret narlarının yanına çömeldiği yerde dengede durmaya çalıştı. "Seni yüzüstü bıraktım, küçüğüm." Kaplan Zambağı onun koluna uzandı. "Artık o kadar da küçük değilim. Kendime bakabilirim."

“Evet, biliyorum.” Tik Tak kaşlarını çattı. “Ama bunu yapmak zorunda olmaman gerekiyordu. Seni sevecek ve sana bakacak birisi lazım. O, olmaz.”

Kaplan Zambağı birinin ona bakmasını istemiyordu. Ama Tik Tak’ın kalbinden geçenleri duyuyordum, geceleri sarılabileceği, kendisi gibi bir eşinin olmamasının nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Aynı şeyin kızının başına gelmesini istemiyordu.

“Beni seviyorsun,” dedi. “Bu bana yeter. Birbirimizi seviyoruz.”

“Evet. Evet, doğru.” Tik Tak gülümsedi. “Biz bir aşk hikâyesiyiz.”

O gece, tünediğim yerden evin arkasında ayak seslerini andıran, ormanın orada dolanan sesler duydum, fakat dışarıya baktığımda, hiçbir şey göremedim.

ALTI

Kaplan Zambağı’nın ormanda ölümcül bir avcı yaratık gibi ilerlediğine, dikenli çalılıkları ve kayalık-lan, yere düşmüş bir kayayı, hışırdayan bir yaprağı, dalları kolaylıkla ve sessizce aştığına birçok kez şahit olmuştum, adeta havada uçuyor gibiydi. Ancak hiçbir yerle o taş evle ilgilendiği kadar ilgilendiğini görmemiştim.

Her fırsatta oraya gidiyordu. Dev için çorap ördükten, Ateş Teyze’nin ayaklanndaki ölü derileri temizledikten sonra, kimse farkına varmadan ağaçların arasında kayboluyordu. Bir süre, ben de onu izleyemeyecek kadar meşguldüm. Daha önce yaşadığım yerdeki periler gelmiş, beni geri dönmeye ikna etmeye çalışmışlardı. Nihayet gittiklerinde ve Kaplan Zambağı’nı izleyecek vaktim olduğunda, ormana giderken ve dönerken ağaçların arasına baktığımızı, aklımızda Pan’in olduğunu ve acaba bir yerlerden bizi izliyor mudur diye düşündüğümüzü fark etmiştim.

Bu gidiş gelişlere değiyordu, çünkü Phillip iyileşmeye başlamıştı. Oraya son gittiğimizde, yatakta doğrulmuştu ve Kaplan Zambağı’nın ona bıraktığı yiyeceklerin arasında bulduğu bir yıldız elmasını soyuyordu. Bizi güçlü bir sesle karşıladı. “Yakında ayağa kalkacağım,” dedi çekinerek. “Ondan sonra, bana bakmak zorunda kalmayacaksın.” Kaplan Zambağı oradan gülümseyerek ayrıldı.

O gece, ana meydandaki ateşe doğru yürürken, Ateş Teyze’nin alevlerin aydınlattığı sarkmış bedeniyle onu beklediğini görünce çok şaşırdı. Birkaç köylü

daha oradaydı; yedikleri yemeği hazmetmeye çalışıyor, uyumaya gitmeden önce uykuları gelsin diye sohbet ediyorlardı. Kaplan Zambağı oraya yaklaşırken herkes ona baktı.

Ateş Teyze arkasında bir şey gizleyerek ona yaklaştı. Sonra bunu birden öne çıkardı ve bir bambu kamışını sertçe Kaplan Zambağı'nın yüzüne indirdi.

Kaplan Zambağı geriye doğru tökezleyince, ateşin etrafındakiler sus pus kesildi.

"Artık bana aitsin ve görevin oğluma bakmak. Geceleri geç vakitte eve dönmek değil. Birkaç gün sana ihtiyacım var. Ormana gitmek yok."

Kaplan Zambağı ayaklarını sürüyerek evine gitti.

Kuru mevsim de sona ermişti. İlk yağmurlar başlayınca, yamaçlardaki eve gitmek imkânsız hale gelmişti. Her öğleden sonra tüm adaya bir pus çöküyor ve her tarafını yutuyordu. Altı gün boyunca taş eve geri gidemedik. Altı gün çok uzun bir süreydi.

YEDİ

Kaplan Zambağı, Ateş Teyze'nin Dev için yapmasını istediği bir su kesesi üstünde çalışıyordu. Sürekli olarak kaşlarını ciddi bir şekilde çatarak Çam Suyu'na ve Ay Gözü'ne bakıyordu. Ortaya çıkan şey Ay Gözü'nün yaptığının ancak gölgesi gibiydi ve nedense Çam Suyu'nun bunu görmesi onu utandırmıştı.

Bense o sırada kendi derslerimle uğraşıyordum. Kütükteki ufacık bir delikte tutmak için bir yağmur damlasını taşıyordum. Böylece, dilediğimde su içebilecektim. Ama taşıdığım her yağmur damlası bozuluyordu. Su çok narindi.

Kaplan Zambağı, dikiş dikmek bir kişinin başına gelebilecek en kötü şeymiş gibi büyük bir dikkatle keseyi dikmeye çalışıyordu. Derken, köyün dışından tuhaf sesler geldi. Kadınlar şaşkınlıkla ve dikkatle birbirlerine baktılar.

Taş birden ıslak başını pencereden içeri sokarak, "Korsanlar," dedi nefes nefese. Yanaklarından ve göz-kapaklarından sular damlıyordu. Sonra hızla uzaklaştı.

Herkes bir anda ayaklanıp kulübeden çıkarak sağanak yağmurun altına çıktı. Ben de erkeklerin ve oğlanların köyün girişinde toplandıkları yere doğru uçtum. Kadınlar ve kızlar evlere kaçıştı. Tik Tak, Kaplan Zambağı'na da aynı şeyi

yapmasını söyledi. Ama o başını diğer yöne çevirir çevirmez, Kaplan Zambağı onun peşine takıldı.

Cesur erkeklerin karşısında, yırtık ve lime lime giysiler giymiş bir grup adam duruyordu.

Kaplan Zambağı ağır ağır ve sessizce Tik Tak'ın yanına doğru ilerledi. Tik Tak onu korumak için, istemsizce bir hareket yaptı. Korku veya huzursuzluk belirten tek hareketi buydu. Korsanlar ve Gök Yiyiciler karşılıklı olarak birbirlerini rahatsız etmemek üzere bir barış anlaşması yapmışlardı. Ama birbirlerine hiç güvenmezlerdi.

Tik Tak, "Oğlanları bilmiyoruz," dedi. "Bazen sesler duyuyoruz. Başka bir şey bilmiyoruz."

Korsanların kaptanı iri bir adam değildi. Ama diğerlerinin ona saygı duyduğu belliydi. Hepsi endişeyle ona döndü. Dalgalı siyah saçları yeni ağarmaya başlamıştı, çıkık elmacıkkemikleri vardı. Saçları yüzüne düşmesin diye başına eski ve lekeli bir kumaş bağlamıştı. Adamların hepsinden ekşi ekşi bayat içki ve pislik kokusu yayılıyordu. "Onları bulmayı çok istiyoruz," dedi nazikçe.

"Size yardımcı olamayız, dostum."

Kaptan birden gülümsedi. Dudaklarını aralayıp gülümsedi ve gülüşü bir maske gibi bozulmadan yüzünde kaldı. "Doğru, tabii ki. Tamam, o zaman."

Gitmek üzere arkalarını döndüler ve birkaç adım attılar. Kaptan aniden bir şey hatırlamış ya da hissetmiş gibi hızla arkasına dönüp önce Tik Tak'a sonra da Kaplan Zambağı'na baktı. Gözleri dümdüz yuvarlak levhalar gibiydi. Boş boş bakan mavi gözlerinin etrafı kıpkırmızıydı. Kaplan Zambağı'nın örgülü saçlarına, boynuna ve kolyesine baktı. "Ne kadar hoş, bunu sana birisi mi verdi?" diye sordu. Tik Tak, Kaplan Zambağı'nı korumak için öne çıktı. Kaplan **Zambağı'ysa** sessizce korsana baktı. "İngiliz işine benziyor," dedi şaşkınlıkla. Adam yine gülümsedi. O gülümsemeyi parmaklarımda ve ayak tabanlarımda hissettim. Beni kötü bir ruh gibi ele geçirdi, Kaplan Zam-bağı'nın da titremesine neden oldu. Adam boş bakışlarını bir şey arar gibi öyle çaktırmadan yere dikti ki herkesin bunu fark etmesi imkânsızdı. Fakat dikkatli gözler görebilirdi. Kaplan Zambağı gördü. "Peki, bize vakit ayırdığınız için teşekkürler," dedi adam.

Daha sonra, kuruma kulübesinde kadınların arasında otururken, Kaplan

Zambağı'nın bir anda irkildiğini fark ettim. İşte o anda, onun ne yaptığını anladım.

SEKİZ

Yapraklar yüzünü kesti. Nefes nefeseydi. Çılgınlar gibi koştururken bile kayaların üstünden ustalıkla atladı. Dumanı gördüğünde yamacın dibine varmıştı. Ben önden uçmadım. Onun omzuna tutundum ve orada olduğumu görmediğini fark ettim. Sandıklar ön bahçede alev alev yanıyordu. Ev yerle bir edilmiş, duvarlar bile yıkılmıştı. İngiliz orada değildi. Kaplan Zambağı yeri inceledi ve ayak izlerini yamacın kenarına kadar izledi. İçi ürperdi. Aşağıda ne olduğunu biliyordu. Korsanlar...

Kayalığın kenarına çöktü. Okyanusta gelgit başlamıştı. Dalgalar kayalara çarparken korsanların kıyıya attığı her şeyi alıp götürmüştü.

Doğruldu. Ayak izlerini takip etti. Daha aklı başında biri barış anlaşmasını hatırlardı. Korsanlar azılı düşmanlardı, ama geride izlerini bırakıyorlardı. Fazla uğraşmadan yarım kilometre kadar takip edince, biraz öteden seslerini duyacak kadar onlara yaklaşmıştık.

Kelleşmeye başlamış, ağır ağır yürüyen bir adam geride kalmıştı. Sürekli olarak bir şeyler mırıldanıyordu.

Kaplan Zambağı adam daha onu fark etmeden kolunu onun boynuna doladı ve adam debelenemeden onu bir ağaca yasladı. Bıçağını adamın gırtlağına dayayıp onu öldürecek gibi yaptı, ama önce bunu ona belli etmek için gözlerine baktı. Sonra durakladı. Adam ağlıyordu. Gözlerinin ve yüzünün kızarıklığına bakılacak olursa, bir süredir ağlıyordu.

Kaplan Zambağı şaşkınlıkla adamın gözyaşlarına baktı. Adam hiçbir şey söylemedi. Onu almak için ne kimse geri geldi, ne de yokluğunu fark edip onu bekledi. Arkasında havada durduğum yerden, Kaplan Zambağı'nın nabzının attığı yeri görebiliyordum. Adamın boynuna bıçağını dayadığında, gözyaşları eline akıyordu.

Onu öldürmek için elini hareket ettiremedi. Onu bıraktı. Adam ağaca doğru savruldu ve elleriyle dizlerinin üstüne düştü. Sonra toparlanıp ona baktı. Arkasını döndüğü gibi ormana koştu. Kaplan Zambağı onun peşinden gitmedi, geriye, taş eve doğru ilerledi.

Kaplan Zambağı'nın aklı başından gitmiş gibiydi. Çamurlu zeminde ayak izlerini bırakıyordu. Arkasına bakmıyor, tüm Gök Yiyiciler'in yapmayı öğrendiği gibi dikkatini çevresine vermiyordu. Ormanda sendeleyerek ilerlerken, biri onun belinden kavrayana dek orada birinin olduğunu fark etmedi. Hızla eğildi. Birlikte bir ağaca çarptılar. Kaplan Zambağı arka arkaya tekmeler attı. Ama çok geç kalmıştı.

Peter Pan onu çalılıkların arasına çekmişti bile.

DOKUZ

O karmaşada, adamın onu bağladığını görmemiştim. Onu ısırdım ama o kadar hızlıydı ki beni parmaklarının arasına alıp bir fiske attı. Kaplan Zambağı'na dönünce de beni unuttu.

Kaplan Zambağı doğrulmaya çalıştı, ama başı dönünce yine yere yığıldı. Ellerini kıpırdatmaya çalışırken arkasından bağlandığını fark etti. Adam onun boynuna uzandı, inciyi parmaklarının arasına aldı ve hançeriyle Kaplan Zambağı'nın köpriicükkemiğinde duran kolyeyi kesip aldı ve kendi boynuna taktı. Hızla üstüne uçup sağ omzunu ısırdım. Adam beni yine fark etmeden bir fiske savurdu. Bir üzüm asmasına düşüp dalların arasına hapsoldum.

Adam onun önünde ağır ağır, sessizce eğildi. Yukarıdan baktığım için, boğazını kesmek için mi eğildiğini anlayamadım. Sonra, çenesini tutup onun yüzüne baktı.

"Oğlan mısın, kız mısın?"

Kaplan Zambağı gözlerini kapıştırdı. Peter Pan'in yüzü çamurla kaplı olduğundan, bu kirli maske gözlerinin parlamasına neden oluyordu. Leş gibi saçlan başına yapışmıştı. Birden gülümsedi ve dudaklarının arasından dişleri göründü.

Kaplan Zambağı cevap vermedi. Yağmur şiddetlenmiş, tepemizdeki dev yapraklara sertçe çarpıyordu. Kaplan Zambağı onun dişlerine bir kafa attı. Peter Pan'in genzinden boğuk bir ses yükseldi.

Kaplan Zambağı'nı oracıkta öldüreceğini sandım, ama ona sadece baktı ve şaşkınlıkla dudağını ovuşturdu. Çenesinden kanlar akarken onu orada tutan ve ona bakmasına neden olan şey şaşkınlıktı. Ardından gülmeye başladı.

“Bir oğlansın sanırım. O adama üzüldün,” dedi. Soru sormamıştı. “Seni ona bakarken gördüm. İlk başta bir kız olduğunu sanmıştım. Ama fazla güçlüsün. Buna daha önce bir son vermeyi düşündüm. Ormanımıza fazla yakındı,” dedi. “Adamın işini bitirdikleri iyi oldu.”

Kaplan Zambağı nefesini içine çekti. Çenesi göğsüne düştü.

Pan, durup onun üzgün yüzüne baktı. Söylediklerini düşünüyor gibiydi, ama emin olamadım. Düşünceleri bu kadar bulanık olan birini dinlemeyi hiç denememiştim. Aniden oradan fırlayıp kayboldu. Kaplan Zambağı ayağa kalkmaya çalıştı, ama beceremedi. Peter Pan hemen bir avuç ıslak, kökleriyle birlikte çıkarılmış, sarı renkli ve benekli bir orkideyle geri döndü ve bunları onun önüne koydu. Yüzündeki çamurun altında, gözlerinin etrafındaki deri soluktu. Kadife gibi yumuşak görünüyordu. Gözleri de maviydi.

Çiçeklerin önünde diz çöktü. Hem çok ciddi hem de şaka yapacak gibi görünüyordu. Kaplan Zambağı şaşkınlıkla ona baktı. Peter Pan hâlâ o gölcükte onu ilk kez gördüğümüz gibi narindi, ama ne kadar güçlü olduğunu belli etmiyor olmalıydı, çünkü Kaplan Zambağı’nı hızla yanına çekiverdi. Kaplan Zambağı bir oyuncak bebek gibi ona doğru gitti. Peter Pan ona diz çöktürdü. “Bir cenaze töreni düzenlemeliyiz,” dedi.

Pan ellerini kucağında kavuşturdu ve başını eğdi. Bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibiydi. Uzunca bir süre sonra “Babamız. Babamız. Babamız. Amen,” dedi.

En sonunda arkasına yaslandı, yüzünde yeniden bomboş bir ifade belirdi. Bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. “Oldu işte.”

Arkasındaki ormanlık alandan tiz bir çığlık sesi geldi. Kaplan Zambağı sırtını ağaca biraz daha bastırdı. “Denizkızları,” dedi Peter Pan. “Ay yükseliyor.”

Sonra garip bir şey yaptı. Bıçağına bulaşmış kanı andıran bir şeyi sildi. Çiçeklerin hemen arkasındaki ağaca birkaç kelime kazıdı. Bunu yapması birkaç dakika sürdü, her harfi özenle kazımıştı. ***YABNCINNANSINA,*** diye yazmıştı. ***YAŞDI VE ÖLDU.*** Dönüp ona gülümsedi.

Kaplan Zambağı kollarını çekiştirdi. Onu ele veren şey bu hareketi oldu.

Peter’ın yüz ifadesi ciddileşti ve şaşırmış gibi ona baktı.

Kaplan Zambağı'nın bileklerine uzandı. Yanlış şeyi yaptı. Kaplan Zambağı'nı onca zamandır izliyordum, ama gücünü yine de hafife almıştım. Bir süre önce bileklerindeki bağları çözmüş olmalıydı, çünkü Peter ona yaklaşınca tüm ağırlığını öfkeyle onun üzerine verdi. Onu bir ağaca mıhlayıp, parmaklannı boğazına doladı. Nefes nefese kalan ve kalbi hızla atan Peter soluksuz kalıp yavaşça ağacın dibine çökene ve bayılana dek gırtlağını sıktı.

Onu baygın halde çamurların arasında ölüme terk edip kaçmaya başladı,

Kaplan Zambağı ertesi güne kadar, kolyesinin Pe-ter'm boynunda kaldığını hatırlamadı.

ON

Peter, Kaplan Zambağı'nı ilk gördüğünde, hatta ikinci ve üçüncü görüşünde de sevmemişti. Ama Reginald Smee sevmişti.

Nasıl mı biliyordum? Çünkü o gece Kaplan Zambağı'nın peşine düşüp onu izlemedim. Korsanlan takip ettim.

Adada korsanların gittiği yeri gösteren kırık yaprakları ve çamurdaki ayak izlerini takip ederek gece yolculuğu yaptım. Orman geceleri gündüz olduğundan daha farklıdır. Bir peri olarak, fark edilmeden ilerleyemezsiniz, çünkü karanlık ve koyu Düşler Ülkesi gecelerinde, bir fener gibi silik bir parıltı yayarsınız. Ancak buna karşı savunmamız da vardı. Çok hızlıydık. Görüş becerimiz kusursuzdu. Sinsi ve gizemli doğamız, gizlenecek en iyi yerleri bulurdu. Korsanlar çok tehlikeli olsalar da, beni fark edemeyecek kadar dikkatsiz oluyorlardı.

Koya giden yolu yarıladıklarında kamp kurdular ve bir ateşin etrafında yemeklerini yediler. Onları yakınlardaki bir kayanın soğuk ve pis bir oyuğuna sığınıp izledim. Kaplan Zambağı'nın gözyaşları yüzünden öldüremediği Smee adındaki adam hakkında bilgi edindim.

Diğer korsanları ve kaptanlarını daha önce de görmüştüm. Senelerdir adaya gidip geliyorlardı. Ama Smee yeniydi. Hafızasının örümcek ağlarını dinledim. Bir insan, anıların şimdiki zamana ait düşüncelerden daha silik olduğunu düşünebilir, ama öyle değildir. Genellikle bunlar bir perinin daha kolaylıkla izleyebileceği yollardır. Bazen o kadar gürültülü olurlar ki beyindeki her şeyin sesini bastırırlar.

Smee on iki yaşındayken ilk kez birini öldürmüştü. Ayrıcalıklı ve korunaklı bir yaşamın sonucu olarak, bir cinayet işlemenin zorluğu ona çekici gelmişti. Çok korkutucu olan bir şey yapmaya bayılmıştı. Kalpsiz olan kişi Reginald değildi. Tam tersiydi. Kurbanlarını düşünüyor, geride kimleri bırakacaklarını merak ediyordu. Öldürdüğü adamın veya kadının son anlarındaki çaresizliğini derinden hissediyordu. Asla gözünden akan birkaç damla yaşı silmeden birini öldürmemişti. Kaplan Zambağı onunla, o aynı durumdayken, hayatını bağışlamaları için yalvaran dehşet içindeki İngiliz adamı yamaçtan aşağı attıktan sonra karşılaşmıştı. Umurunda olmadığı söylenemezdi. Zihnini dinlerken, minik peri kemiklerime kadar ürperdim. Reginald kalpsiz olduğu için öldürmüyordu. Öldürmek için öldürüyordu. Ağlayabilmek için öldürüyordu ve sadece hayranlık beslediği kişileri öldürüyordu.

On altı yaşma geldiğinde, geride bıraktığı şiddetin izlerine, “cinayetler silsilesi” deniyordu. Gazeteler ona, “Güney Yakası Katili” lakabını takmıştı. Reginald o günlerde sokaklarda dolanıyor, birinin parmağını ona doğrultmasını bekliyordu. Ama kimse ona bakmıyor, sadece yanlışlıkla çarptıklarında, “Affedersiniz, bayım,” deyip geçiyorlardı.

Bunlar baharatların artık kral olmadığı, gemilerin limanlara tarçın yerine tonlarca pamukla geldiği bir zamanda olup bitiyordu. İnsanlar salonlarda oturup bilinmeyenlerden söz ediyorlardı. Çok fazla bilinmeyen vardı. Genişleme nerede sona erecekti? Geriye icat edilebilecek ne kalmıştı? O zamanlar, Londra’nın zihinlerini ve kalplerini tanımlayabilecek bir sembol olsaydı, bu bir soru işareti olurdu. Smee genellikle limana giderdi, çünkü o soru işareti onu hep oraya yönlendirirdi.

Kaptan onu bu şekilde bulmuştu. Onu o kalabalıkta nasıl başkalarının ayırt etmişti ya da Londra’da Regi-nald’ın ve Güney Yakası Katili’nin aynı kişi olduğunu bilen tek kişi nasıl o olmuştu bilemiyordum.

Reginald’a göre, kaptan ilk önce sislerin arasında uzunca bir perukla beliren bir siluet gibiydi. Reginald gibi varlıklı ve eğitimli bir İngiliz beyefendisi gibi görünüyordu. Ama Reginald ona baktığında, bir şey içinin ürpermesine neden olmuştu. Bunun nedeni, kaptanın boynunu kapatan fırfırların garip, demode ve biraz da yıpranmış, gömleğinin kollarının uçlarınınsa lime lime olması olabilirdi. Dahası, gömleğinin kollarının altında bir eşitsizlik de vardı. Reginald bunun neden olduğunu sonradan anlamıştı: eksik bir el.

Aıtık korsanlar yoktu. Daha doğrusu, karşısındaki adam gibi 16. Louis kıyafetleri giymiş, bir avukat gibi peruk takmış ve bunu kömürle siyaha boyamış korsanlar yoktu. Elini yakın bir tarihte kaybetmişti ve kesik yere çaprazlamasına siyah renkli kalın ve eğri dikişler atılmıştı. Yakından bakıldığında hiçbir hoş yanı yoktu. Yüzündeki kırışıklıklar kirle doluydu, dudakları kupkuıuydu ve bomboş bakan, etrafı kıpkırmızı olmuş mavi gözleri dostaneydi. Ucuz tütün ve viski kokuyordu, sol elindeki bardakta viski vardı. Yıkılmış ve ölümcül bir hali vardı.

“Reginald Smee, doğuştan bir avcı olduğunu görebiliyorum. Senden bana eşlik etmeni rica edeceğim.” Sonra koluna girip onu öne doğru itmişti. Kesik kolunu ona bir kez daha doğrultup, “Haydi, gel. Düşünecek vakit yok. Ava çıkmamız gerek,” demişti.

Reginald, “Ne-ne avlıyorsunuz, efendim?” demişti.

“Efendim yok. Hook demen yeter.” Yabancı tatlı tatlı gülümsemişti. “Eskiden gemi avlardım. Ama kısa süre önce başka bir şey avlamaya başladım. Aıtık oğlanları avlıyorum.” Reginald’ın sırtına vurdu. “Artık ikimiz de onları avlıyoruz.”

Smee’nin bir cennet vaadiyle İngiltere’den ayrılışı ve kendisini böceklerle ve çok büyük tehlikelerle dolu vahşi bir ormanın ortasında buluşu, müthiş bir hayal kırıklığı olmuştu. Bir bataklığın üstünde beyaz ışıklar saçan bir sürü peri ile uzun dişleri ve boynuzları olan postlu hayvanlar gibi İngiltere’de asla göremeyeceği sıra dışı yaratıklar görmüş olsa da, Düşler Ülkesi genel olarak karmakarışık bir yerdi: Ağaçlardan, çalılıklardan, avcılardan ve hızlı ölümlerden oluşan bir düğüm gibiydi. İçki içmekten sararmış, Londra limanındaki beyefendi halinden eser kalmamıştı, yarı çatlak bir adama bağlı kalması da bu duruma tuz biber ekmişti.

Kaptan aslında iki kişiydi: Biri ayık haliydi, diğeri de sarhoş hali... Hook ayıkken hoş, bilge, iyi eğitimli, kıvrak zekâlı, konuşmasını bilen ve düşünceli biriydi. Suyunu-zun bittiğini ya da tabağınıza biraz daha yemek koyulması gerektiğini ilk fark eden veya sizi en sevdiği ve saygı duyduğu misafiriymiş gibi hissettiren kişiydi. Sarhoşken ise, öfkeli ve sakardı. Alkol neredeyse dudaklarına değdiği anda, gözleri kızarıp donuklaşırdı. Mantıklı düşünme becerisini yitirir, çok öfkeli olurdu. Onun bir zamanlar dehşet saçan biri olduğunu hayal etmek hiç de güç değildi. Hâlâ ürkütücü ve ölümcül derecede tehlikeli biri olabilirdi belki, ama artık yıkılmış bir adamdı.

Buna rağmen, adamlarının onu memnun etmek ve onun sevgisini kazanmak istediği belliydi. Smee de onlardan farklı değildi. Yemek yerlerken, kaptanın bardağına çaktırmadan bakar, her boşaldığında gidip doldururdu. O da diğerleri gibi kaptanın esprilerine yüksek sesle güler, onu rahatlatıp gülümsetirdi. Sanırım Hook'un o eşsiz cazibesinin insanları sindirme yeteneğiyle karışmış olması, tayfanın ondan sadece korkmasını değil, onu sevmesini de sağlamıştı. Herkesin kaptanın en sevdiği adam olmak istediği belliydi. Bunun bir nedeni de, kimsenin böylesine zor bir konumda uzun süre kalamamasıydı. O sıralarda, bu konumda Smee vardı. Kaptan ay ışığında sarhoşken söz etmeyi en sevdiği konulardan, yani kaybettiği elinden ve kayıp çocuklardan bahsederken, zaman zaman kolunu onun omzuna atardı. Bir şeyleri tutması kolaylaşsın diye kaybettiği elinin yerine, bazen lakabını aldığı kancayı takar, bazen de takmazdı. Kanca hiç yerinde durmadığı için onu sinirlendirir ve sabrını taşırırdı. Ona verdiği görünümü sevdiğini söylerdi, ancak bu kanca genellikle sakarlık yapmasına da neden olurdu. Adamlarının, elini bir dövüş sırasında kaybettiğine ve okyanusa düşen bu eli bir timsahın yediğine inandığını itiraf etmişti.

"Ama," demişti gizlice Smee'ye, "elim bir montaj hattında koptu." Bakışları kayarak Smee'nin gözlerinde durdu. Smee asla bunu ayıkken anlatmayacağını biliyordu. "Eğitim masraflarımı karşılamak için bir ayakkabı atölyesinde çalışıyordum," diye devam etti kaptan. "Deriyi makineye koymak ve tabanlık olarak kesilmesini sağlamak benim görevimdi. Şöyle yapıyordum..." Elleriyle işi nasıl yaptığını gösterdi. Sonra, birden durdu, dirseklerini dizlerine dayayıp öne eğildi. Gözleri kıpkınnızı olmuştu ve parıldıyordu. "Geceleri geç saate kadar ders çalışıyordum. Çok çalışırsam, bir beyefendi olabilirim diye düşünüyordum. Bir gün çalışırken uyuyakaldım. Makineye

deri parçası yerine elimi soktum." İyi bir espri yapmış gibi sırıttı. "Onun tıpkı bir ayakkabı tabanı gibi kesildiğini görebilirsin." Kolunun yuvarlak kesik kısmını gösterdi. Gözleri odaklanır gibi oldu. Sonra, kolunu hemen Smee'nin boynuna attı. Smee kaptanın düzenli ve hızla nefes alıp verişini yanağının üzerinde hissetti. "Bunları birine anlatırsan, seni öldürürüm."

Smee onaylayarak başını salladı. Hook dudaklarını yalayarak arkasına yaslanıp rahatladı. "Elimi Peter'ın kestiğini sanıyorlar. Alakası yok. Kayıp çocuklara bu ismi ben verdim. Bir, iki, üç çocuk kaybettim ben. Etraftaki kabilelere sormaya başladım. 'Kayıp çocuklarımı gördünüz mü?' Derken, bu isim herkesin diline dolandı." Hook, Pan'den söz ettiğinde, parmakları hep seğirirdi. Bu konu geçtiğinde karamsar ve huysuz olur, çenesini sıkıp gevşetildi. Smee'nin tek

bildiği, Hook'un bu konuya kafasını taktığıydı. Bazen Peter'la yaptığını düşündüğü bir konuşmayı tekrar tekrar anlatırdı.

Smee'nin sırtına bir şaplak indirip, "Artık sen yanımda olduğuna göre hepsini yakalayabiliriz," dedi. "Sen ve ben düşünürüz. Yaptığımız işte başarılı olmamızı sağlayan şey zihinlerimiz." Hook gülümsedi. İngiliz'i denize attıktan sonra, keyfi yerine gelmişti. "Onun buralarda olduğunu biliyoruz. Kızı kurtardı ya da öldürmek için kaçırdı. Emin değilim."

Smee yanağındaki yara izini sevecen denilebilecek bir tavırla okşayarak, "O kızı ben de boğmak isterdim," dedi.

Hook kaşlarını çattı. "Kesinlikle olmaz. Gök Yiyiciler ile başımı derde sokamam. Barış anlaşması yaptık. Ona sakın dokunma. Asla dokunma."

Smee bir şey söylemeyince, Hook dikkatle ve sertçe ona baktı. Kaplan Zambağı'nın Smee'yi ne kadar derinden etkilediğini bir tek ben fark etmiştim. Cesur ve sağlam bir kızdı, güçlüydü, iyi bir avcıydı. Güzel de bir kız olmasına rağmen, Smee'nin düşündüğü bu değildi; onun o büyük, vahşi ve çılgınca atan yüreğiydi. Kız onu ele geçirmiş ama öldürmemişti. Muhteşem bir yaratıktı. Onu öldürmesi gerekiyordu.

Kaptanın tehditkâr bakışlarının bile onu kızı savunmasız bir anında yakalayıp saldırma fikrinden caydıra-madığını görebiliyordum.

Hook'un istediğiyse Kaplan Zambağı değil, Peter'dı. Ama o gece onları uzunca bir süre dinledikten sonra, Reginald Smee'nin kendisine hâkim olamayacağını anlamıştım.

- ON BİR
- ON SEKİZ
- YİRMİ YEDİ
- KIRK

1

Walt Whitman, Çimen Yapraklan (çev. Mehmet Fuat, Broy Yayınlan, 1985)

ON BİR

“Havaya karışıp gidiyorum, sallıyorum beyaz saçlarımı kaçak güneşe,
Bedenimi kaplayan etleri anafora akıtıyorum, yayıyorum etrafa ince ince.”

“Sevdiğim çimlerle büyüyüp yetişmek için, kendimi bırakıyorum toprağa.

Beni tekrar istiyorsan, bak ayakkabılarının tabanlarının altına'.”

Çam Suyu, Tik Tak’ın kitabına dikkatle eğildi. Okumayı Tik Tak’tan öğrenen birkaç köylüden biriydi. Tik Tak’sa yüz sene önce okumayı bir korsandan öğrenen bir Bataklık Sakini’nden öğrenmişti. Zihinsel zorlukları ve bilmeceleri çözmeye yatkın olan Çam Suyu okumayı kolaylıkla sökmüştü.

Orman yağan yağmur yüzünden inliyordu; kadınlann dokuzuyla Çam Suyu ısınmak ve ıslanmamak için bir kuruma kulübesine girmişlerdi. Yağmur mevsimi başladığı

* ***Songoj myself,*** **Walt Whitman şiiri.**

için artık her gün yağış vardı ve kabilenin kulübelere kapanıp yapacak bir şeyler bulması gerekiyordu. Daha çok şarkı söyleyerek ve öyküler anlatarak zaman geçiriyorlardı. Oğlanlann oynadığı bir oyuna alınmayan Çam Suyu da kitap okuyarak keyifli bir vakit geçirmeye çalışıyordu.

“Neden söz ediyor?” dedi Kaplan Zambağı.

“Ölmekten. Sonsuza dek yaşadığımızı, ama bunun farklı şekillerde gerçekleştiğini söylüyor.”

Kaplan Zambağı kaşlarını çattı. Çam Suyu’nun hemen kavradığı şeyleri kendisi anlayamıyordu. Bu da onu sinir ediyordu. Onun bilmeye, okumaya ve düşünmeye olan takıntısını da manasız buluyordu.

Kadınlardan biri ara sıra elini uzatıp Çam Suyu’nun başını veya kolunu okşuyordu; o da oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanıyor, nazikçe gülümsüyor, biraz daha uzaklaşmaya çalışıyordu. Ailenin en küçük çocuğuna daha çok ilgi göstermek gibi aynı ilkel dürtüye sahip olan kadınlar Çam Suyu’nu ilgileriyle şımartmayı severlerdi. Anaç yürekleri onun eğri büğrü oluşuna, incecik

kollarına, kısık gözünün altındaki gamzeye dayanamazdı. Çam Suyu'ysa bundan nefret ederdi. Öyle günlerde tüm gruba dayanabilmesi şaşırtıcıydı.

Genellikle, Tik Tak da kadınların arasında olurdu, ama o gün yağmuru fırsat bilip saçlarını parlak ve yumuşak tutmak için özel bir merhem hazırlamaya başlamıştı. Bir kütüğün üstüne Kaplan Zambağı'nın gelinliğinin tamamlanan kısmını bırakmıştı. Bir geyiğin derisini kendi eliyle yüzdükten sonra elde ettiği narin süeti günlerce kuruttuktan sonra nihayet gelinliği dikmeye başlamıştı. Hayvan derisi yüzmeyi ve kurutmayı bütün kabile halkları bilirdi. İlk önce hayvanın toynakları postun çıkarılmasına yardımcı olan bir macun elde etmek için kaynatılır, beyin toz haline getirilerek, saatlerce bir ateşin üstüne asılmadan önce yumuşatmak için derinin üstüne sürülürdü. Tik Tak tamamlanması birkaç ay sürecek karmaşık bir boncuk süslemesine de başlamıştı. Yaptığı her şey gibi elbise de sabırla ve karmaşık bir çalışmayla ortaya çıkıyordu.

Ay Gözü, Çam Suyu'nun sırtını dayadığı duvarın önünde onun yanına kıvrılmış, dizlerini çenesine kadar çekmişti. Uzun kollarını da ölü bir örümceğin kollan gibi kendi etrafına dolamıştı. Sürekli büyüyor gibiydi. Değnek gibi incecik bacakları o günlerde ağırlığını taşıyamıyordu. Hangi yöne ytırüse, eli ayağı birbirine dolanıyordu. O da okumayı kolaylıkla öğrenenler arasındaydı. Büyülenmiş gibi Çam Suyu'nun yanından kitaba bir göz attı. Kadınlar işleriyle meşguldü. Ağda Teyze ve Yapış Ayak Teyze, Yarasa Kanadı isimli bir kadın ve biraz daha genç bir kadın şiirin sözlerinin kafalarını karıştırdığını belli etmek için başlarını salladılar. Sadece Ay Gözü şiirden etkilenmiş gibiydi. Ama her zamanki sessiz ve çekingen haliyle ağzını açmadan öylece oturuyordu.

Kaplan Zambağı, "Bugüne kadar çok şiir dinledim ve bunu sevmediğime karar verdim," dedi birden. İşin aslı, şiir ona kendisini aptal hissettirmişti, ama bunu söylemedi.

Çam Suyu, "Her zaman çok sabırsızsın," dedi.

Kaplan Zambağı dudaklarını birbirine bastırıp işine baktı. Çam Suyu onu incittiğini fark etmiş ve pişman olmuş gibiydi. Çam Suyu, incinme hissinin Kaplan Zam-bağı'nın pürüzsüz ve içe dönük yüzünde nasıl göründüğünü anlayan tek kişiydi.

Düşler Ülkesi'ni bir pus kaplamıştı ve Dev'in evine giden patika da bu sisin içine gömülmüştü. Yağmur gün ortasında başlayacaktı. Artık yağışlı mevsim

başladığı için, her gün yağmurlu geçecekti.

Kaplan Zambağı, Dev'in evine giderken Ay Gözü ona eşlik etti. "Gelip sana yardım edeyim," dedi.

Kaplan Zambağı alçak sesle, "Gelme," dedi, ancak Ay Gözü yine de sessizce onun yanında yürümeye devam etti.

Oraya vardıklarında, Dev uyuyordu. Kokusunu hissetmemek için çatı kirişlerine uçtum. Karanfil yağı kokuyordu. Parıldayan devasa göğsüne bakılacak olursa, yatmadan önce bunu her tarafına sürmüştü.

Dev birden uyanıp doğruldu. Evin içinde daha da iri görünüyordu. Bedeni başını taşıyamıyor gibiydi. Yüzünde, az düşünen birinin donuk ifadesi vardı. Oturup Kaplan Zambağı'nın saçlarını taramasına izin verdi.

Onnanda yaşamayan pirelerin hepsi Dev'in saçlarına göç etmiş gibiydi. Kaplan Zambağı onun arkasında durdu ve duygusuz bir bakışla minik pireleri teker teker ayıkladı.

Herkes gizli gizli Dev'in kargayı öfkelendirmemesi gerektiğini konuşuyordu. Fakat Dev belki de iri bedeni yüzünden, Kaplan Zambağı'nı fazla zorlamak da dahil olmak üzere, ona her şeyi yaptırıyor ve hiçbir şeyden korkmuyordu. O yüzden her gün saçlarını taramasını istiyor, temizlemesi için evini leş gibi bırakıyordu. Henüz ona dokunacak cesareti toplayamamıştı ve köy halkı Kaplan Zambağı'nın onun tipi olmadığında hemfikirdi. Ay Gözü'ne nasıl baktığı düşünülecek olursa, narin ve ufak tefek kızlardan hoşlanıyordu. Yine de evlendiklerinde cesaretini kesinkes toplayacaktı. Kaplan Zambağı'nın tüm bunlara verdiği tek tepki şuydu: Dev yarı aralık dudaklarında şehvetli bir gülümsemeyle Ay Gözü'ne her baktığında, Kaplan Zambağı onu korumak için önüne geçiyordu.

Çok geçmeden, oğlundan asla uzak kalamayan Ateş Teyze de geldi. Yerdeki bir mindere oturdu ve bir tavuk kemiğini kemirmeye koyularak Kaplan Zambağı'nın gözden kaçırdığı böcekleri işaret etti.

Korsanların Phillip'i öldürdüğü günden beri, Kaplan Zambağı yüzülmüş bir post gibiydi. Onu koruyamadığı için kendisine kızıp duruyordu.

Nereye gitse tok bir ses duyuyordu. Çam Suyu her daim onun yanındaydı ve bu

sesi beş adım arkasından yürüyerek doldurmaya çalışıyordu. Belki de Ay Gözü onun yüzünden hep yanlarındaydı. îkisi Kaplan Zam-bağı'nı ikiz kardeşler gibi izliyordu. Birbirlerine saygı göstermeye başlamışlardı, ama bu ilgileri Kaplan Zam-bağı'nı boğuyordu.

Bir ara izini kaybettirmeye çalıştı. Akşam yemeklerinden sonra ortadan kaybolmaya başladı. Çam Suyu takılıp tökezlesin diye oraya buraya bir şeyler bıraktı. Kapısının yakınlarına kirli ve kullanılmış çamaşır suyu dökülmesi için iki kere tuzak kurdu. Ben de bu arada Çam Suyu'nun incineceğinden endişeleniyor, Kaplan Zambağı'nın bu kötü davranışlarına hayret ediyordum. Fakat endişelenmeme gerek yoktu. Çam Suyu'nun bunlara aldırış ettiği yoktu.

Kaplan Zambağı, Dev'in evindeki işleri bitirip Tik Tak'ın evine gitti ve ona dikiş işinde yardım etti. Kadınlardan bazıları da arada sırada yağmurdan kaçmak için oraya geliyorlardı.

Tik Tak dinmek bilmeyen bir sabırla çalışıyor, sık sık diğerlerine de yardım ediyordu. Kaplan Zambağı'ysa iğneyi hep parmaklarına batırıyordu.

Tik Tak, "Çam Suyu'na çok kötü davranıyorsun," dedi.

"Beni sıkıyor."

"İhtiyacın olan şey olmaya çalışıyor."

"Hem de sürekli olarak." Kaplan Zambağı kaşlarını çatıp işine baktı.

"Yanında hep birinin olması o kadar da kötü bir şey değil. Hatta nadiren bulunabilecek bir durum."

Kaplan Zambağı'nın aklından Pan geçti, ama bir şey demedi. Ondan söz ederse, bir daha ormana gitmesine izin verilmeyeceğinden korkuyordu.

Tik Tak işini bırakıp gerindi. Raftan saatini alıp dalgın

dalgın kurdu.

Kaplan Zambağı suçlu suçlu, "Kendimde değilim," dedi. Tik Tak'ın yanında yumuşuyordu ve bu nadir anlarda tipik bir genç kız gibi oluyordu.

Tik Tak gülümsedi. “Bunu asla söyleyemezsin. Şu anda, sadece sevmediğin bir parçan gibi davranıyorsun.”

Kaplan Zambağı biraz kendine geldikten sonra, Çam Suyu ve Ay Gözü’nün yanına gitti. Geri getirdiği kitaba dalmış, nehir kenarındaki bir kayalığın üstünde oturuyorlardı.

“Daha iyi biri olmadığım için özür dilerim,” dedi ikisine de.

Ay Gözü cılız bir sesle, “Sorun değil,” dedi. Annesi için bir çelenk hazırlamaya çalışırken kullandığı çiçeklere sessizce baktı. Çam Suyu keyifle gülümsedi ve Kaplan Zambağı’nın saçındaki karga tüyünü çekiştirdi.

“Sorun değil,” dedi.

Tam o sırada, Ateş Teyze arkasında bitti. “Sana ihtiyacım var,” diye bağırdı. “Dev’de senin patlatman gereken bir çıban çıktı.”

Çam Suyu suratını ekşitti. Ay Gözü, Dev’in ayaklarını düşününce bembeyaz kesildi. Ama Kaplan Zambağı gayet kayıtsızca arkasını döndü ve müstakbel kayınvalidesinin peşine takılıp gitti.

Ondan sonraki günlerde, Kaplan Zambağı da Pan’i benim kadar düşünüyor mudur diye merak ettim. Zihni bazen benim bile duyamayacağım kadar bulanık oluyordu.

Pan bir oğlan mıydı? Bir hayalet miydi? Bir yamyam mıydı? Kaç kişi öldürmüştü? Kaplan Zambağı geri dönüp kolyesini almaya çalışacak mıydı? Geri giderse onu nasıl bulacaktı?

Ama Kaplan Zambağı’nın Peter Pan’i bulmasına gerek kalmadı. Dört gün sonra, onun olduğu yere davet edildi.

ON İKI

Kaplan Zambağı akşam yemeğinden sonra, yatağının üstünde bir kâğıt parçası buldu.

Kâğıdın üstüne sadece onun anlayabileceği bir harita çizilmişti, çünkü harita Pan’in onu rehin aldığı ağacın oradan başlıyordu.

Haritanın altında iki kelime vardı: ***Bizi bul.***

Kaplan Zambağı sonraki iki gün boyunca gidip gitmeme arasında bocaladı. Kayıp çocukların vahşi ve sinsi oldukları biliniyordu. Ama ben onu tanıyordum, merakına yenik düşeceğini biliyordum.

Kaplan Zambağı'nın evi köyün en kenarındaydı ve daha çok ormanda sayılırdı. Köy büyük ve dağınıktı. Bazıları gününü nehirde balık tutarak geçirirdi. Bazıları ormanın sınırındaki alçak çalılıklarda avlamrdı. Bazılan kuruma kulübelerinde, bazıları da ana meydanın batısında kalan tozlu tarlalarda çalışırdı. Gittiği takdirde Ateş Teyze dışında kimse onun yokluğunun farkına varmazdı. O sabah, Ateş Teyze manyok tarlalarında çalışmakla meşguldü.

Kaplan Zambağı köyü arkasında bırakarak ormana gitti. Pan'den kaçarken ardında bıraktığı izler hâlâ oradaydı. Yapraklar ellerinin bağlandığı noktada geriye doğru atılıp düzeltilmişti, yere eğilip çamuru kokladı.

Oradan sonra, Pan'in bıraktığı izleri takip etti ve sadece arada sırada haritaya göz attı. Fazla belirgin olmayan o işaretleri, çok keskin olmayan bir göz fark etmeyebilirdi: bir yapraktaki bir yırtık, toprakta bir-iki santimlik bir oyuk gibi. Kaplan Zambağı'nın keskin gözleri bile birkaç izi görmedi. Pan'in ve yanındakilerin izlerini gizlemek için epey uğraştıkları belliydi. İzler gitgide yasak bölgeye doğru ilerliyordu.

Çok geçmeden, bu izler çoğaldı ve birçok ayak izinin bulunduğu işlek bir alan ortaya çıktı. Bu ayak izleri bir iz sürücünün bile fark etmeden yanından geçip gidebileceği derin bir hendeğe uzanıyordu. Kaplan Zambağı o noktada şaşırdı. Yerde ağaç kütüğü duruyordu ve etrafında bir sürü iz vardı, ama hendek orada sona eriyor ve yavaş yavaş yer seviyesine kadar yükseliyordu.

Altından çok hafif bir ses geldiğini duydu. Bir fısıltı gibiydi. Kütüğe baktı. Kökleri dışarıda duruyordu. Tereddütle kütüğü yana çekti ve onu kolaylıkla oynatınca afalladı. Kütüğü daha sertçe çekerek bir yana doğru eğdi.

Önünde karanlık bir delik vardı. Doğrulup biri onu izliyor mu diye boş ormana baktı. Ama etraf ürkütücü bir sessizlikle kaplıydı.

Bir an tereddüt ettikten sonra, hızla ve sessizce deliğe girdi. Ben de onun peşinden gittim. Geniş, loş ve toprak duvarlı bir tünele girdik. Kaplan Zambağı hançerini çekerek zemine indi ve sırtını alçak toprak duvara verdi. Etraf

kafataslaıyla doluydu. Tepemizdeki toprak tavandaki ağaç köklerinden sarkan kafataslarının altındaki ağaç kabuklarına da yanlış yazılmış Çatlak Bamak ve Keltoş gibi isimler kazınmıştı.

Mağara aniden daraldı ve karşımıza ufak bir giriş çıktı. Bunun arkasında sadece kayaların üstünde eriyen birkaç mumla aydınlatılan genişçe bir oda vardı.

İçeride farklı pozisyonlarda karmakarışık uzanmış bir sürü kişi vardı. Bazılarının battaniyesi vardı, bazılarının yoktu. Bazıları bacaklarını uzatmıştı, bazıları kıvrılmış ve dizlerini karnına çekmişti. Hepsi uyuyordu. Yerde boş şişeler ve devrilip kırılmış kil bir kâse duruyordu. Bir şeyi kutlamış gibiydiler. Sessizliği horlamaları bölüyordu.

Tek bir kişi dışında, herkes toprak zeminde yatıyordu. İçeride bir duvarın önüne serilmiş samandan bir şilte vardı ve tek rahat yer orası gibi duruyordu. Bu şiltenin üstünde de yan dönmüş, İncili kolye hâlâ boynunda olan Pan uyuyordu. Diğerleri, uyurken bile onu koruyormuş gibi etrafına dizilmişlerdi. Bense, Kaplan Zambağfnın önüne geçmiş, çoktan Pan'in yüzünün dibine girmiştim. Kaplan Zambağı'nın parmaklarının onun boynunda bıraktığı üç ince izi gördüm. Kaplan Zambağı ilerledi, kolyeyi Pan'in boynundan yavaşça kaldırdı ve Pan'in nefesini bileklerinin üzerinde hissederken zinciri bıçağıyla kesmeye hazırlandı. Pan'in yüzü uyurken tuhaf bir şekilde çok güzeldi.

Başımı kaldırdığımda, Pan'in gözleri açıktı ve bana bakıyordu. Bunu Kaplan Zambağı'ndan bir saniye önce fark etmiştim. Pan bir engerekli yılan gibi hızla kolunu öne uzattı. Kaplan Zambağı irkildi, ama Pan çok hızlıydı. Onu saç örgüsünden yakalayınca gülümsedi.

Diğerleri kıpırdanmaya başladılar.

Peter, Kaplan Zambağı'nın yanına gidip çömeldi. Nasıl o kadar hızlı hareket ettiğini anlayamamıştım. "Demek buradasın," dedi. Sonra, onun saçını bıraktı. Diğer oğlanlar da uyanmışlar, Kaplan Zambağı'nın etrafını sarmaya başlamışlardı. Çocuklardan biri kırık toprak kâsenin yarısını havaya kaldırmış, ona vurmaya hazırlanıyordu. Hepsi Pan gibi on beş, on altı yaşlarında görünüyordu. Genel olarak ince, uzun boylu, kaslı ama tam da yetişkinliğe geçmemiş gençlerdi.

Pan boynundaki kolyeyi tutarak, "Al," dedi. "Bunu istiyorsun." Kolyeyi çıkarıp Kaplan Zambağı'na verdi. Hayal kırıklığına uğrayan çocuklar kollarını aşağı

indirdiler, ama yine de tetikte duruyorlardı. Pan'den emir bekliyor gibiydiler.

Pan birkaç saniye bir şey demedi. Saçları uykusunda dağılmıştı, yüzü de yumuşak ve savunmasız görünüyordu, çünkü tam olarak uyanamamıştı. En sonunda, hafifçe öksürdü. "Kendimi tanıtmamıştım. Ben Peter." Etrafına bakındı ve dudaklarında çekingen, tuhaf bir gülümseme belirdi. "Buraya daha önce hiçbir kız gelmemişti. Çok rezil durumdayız. Özür dilerim. Geldiğin için teşekkür ederim."

Kaplan Zambağı onlara baktı. O bunu yaparken çocuklardan biri onun arkasına geçti ve saç örgüsüne dokundu. Kaplan Zambağı irkildi.

"Özür dilerim," dedi çocuk.

"Buraya geldiğini birilerine söyleyecek," dedi iriyarı bir çocuk. "Onu öldürmemiz gerek."

Peter cevap verirken bakışlarını Kaplan Zambağı'n-dan ayırmadı. "Kimseye söylemez."

"Korsanları tanıyoıdur," dedi çocuk.

"Korsanlardan nefret ediyor. Bir tanesini öldürmek isterken yakaladım onu."

"Yine de her şeyi neden değiştirmemiz gerektiğini anlamıyorum. O..." Çocuk birden sustu. Peter ona öyle bir bakıyordu ki çocuk anında sessizleşmişti.

Peter dönüp bir süre ne yapacağını bilemiyormuş gibi Kaplan Zambağı'na baktı. Etrafa ağır ve gergin bir sessizlik çöktü. Başka bir çocuk öne çıkıp elini uzattı. Kaplan Zambağı eline bakmakla yetinince, çocuk onun elini tuttu. Orantılı bir bedene sahip, kahverengi dağınık ve dalgalı saçlı, yüzünden kendine güvendiği belli olan bir çocuktu. Hayatında hiç endişelenmemiş ya da kendisinden şüphe etmemiş biri gibi parlıyordu gözleri. "Ben Nibs. Saçlarını taciz etmeye çalışan da Ağırkanlı." Ağır-kanlı isimli çocuk çok utanmış gibiydi. İskeleti büyüme hızına ayak uyduramamış gibi sıska ve narindi. Oklavayla açılmış hamura benziyordu, gözlerinin etrafında gri renkli iri halkalar vardı; yanakları solgundu, boyunu telafi etmek için omuzlarını kamburlaştırıyordu ve çekingen bir hali vardı. "Aynca, seni öldürmeyiz. Yani, belki Ufaklık öldürebilir ama o bir canavar." Daha önceden konuşan iriyarı çocuğu işaret etti. Ufaklık ismine rağmen kesinlikle ufak tefek bir çocuk değildi. Sağlam yapılı, iri, kaslı

boynundan tahta bir düdük sarkan ve Kaplan Zambağı'ndan biraz daha kısa boylu bir çocuktu. Ama bedeni gelişmişti ve aralarında en yetişkin görünen kişi oydu.

"O, gerçekten de bir kız mı?" diye sordu Ufaklık. Pan çocuğun koluna sertçe vurdu ve utanmış gibi Kaplan Zambağı'na baktı.

Nibs, "Ona aldırış etme," dedi. "Yeteri kadar uyuyama-dığı için aksiliği üstünde. Hem İngiltere'yi de hatırladığını sanıyor ve bizi sinir ediyor. Eminim ki birçok kişi güzel bir kız olduğunu söylerdi." Uzun düz saçlı bir çocuğun omzuna elini koydu. "Bu Kıvırcık. Ona dikkat et. Şeytan gibidir. Sessiz olması iyi olduğu anlamına gelmez." Kıvırcık tuhaf yeşil gözlerini ona dikip muzip bir ifadeyle gülümsedi.

"Madem bir kız ziyarete gelecekti, bari kıvrımlı bir kız olsaydı," dedi Ufaklık. Bu sefer, Nibs ona vurdu. Ufaklık yalandan buna alınmış gibi yaptı ve Ağırkanlı'yı işaret etti. "Bunu o söyledi!"

Ağırkanlı'nın bunu söylemediği belliydi. Suçlandığı için sadece üzülmüş gibiydi. İç çekti. "Beni karıştırmayın," diye mırıldandı.

Kaplan Zambağı sessizce onlara baktı. Bunlar kayıp çocuklardı. Katile benzemiyorlardı. Dağınık ve açlıktan yarı bayılmak üzere olan ergen çocuklar gibiydiler.

"Şunlar..." dedi Nibs, bir gemiden çalındığı veya bir enkazdan çıkarıldığı belli olan tahta bir denizkızının yanında duran ve kendi aralarında fısıldayarak konuşan ikiz çocukları gösterip, "İkiz kardeşler." dedi ve sesini alçaltarak; "Hangisinin hangisi olduğunu asla anlayamıyoruz. Sen de onları ayırt etmeyi deneme. Bir tanesi o yüzden kendisini kimliksizmiş gibi hissettiğini söylemişti, ama hangisi olduğunu bilemiyorum."

İkizler kaşlarını çatıp ona baktılar. Biri gülermiş gibi yaptı, fakat sonrasında hemen ciddileşti.

Peter sabırsızlıkla araya girerek, "Öğleden sonra burada kal," dedi.

Hepsi birbirine bakarken, Peter tüm bunlar kendisi için fazla resmi ve sıkıcıymış gibi ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Tanışma faslı sona ersin istiyor gibiydi. Sadece Kaplan Zambağı'na bakıyordu. Kaplan Zamba-ğı'ysa onun kıpır

kıpır bedeninin yanında değnek gibi kaskatı duruyordu. Kıvırcık beni fark etmiş gibi görünen tek kişiydi. Bana bir fiske atmak için elini kaldırdı. Bağırıp omzunu ısırdım ve bir kayanın oyuğuna girip ters ters ona baktım.

Peter söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyor gibiydi. “Burayı dolaşmak ister misin?” dedi.

Kaplan Zambağı bunu biraz düşündü. Yapması gereken şeyi yapıp kolyeyi almıştı ve en akıllıca şey oradan gitmek olacaktı. Kayıp çocuklara benzeyen kimseyle karşılaşmamıştı. Buradakiler düşündüğünden daha da tehlikeli olabilirlerdi. Ama Peter yürümeye başlayınca, onun peşinden gitmek zorunda kaldı. Kaplan Zambağı’nın Pe-ter’ın boynundaki izlere baktığını fark ettim. Ama Peter bunu hatırlıyorsa bile hiç belli etmedi

Çocuklar gerçekten de gıdasız kalmış gibiydi. Ama Kaplan Zambağı’na farklı bir açlıkla bakıyorlardı. Yeni birine yakın olmak için büyük bir istek duydukları belliydi.

Peter önden yürürken, “Her şeyi sıfırdan yaptık,” dedi. Arkasından giden Ağırkanlı başını tavana çarpıp suratını buruşturdu ve utanmış gibi Kaplan Zambağı’na baktı. Kıvırcık alaycı bir ses çıkardı. “Burayı yaparken, boyumuzun bu kadar uzayacağını hesaba katmamıştık,” dedi Peter. “İleriyi düşünemedim,” dedi mahcup bir tavırla. Nibs, Peter kendisini fazla zorluyormuş gibi onun sırtına vurdu.

Yürüdükleri dar ve uzun geçit açık duran bir kapıya uzanıyordu. Kapı da dâhice inşa edilmiş bir odalar ağına... Yerler kaba tahtalarla kaplanmış, duvarlar kazılarak açılmıştı. Duvarlarda üstlerine süsler asılmış kancalar bile vardı: örülmüş halat parçaları, değişik hayvan kafatasları, midye kabukları. Ayrıca, bıçaklar, oklar, birkaç tane kılıç, halatlar ve mızrak uçları.

Seneler süren özenli çalışma ve el işçiliği, kaba silahlarla ve özellikle de çocukların pespaye görünümüyle tezat oluşturan odalara harcanmıştı. Hepsinin üzerinde daracık ve lime lime olmuş kıyafetler vardı. Haftalardır yıkanmadıkları belliydi. Açıkçası, içerisi de darmadağındı. Mumyalaşmış elma kalıntıları. Her yere saçılmış battaniyeler. Çıkarıldıkları yerde bırakılmış kıyafetler. Ayrıca, yarı kir, yarı daha keskin bir şeyle karışık yoğun bir erkeksi koku da vardı. Bazı şeyler de senelerdir yerinden kıpırdatılmamış gibiydi.

“Sırf yuvarlanıp eğlenmek için bir oda da yapmıştık,” dedi Nibs.

“Battaniyelerimize sarınıp eğimli bir yerden yuvarlanmak içindi, ama artık bunu yapmıyoruz.”

Peter utanmış gibiydi. Arkadaşının sözlerini vurgulamak istermiş gibi, “Bunun için fazla büyüdük,” dedi. Bir açıklama yapması gerektiğini hissetmişti.

“Özellikle de Ağırkanlı,” dedi ikizlerden biri.

Ağırkanlı, “Seninle aynı yaştayım,” diye mırıldandı, ama kimse oralı olmadı. Nibs Ağırkanlı’nın başını şefkatle okşadı.

“Onlara bakma sen, dostum.”

Her biri hem neşeli, hem de kırılgan görünüyordu. Dağınık, bakımsız, son derece dikkatli ve enerji doluydular. Kaplan Zambağı’nın kabilesindeki ergen çocuklarla yaşıtmış gibi göründükleri halde, tamamen farklı bir türmüş gibi hareket edip konuşuyorlardı. Kabiledeki oğlanlar erkek gibi davranmaya çalışırlardı. Dimdik dururlar, kızlarla pek konuşmazlar ve kurallara sıkı sıkıya bağlı kalırlardı. Bunlarsa oğlanlardan ziyade hayvan gibiydiler. Peter’ın arkasından birbirlerini iterek ve konuşarak tek sıra halinde ilerlediklerinde bile öyleydiler.

Duvarlardaki oyuklara ve bölmelere silahlar yerleştirilmişti. Bunların bazıları üstlerinde kurumuş kahverengi kan lekeleri olan bıçaklardı. Bir de kömürle çizilmiş bir sürü muhteşem resim ve yarısına kadar yapılmış minik hayvan ve peri bibloları vardı. Ayrıca saman yataklar, sanki çocuklar orayı birbirlerinden ayrı yaşayacaklarını düşünmeden yapmışlar, ama kısa bir süre önce birbirlerinden mümkün olduğunca uzak yaşamaya karar vermişler gibi alanın farklı yerlerine yerleştirilmişti. Buna rağmen yataklardan birinin üstünde el işi eski bir oyuncak tavşan duruyordu. Bir yastığın üstünde de daha yeni sudan çıkarılmış gibi duran ahşap bir gemi.

Peter orayı gezdirmeyi bir an önce bitirmek istiyormuş gibi davranıyordu. Ağzından çıkan kelimeler, söylemesi çok uzun sürüyormuş gibi sonlarını kısaca vurgulayarak bitiriyordu. Bir de işaret ve orta parmağını altdudağına sürmek gibi bir huy edinmişti. Dikkatim sürekli olarak onun bu hareketine kayıyordu. Ona bakayım derken başım dönmeye başlamıştı. Bunu diğerleri de fark etmiş olmalıydılar ki yürürlerken onun etrafını çepeçevre sardılar. O nereye giderse, çocuklar da oraya yöneliyordu. Peter, çocukların esprilerine birkaç kez yüksek sesle güldü, sonra alınıp alınmadığını anlamak için Kaplan Zambağı’na baktı.

Hayatım boyunca kayıp çocukların uçabildiğine ve esirler alıp onlara işkence ettiklerine dair söylentiler duymuştum, ama o ana kadar bunlarla ilgili hiçbir işaret görememiştim. Hepsinin aklı başındaydı ve mağaranın herhangi bir yerinde saklı bir esir yokmuş gibi keyifle etrafı gezdiriyor gibiydiler.

Nibs'in yemekleri hazırladığını söyledikleri yerde, aniden bir beşiğin içinde battaniyelere sarılmış bir bebek karşımıza çıktı.

Gözlerini iri iri açarak, "Ah," dedi. "Unuttum. Pardon, Bebek." Bebeği alıp Kaplan Zambağı'na uzattı. "Bu, Bebek. Bizim bebeğimiz. Ona başka bir isim verirsek çok bağlanacağımızı düşündük."

Nibs bebeği ona uzatınca, Kaplan Zambağı battaniyeler arasındaki bebeğe değmemek için kollarını göğsünde kavuşturdu. Bebekleri tutmaktan çok korkardı. Bir solucan gibi kıvranmalarından hiç hoşlanmazdı.

"Neden bir bebeğiniz var?" diye sordu. Sesi en az oğlanlarınki kadar alçak ve kalındı.

"Koşabiliyor," dedi ikizlerden biri kardeşine.

Nibs, "Peter onu bir korsan baskınından sonra buldu," dedi. "Çok yufka yüreklidir. Onu açlıktan ölmeye terk edemedi. Onu seviyoruz ama bakımı da çok zor. Bazen onu bir yerlerde unutuyoruz ve geri dönmek zorunda kalıyoruz. Kıvırcık onu değişik şekillerde giydirmeye bayılıyor. Bugün bir solucan olması gerekiyor." Çürük kütüklerin içinde çok solucan görmüştüm. Bebek, üstündeki kahverengi paçavralar dışında bir solucanı andırmıyordu, ama Kıvırcık gururla gülümsedi.

Kaplan Zambağı'nın boş bulunduğu bir anda, Nibs bebeği onun ellerine tutuşturuverdi. Bebek mızıldanıp uykudan mahmurlaşmış gözlerini kırpıştırdı sonra da avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. Oğlanların hepsi onun bir şey yapmasını beklediler, ama Kaplan Zambağı kaskatı duruyordu. "Ağlama," dedi en sonunda kucağındaki bebeği uzatarak. "Ağlama, Bebek." Ama bu sözler bebeğin daha da çok ağlamasına neden oldu. En sonunda, Kaplan Zambağı hızla beşiğe gidip bebeği içine bıraktı ve orada değilmiş gibi geri çekildi. İkizlerden biri bir biberonla gelip bebeğin üstüne eğildi. Bebek kısa bir süre sonra sustu.

Pan bunların hiçbirini fark etmemişti. Başparmağındaki bir şeytantırnağını inceleyip kemirmeye koyuldu. En sonunda, başını kaldırdı ve yarı zarif yarı kaba

bir tavırla yürüyüşüne devam etti. Onun odasına girdik.

Odası diğerlerinin yattığı yerden ayrıydı, içerisi görünmesin diye girişin üstüne bir kumaş parçası asılmıştı. Duvarlardaki oyuklara da mumlar koymuştu. İçerisi oradan buradan topladıklarıyla doluydu; resimler, tüyler ve midye kabukları... Bir İngiliz gemisinden kopmuş, ahşap bir denizkızı oyması bile vardı. Şiltesinin yanında da kilden yapılmış ufak bir bardak duruyordu. Bir köşeye el yapımı kaba saba battaniyeler atılmıştı ve bir de flüt vardı. Her yer ufak tefek tahta kuş biblolarıyla doluydu. Bunlar otuz, kırk tane kadar vardı, ama hiçbiri tamamlanmamıştı.

Peter, "Öylece oturmayı hiç sevmem. Hiçbir şeyi bitirecek kadar uzun süre oturamam," dedi. Sonra da biraz utanmış gibi etrafına bakındı. "Diğerleri de burada uyumak istiyor, ama yanımda birinin uyumasına tahammül edemiyorum. Beni kaşındırıyor."

Ben de o sırada bir martı biblosuna uçup kanadına tünedim. Büyük bir ihtimalle taş evden çalınmış bir kitap, kapının yanındaki kaba sıranın üstünde bir gurur kaynağı ve bir süs eşyası gibi duruyordu.

Kaplan Zambağı, "Aileleriniz nerede?" diye sordu. Peter gülümseyip, elini dağınık saçlarının arasında gezdirdi ve sola doğru yatırdı. Sonra omuzlarını silkip sarkıttı. "Ailemiz yok. Onları istemiyoruz."

Kaplan Zambağı dikkatle ona baktı. Peter ikimiz için de bir bilmece gibiydi. Düşünceleri hâlâ karanlık ve karmakarışıktı. Huzurlu durduğunda bile öyle olduğundan şüphelendim. "Nereden geldin?" diye sordu Kaplan Zambağı.

"Çocukların bazıları İngiltere'den getirildi," dedi Peter. Ufaklık'a baktı ve solgun yüzü bir an için ciddileşir gibi oldu. Sonra, yine gülümsedi. "Annemle babam bir gemi kazasında öldü. Ben de bir valizin üstünde kıyıya ulaştım. Nibs ve ben senelerdir buradayız." O anda aklına bir şey gelmiş gibi dışarı çıktı.

Ufaklık, Peter duymasın diye alçak sesle, "Burada korsanlardan saklanıyoruz," dedi.

"Bizi bulurlarsa, hepimizi öldürürler," diye mırıldandı Ağırkanlı. Ufaklık omzuna vurunca, suratını buruşturdu.

"Bizden nefret ediyorlar," dedi ikizlerden biri. "Hepimizi yok etmek istiyorlar."

O canlı görünümlerinin altında ne kadar korktuklarını hissettim. Korku, gizli bir pınar gibi içlerinde akıyordu. Hepsi sus pus oldu. Kaplan Zambağı korsanların onlardan neden nefret ettiğini düşündü, ama bunu bir türlü soramadı. Peter geri gelince, herkes yine keyiflendi. Kıvırcık bana baktı. Halinden, bir şeyleri kurcalamazsa, ezmezse ya da kırmazsa mutlu olamayacağını anladım. Nibs elini uzatıp Kaplan Zambağı'nın saçındaki karga tüyüne dokundu. Kaplan Zambağı irkilerek geri çekildi.

Nibs buna aldırış etmeden, "Bu tüyü kendin mi buldun?" diye sordu. Kaplan Zambağı onaylayarak başını salladı. "Hep saçında kalmalı," dedi Nibs gülümseyerek. "Sana yakışmış." Kaplan Zambağı biraz yumuşadı.

"Kollarında tüyler var," dedi Ağırkanlı. "Kızların böyle olmaması gerekir."

Ufaklık, Ağırkanlı'ya, "Senden daha kıllı," dedi.

Kaplan Zambağı'nın yanakları kızarır gibi oldu, ama hiç istifini bozmadı. Gördüğü pürüzsüz ve beyaz tenli İngiliz kadınlarının fotoğraflarını düşününce, bir an için hüzünlendi.

Peter onun bu halini fark edince, "Sessiz olun!" dedi. Hepsi utanmış gibiydi. "Çıkın dışan. Gidip yapacak bir şey bulun." Çocuklar gönülsüzce gittiler. "Özür dilerim," dedi Peter omuzlarını utançla sarkıtarak. "Gitme. Onlar kızlar hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Seni o yüzden davet ettim."

Kaplan Zambağı, "Onların söyledikleri umurumda değil," dedi ama umurundaydı.

"Bence kolların çok hoş, Kaplan Zambağı," dedi Nibs dışarı çıkarken ama bunun hiç faydası olmadı.

"Gitmem gerek," dedi Kaplan Zambağı. Tavandaki minik bir delikten havanın kararmaya başladığını fark etmişti, bir öğleden sonra yağmuru başlamak üzereydi. Alması gereken şeyi de almıştı ve hâlâ hayattaydı. Fakat neden üzgün hissettiğini anlayamıyordu.

Peter ona minnettar olmuş gibi bakıyordu. Etrafta göz gezdirip, onun fikrini nasıl değiştirebileceğini düşündü. Ama en sonunda, "Sana dışarı kadar eşlik edeyim," dedi.

Oradan ayrılmadan önce, sabah kahvaltıda yediğim sivrisineği nasıl Kıvırcık'ın kafasına kusarım diye düşündüm, ama bir şey yapamadan Peter'ın ve Kaplan Zam-bağı'nın peşinden gittim. Peter onu mağaranın yarım kilometre kadar uzağındaki eski bir köprüye kadar geçirdi. Arkalarından uçarken, Peter'ın odasında hissettiğim o miski andıran, yaprağımsı ve oğlanlara özgü kokuyu yine aldım. İkisi önden yürürken, yukarıdan bir hışırtı sesi duyuldu ve ikizlerden biri ağaçtan düştü. Oraya gittiğimiz andan beri, ağaçların dalları ve sık yaprakların arasına özenle çekilmiş halatları ilk kez fark ediyordum. Kaplan Zambağı hayretle bağırdı. ***Demek çocukların uçabildiği söylentisi bununla ilgili***, diye düşündüm. Muhtemelen, yerde iz bırakmak istemediklerinde bu karmaşık merdiven ve halat ağını kullanıyorlardı. Bunlar o kadar iyi gizlenmişti ki ben bile fark etmemiştim.

"Hoşça kal, yerli kız," dedi ikizlerden biri. "Seni görmek güzeldi." Sonra, arkasını döndüğü gibi hızla mağaraya gitti.

Köprü, büyük bir ihtimalle ikisi de doğmadan çok önce başkaları tarafından elle yapılmıştı. Yarısı çürümüştü ve gölcükten yayılan çamurların etrafını çevreliyordu. Aşağıda ağızlan açık birkaç timsah bekliyordu. Peter tırnaklarını kemirmeye başladı.

"Çocuklar onları beslemeyi sevdikleri için hep burada duruyorlar. Bilmediğimi sanıyorlar, ama hoşlarına gidiyor. İkizlerden biri bir keresinde onlara bir fare fırlattı, ama buna bir son vermek zorunda kaldım."

"Neden?"

Peter uzun kirpikli mavi gözlerini ona çevirdi. İnsanların, hatta oğlanların bile düşündüğünü unutturacak kadar dürüst ve yatıştırıcı bir ifade vardı bu gözlerde. "Çünkü fareye haksızlık oluyor. En azından, savaşarak onlara direnmesi gerekir."

Kaplan Zambağı buna bir şey demedi. İkisini izlemeye başladım. Yan yana duruşları hoşuma gitti. İkisi de kulaklarının birini birbirlerine, diğerini de ormana vermişlerdi. Ama orada öylece dururken, huzurlu diye tanımlanabilecek bir halleri vardı. Belki de Peter'ın titreşimleri onun hareketsizliğinin daha az göze batmasını sağlıyordu. Peter da daha sakin görünüyordu.

"Pek konuşkan değilsin galiba," dedi Peter.

Kaplan Zambağı başını salladı. Kendi hakkında fazla bilgi vermeden ne söyleyebileceğini bilmiyordu. Peter iki tahta çatalın üstünde duran ve uzunca, eğri bir değnek-

ten oluşan tırabzanlara yaslandı. Kayıtsızca ileri geri sallandı, yavaş yavaş kollarını esnetti ve diyecek bir şey bulmaya çalıştı. Tırabzan ağırlığını uzun süre taşıyabilirmiş gibi durmuyordu. Hâlâ çözemediğim bazı yönleri vardı. “Bizler kızları ***tanıyoruz.*** Ömrümüzde hiç kız görmemiş değiliz. Kızlara bayılırım. Daha doğrusu, eskiden bir sürü kız sevdim ve şu anda da sevdiğim kızlar var. Aslında, biz pek çok kız tanıyoruz.” Eğilip duraksadı. “Onlar senden daha konuşkan. Güldüklerinde de çok hoş oluyorlar.”

Kaplan Zambağı sadece aşağıdaki suya bakıp bunlara bir anlam vermeye çalıştı. Derken, Peter başından beri orada olduğumun farkındaymış gibi bana baktı. Elini uzatıp nazikçe beni kavradı ve incelemeye başladı. İnsanların bir sineği o şekilde tuttuğunu düşünsenize. Birçok kişi perileri incelemeye değer bulmaz, onlara dokunmaya çalışırlarsa da ya kazayla ezerler ya da bir iki uzvunu koparırlar. Fakat Peter bana dikkatle ve nazikçe dokundu, bir fısıltı gibiydi.

“Çok hoş minik bir şeysin,” dedi. Sonra, beni hemen bir yaprağa bırakıp Kaplan Zambağı’na döndü. Ona ince bataklığın üstünden biraz ilerideki bir ağacı gösterdi. Ağacın dallarında üstüne bir kuyruk gibi uzun şeritler bağlamış tuhaf bir top duruyordu.

“Nibs bunu küçüklüğümüzde bizim için yapmıştı,” dedi. “Bunu döndürüp çok yükseklere fırlatabiliyorsun. Fazla yükseklere sanırım. Ufaklık bunu seneler önce oraya fırlattı. Şimdi ise onu kimse alamıyor.” Timsahları

işaret etti. “Zaten topu neden geri almayı istediğimizi de bilmiyoruz. Hiçbirimiz topla oynamayız. O tür oyunları geride bıraktık. Ama Ağırkanlı yine de onu geri almayı çok istiyor. Belki de anısı olduğu içindir.”

Peter başka bir şey daha söyleyemeden, Kaplan Zambağı ağacın gövdesinden yukarı tırmanmaya başladı. Bir su yılanı gibi kıvrılarak hızla çıkıyor, güçlü bacakları onu giderek daha yükseklere taşıyordu. En sonunda dala ulaştı. Köprünün tırabzanına tüneyip onu izledim ve nefesimi tuttum. Peter da aynı şekilde bekliyordu.

Dayanıklılık Bataklık Sakinlerinden sorulurdu. Ama denge ve strateji gerektiren işler konusunda, Gök Yiyicileri tüm Düşler Ülkesi'nin en zarif ve becerikli kişileriydi. Periler bile buna şaşardı. Kaplan Zambağı da en iyi tırmanıcılarıydı. İncecik kollarına ve bacaklarına rağmen, ağırlığını ustalıkla dağıtıyordu. Üstelik bunu o kadar büyük bir hızla yapıyordu ki hiç düşünmeden, zahmetsizce hareket ediyor gibiydi. En sonunda, şeritleri ince dallara ve kalın yapraklara dolanan topu ellerine aldı. Aşağı inip topu Peter'a verdi.

Güçlükle, "Kolyemi geri verdiğin için teşekkürler," dedi. Peter elindeki topa bakıp kaşlarını çattı. Sonra, ona açıyormuş gibi baktı. "Bunu biz de yapabilirdik. İşin zor kısmı şeritleri yapraklardan ayırmak. Bunu demek istemiştim. Uğraştıracak bir iş. O kadar."

Kaplan Zambağı şaşkınlıkla başını yana eğdi. "Ha, anladım," dedi.

"Ağaca tırmanırken garip görünüyordun."

Kaplan Zambağı saç örgülerini parmaklarının arasına aldı. Utanma hissi ona yabancı ve tuhaf geldi. "İyi görünmek için tırmanmamıştım," dedi.

"Ama bunu umursuyorsun."

Kaplan Zambağı ağaca baktı ve umursamış olsaydı bile artık öyle olmadığına karar verdi. "Hayır," dedi.

Peter ısrar ederek, "Bütün kızlar umursar," dedi.

"Çok kız tanıyor olmalısın."

"Milyon tane," dedi Peter büyük bir ciddiyetle. Gergin bir sessizlik oldu, ama Peter bunu söylediğine pişman olduysa da pek anlayamadım.

Peter konuyu değiştirerek, "Ağladın mı? Arkadaşın için yani," dedi.

Kaplan Zambağı başını salladı. İstese bile ağlayamaz-dı. Köydeki diğer kızlar çok ağlarlardı. Oğlanlarsa aksini iddia ederlerdi, ama Çam Suyu'nun yaralı bir kuşa herkesten çok gözyaşı döktüğüne şahit olmuştu. Gerçi onun kuşlarla arasında yakın bir bağ vardı. Nasıl ses çıkardıklarını ve alışkanlıklarını öğrenmişti.

“Peki.” Peter yine şeytantırnağını ısırdı. “Aslında, ben hiçbir şeye üzülmem. Boşa vakit harcamak gibi değil mi sence de?”

Kaplan Zambağı bir şey söylemedi. Üzülmemeye karar verme fikri onu etkilemişti. Peter’ın sözleri onu çok güçlü ve yenilmez gösteriyordu.

“Neden o adama baktın?” diye sordu Peter.

Kaplan Zambağı bu soruyu biraz düşündü. “Yalnız

olmasını istemedim,” dedi.

Peter uzunca bir süre ona baktı. Kaplan Zambağı gökyüzüne bakınca, gri bulutların sürüklendiğini gördü ve yürümeye devam etti.

Peter peşinden gitti. Onun bölgesinin sınırına varmıştık. Kaplan Zambağı veda etmek için arkasına döndüğünde, onun suratını astığını fark etti.

“Geri geleceksin, değil mi?”

Kaplan Zambağı başını salladı. Gölgelik alana baktım. Bulutlar yer değiştirince, ormanda birkaç adım ötesi bile kapkaranlık olmuştu. “Hayır, asla geri gelmeyeceğim. Buna iznim yok.”

Kaplan Zambağı’nı çocukluğundan beri izlediğim için, birkaç şeyi iyi biliyordum. Çok kusuru vardı; kibir, inatçılık, gurur gibi. Ama verdiği sözlerden asla geri dönmezdi. Peter’a ve mağaraya geri dönmeyeceğini söylediğinde, bunun aksini yapmayacağını biliyordum.

Peter biraz düşündü. “Eh, keşke farklı olsaydı,” dedi üzgün üzgün. Ve bir an duraksadı. Aniden elini uzatınca, Kaplan Zambağı öylece bakakaldı. “Tutup sıkacaksın. Ufaklık bize bunu öğretti. Nazik bir harekettir.”

Kaplan Zambağı’nın elini tutup, ne yapması gerektiğini göstermek için elini salladı. O da sessizce bunu izledi. Peter tam elini bırakacakken, parmak uçlarını tuttu.

Sonra aniden öne çıktı ve onu kendisine çekip sıkı sıkı sarıldı. Onu bıraktığında, Kaplan Zambağı sendeledi.

Peter, “Tamam, hoşça kal,” dedi. Sonra, Kaplan Zam-bağı’nın orada olduğunu unutmuş gibi arkasını döndü, bir kere bile geriye bakmadan mağaraya doğru yürümeye başladı. Beni çoktan unuttuğu belliydi. Onun gidişini izledim. Nedenini bilmiyordum, ama onu izlemeden edemiyordum. Beni etkilemişti. Bana o uzun kirpiklerinin altından bakmıştı.

Yağmur başlamadan önce köye ulaşamadık. Yağmur damlalarından kaçınıp ıslanmamayı başardım, ancak eve vardığımızda Kaplan Zambağı sırılsıklamdı. Bense... Âşık olduğumdan emindim.

/

ON ÜÇ

Ateş Teyze kendisini diri diri yaktığında, köy halkı Kaplan Zambağı’nın lanetli olduğuna ikinci kez karar vermişti.

Kaplan Zambağı ateşin yanında oturmuş, Çam Suyu’nun kargaların muhteşem ve gizemli özelliklerini anlatışını dinliyordu. Çam Suyu kuşların nasıl yaşadığını, yuvalarını nasıl yaptıklarını ve birbirleriyle nasıl karmaşık şekillerde anlaştıklarını gözlemlemeye bayılırdı. Kısa bir süre önce, özellikle kargalara kafayı takmıştı... Belki de bunun Kaplan Zambağı’nın ilgisini çekeceğini düşünmüştü, ama çekmemişti. Ateş Teyze geldiğinde, kargaların cenaze törenini ve karga sürülerinin davranışlarını anlatıyordu. Ateş Teyze’nin sarkık suratı kıpkırmızıydı ve sert bir ifadeye bürünmüştü. Kaplan Zambağı’nın Dev’in kulübesinde yapmadığı bir iş yüzünden çok öfkeliydi. Süpürgeyi kaldırdı, Kaplan Zambağı’nın omuzlarıyla başına vurmaya başladı ve elindeki içi mısırla fasulye dolu kâseyi ateşe düşürüp öne savrulmasına neden oldu.

Kaplan Zambağı fiziksel açıdan güçlüydü. Ateş Tey-ze’yi istese bir dal gibi ikiye ayırabilirdi. Ama onu dövmesine ses çıkarmadı. Yere yattı ve süpürge tekrar tekrar kafasına inerken bile başını korumayacak kadar inatçı davrandı. Ateş Teyze o güne dek duyduğu bütün hakaretlerin öfkesini o darbelerle çıkardı.

Sonra, kısıtlı olan enerjisi tükendi. Kaplan Zambağı ayağa kalktı ve kulübesine doğru yürümeye başladı.

Birkaç dakika sonra, Ateş Teyze ateşin yanında Dev’in odasının ne kadar pis olduğunu Yapış Ayak Teyze’ye anlatırken, hafifçe dengesini yitirdi ve o günkü öğle yemeğinin pişirildiği alevlerin ortasına düştü. O kadar hızlı alev aldı ki

sanki her yanı yağla kaplıydı. Debelenip köyde koşmaya, yardım istemeye başladı. Ama koşunca, alevler daha da güçlendi. Birileri onu durdurama-dan, ya da alevleri söndürmek için üstüne battaniyeler atamadan, üstünden dumanlar tüten, kapkara korkunç bir yaratık gibi köyün ta diğer ucuna gitmişti bile. Sonra birden yere kapaklanmış ve sesi de kesilmişti.

Bütün bunlar olup biterken, bir karga onun düştüğü yerin hemen yanındaki bir kütüğün üstüne tünemiş, bir mısır koçanını yiyordu. Bunu kabilenin kısa bir süre önce ateşte pişirilen yemeklerinin arasından çalmıştı. Kaplan Zambağı birkaç dakika sonra tüm o karmaşayı kaçırmış bir halde evinden dışarı çıktığında, herkes dönüp ona baktı.

O günden sonra, Çam Suyu her sabah ormana gitti ve evine öğleden sonra döndü. Ama kimse buna aldırış etmedi. Ben nihayet onun Kaplan Zambağı'ndan uzak durmak istediği için böyle davrandığını zannediyordum. Köydeki işlere pek katkıda bulunamıyordu. Oğlanlar da ava onsuz çıkmaktan memnunlardı, çünkü onları hep yavaşlatıyordu. İtiraf etmem gerekirse, ben bile ne yaptığını merak etmediğim için onu izlemedim. Benim aklım da herkes gibi Kaplan Zambağı'ndaydı.

Bütün köy gözünün ucuyla onu izliyordu. Bu da onu boğuyordu. Hepimiz ne yapacağını merak ediyorduk. Bundan daha fazla merak ettiğimiz şey, ***Dettin*** ne yapacağıydı. Herkes Dev'in, annesini öldürdüğünden şüphelenilen bir kızla evlenmeyeceğini umuyordu. Ben de öyle düşünüyordum.

Dev birkaç gün boyunca herkesten uzak durdu ve nehrin karşı tarafında tek başına yas tuttu. Kabile, Ateş Teyze'yi bütün ölülerin götürüldüğü suya bakan bir tepeye gömdüğü vakit de gelmedi. Tik Tak ciddi görünümlü koyu yeşil renkli bir elbiseyle töreni idare etti ve ruhun ölümden sonra da yaşadığını anlattı.

İşte o günlerde, Dev ilk olarak nehir kenarında saçlarını yıkayan Ay Gözü'ne gitti. Ay Gözü suyun kenarında oturmuştu ve Dev onu çatıklıkların arasından kazara görmüştü. Kız onu görünce irkildi. Dev onun elbisesinin eteğini tuttu. Ay Gözü ondan kurtulup koşarak köy ateşinin olduğu yere gitti, Çam Suyu'nun yanına oturdu ve hiçbir şey söylemedi.

Herkes Kaplan Zambağı'nın evini izliyor, bir pişmanlık belirlisi görmek için bekliyordu. Ta ki Kaplan Zambağı bir gece evinden çıkıp herkesin akşam yemeği için toplandığı ateşin yanına gidene dek... Kaplan Zamba-ğı'nı

gördükleri vakit, herkes şaşkınlıkla ona baktı ve kısa bir süre sonra da bunun ne anlama geldiğini kendi aralarında fısıldaşarak konuşmaya başladılar. Kaplan Zambağı'nda bir değişiklik yoktu. Sadece saçlarında artık iki tüy vardı.

Bir itirafta bulunayım. Ben geceleri gizlice mağaraya uçmuş ve Peter'la diğer çocukları izlemiştim. Hatta bir gece, Peter uyurken onun kulağının arkasında oturmuştum. Göğsüne yatıp nefesini dinlemiştim. Ona yakın olmak, kokusunu hissetmek ve kalp atışlarını duymak istiyordum.

Etrafta tek bir kız bile olmadan yaşayan kayıp çocukları izledim. Doğru düzgün beslenemeden, bir avdan diğerine koşarak nasıl yaşadıklarını, adada olmayan ne var diye düşündüklerini, görecek ve yapacak yeni şeyler aradıklarını gördüm. Kaplan Zambağı dışında, Peter hayatımda gördüğüm en yalnız kişiydi. Ama bunun da ötesinde, kimsenin görmesine izin vermedikleri bir şeyi daha görmüştüm: ne kadar korktuklarını ve ne kadar iyi gizlendiklerini. Ayrıca, kimden gizlendiklerini ve korkmakta ne kadar haklı olduklarını da biliyordum.

ON DÖRT

Köy halkının Ateş Teyze'yi toprağa verişinden üç gün sonra Kaplan Zambağı'nın ormana girdiğini görene kadar, onun geri döneceğini hiç düşünmemiştim. Belki de köydeki herkesin gözünün üstünde olması kararından vazgeçmesine neden olmuştu. Daha sonradan, oğlanları merak ettiği için geri dönmüş olabileceği de aklıma geldi.

Alacakaranlıktan biraz önceydi. Artık kimse evinin yakınlarında dolaşmadığı için oradan rahatlıkla çıkmıştı. Evine yaklaşabilenlerse onun nehir kenarında veya manyok tarlalarında olduğunu sanacaklardı. Sık ağaçlıklı ve nemli ormanda ilerledi ve köprünün altında çenelerini açıp kapayan timsahların üstünden geçerek kolaylıkla mağaraya ulaştı. Biraz titreyen kanatlarımla ben de peşinden gittim.

Mağarada kimse yoktu, ama Kaplan Zambağı ayak izlerini (bunlar bir ayının ayak izleri gibiydi, ayaklarına yanıltıcı bir şey takmış olmalıydılar) takip ederek gölcüğe gitti, bu izlere kanmamıştı. Peşinde bıraktığı esintide süzülerek onu izlemeye devam ettim.

Lagün yüzeyinde süzülen tek şey olan ve kocaman bir ağacı andıran Düş kuşu yüzünden dalgalıydı. Bu kuş muhtemelen devasa yuvasını yapmak için senelerce buraya gelip gitmişti. Yetişkin bir insan büyüklüğünde ve genişliğinde olan bu

yuva, diğer kuşlardan alınmış rengârenk, çeşit çeşit tüylerle yapılmıştı. Dünyadaki bütün kuşlar gibi, Düş kuşları da güzelce süsledikleri yuvalarıyla eşlerini etkilerlerdi. Suyun üzerinden yoğun, tuzlu ve ça-murumsu bir koku yükseliyordu. Gölcük denizden karanın iç kesimlerine doğru iri bir başparmak gibi uzanıyor, sonra durgunlaşıyor, sessizleşiyor ve huzurlu bir hale geliyordu. Orada durduğunuzda, eğimin hemen diğer tarafında ve gölcüğün üç yanım saran korunaklı tepelerin ardında azgın okyanusun olduğunu asla tahmin edemezdiniz.

O gece, gölcüğün kıyısına meşaleler yerleştirilmişti. Peter ve diğer çocuklar suyun kenarına oturmuş, onun parlak yüzeyini izliyorlardı. Kaplan Zambağı'nı ilk fark eden ve bağıran ikizlerden biri oldu.

Nibs heyecanla, "Tam vaktinde geldin," dedi. "Bir dans düzenliyoruz."

Kaplan Zambağı şaşırarak, "Bir dans mı?" dedi.

"Bir İngiliz geleneği. Ama İngiltere'de kızlar var tabii. Bu gece Ağırkanlı'nın yaş gününü kutluyoruz. Öyle düşündük." Utanmış gibi gülümsedi. "En azından, kutlamaya karar verdik diyelim. Onunla alay ettiğimiz zamanları telafi etmek için ona çok parti düzenleriz. Onun kolay bir hedef olduğunu fark ettin mi bilmiyorum." Kaplan Zambağı bunu fark etmişti.

Peter ayağa kalkıp ona gülümsedi, ellerini üzerine silip tokalaşmak için tereddütle uzattı. "Hani geri gelmeyecektin," dedi. Gülmemeye çalışıyormuş gibi dudaklarını kıvırdı. Kaplan Zambağı cevap vermedi, ama Peter'ın o garip hareketi yaparak elini sıkmasına izin verdi. Peter beni fark etmiş gibi görünmüyordu.

Hepsi kendine göre yıkanmış gibiydi. Kaplan Zam-bağı'nın son ziyaretinden daha temiz görünseler de hâlâ dağınıklardı. Peter'ın saçları önceki gibi bir yana yatmıştı, ama soluk teni temizdi ve parıldıyordu. Çok güzeldi. Bunu kimse inkâr edemezdi. Kimsenin ne diyeceğini bilemediği bir sessizlik oldu ve Kaplan Zambağı bunu fark etti. "Neye bakıyorsunuz?" diye sordu.

"Suda denizanaları var," dedi Peter. "Bak, burada." Ona yanına gelmesini işaret eti. "Başka hiçbir suda hayatta kalamıyorlar, sadece bu gölcükte yaşayabiliyorlar. Yüzeye çok yaklaşırlarsa ölüyorlar. Sonsuza dek burada kalacaklar, başka bir yere gidemezler." İri gözlerini ciddi bir ifadeyle ona çevirdi. "Asla okyanusa varamazlar. Çok trajik bir durum."

Kaplan Zambağı suya baktı. Denizanalarını andıran şeffaf şekiller gördü ama o kadar derindeydiler ki bunları hayal ettiğini sandı.

Diğerleri suyun dibindekilere dikkat kesilmişken, sadece alışkanlıktan gölcüğün yüzeyini bir uçtan diğerine inceledim. Babam bizi Belladonna için terk ettikten sonra, senelerce onu aramıştım... Binleri babam ve Bel-ladonna'yı son gördüğünde, bir ördeğin sırtında yaşıyorlardı. Ben babamı bulamamıştım. Artık bulabileceğimi de sanmıyordum, fakat bir su kaynağına vardığımda, gözlerim yine de onu arıyordu.

"Tamam," dedi Peter birkaç dakika sonra. "Dansa başlayalım mı?"

Ağırkanlı, mağaraya girip içinde kahverengi ve tortulu sıvılar olan kavanozlar getirdi. Kendi partisinde bir sürü işe koşturuyor gibiydi. Oradan oraya gidiyor, meşaleleri yakıp tekrar arkadaşlarının yanına geliyordu. İçki içmek istemeyen Kaplan Zambağı dışında herkes kavanozlardaki şeyi içmeye başladı.

Ben de bu arada bir işe yaramaya çalıştım. Peter'ın içkisinin içine koymak için yenilebilir çiçekler topladım. Bir yaprak alıp onu serin tutmak için kulağını yelpazeledim. Ama bunları fark etmedi bile. Kıvırcık görmeden de onun kavanozunun içine tükürdüm.

Kutlamayı seyretmek için, bir denizkızı gölcüğün ortasındaki kayanın üstüne çıktı. Belinden yukarısı çıplak ve çamurla kaplıydı. Kaygan alt kısmı da çamurluydu ve kayanın üstünde kıpır kıpırdı. Kumlarla kaplı bedeni dolgundu, sivri dişleri ve yumuşak görünen dudakları vardı. Omuzlarına, dirseklerine ve ensesinin arkasına kabuklu deniz hayvanları yapışmıştı, ama yine de harikulade bir yaratıktı. Peter suyun kenarına gidip ona hafifçe el salladı.

Kaplan Zambağı, Ağırkanlı'ya, "Neden bizi o kadar dikkatle izliyor?" diye sordu.

"Ha, o Maeryn. Peter'ın onunla yüzmesini istiyor. Peter arada sırada onun yanına gider."

"Ama onu öldürürler." Denizkızları, Düşler Ülkesi'nin en hain avcıları olarak bilinirdi. Bir su birikintisi kadar sığ yerlerde bile gizlenir, zavallı yüzücüleri boğmayı beklerlerdi. Fakat periler, çok ufak olduklarından ve tatlan onlara acı geldiğinden denizkızlanndan korkmazlardı.

“Hayır,” dedi Ağırkanlı başını sallayarak. “Denizkızla-rı Peter’a âşık. En çok da o.”

“Peter da onları sever,” dedi Ufaklık, imalı bir tavırla. “Kendine göre sever demek daha doğru.”

Kaplan Zambağı denizkızına baktı. Peter’ın suyun dibinde, karanlıkta, çamurlann ve balıkların arasında olduğunu düşündü. Peter onun muhtemelen göremeyeceği şeyleri görüyordu.

Nibs, “Yüzme bilmiyor bile,” dedi. “Boğulmaması için denizkızları ona yardım ediyor.”

“Denizkızları öldürmeden duramaz,” dedi Ufaklık. “Oraya gitmemesi gerek.”

“Peter söz konusu olunca öldürmüyorlar,” dedi Ağır-kanlı. “Her işi rast gidiyor.”

Ufaklık gözlerini devirdi, Nibs de şefkatle Ağırkan-lı’nın başını okşadı. Onun biraz fazladan ilgiye ihtiyaç duyduğunu bir tek o anlıyor gibiydi.

Nibs içkisinden bir yudum alıp, “Bizler şanslıyız. Peter bizi kolluyor,” dedi. Kaplan Zambağı’nın onu dikkatle izlediğini fark etti. “İçki içmeyi ve bira yapmayı Bataklık Sakinleri’ni izleyerek öğrendik. Diğer şeylerden sıkılmaya başlamıştık.”

Denizkızı etrafa su sıçratarak gölcüğe atladı. Buna sevindim. Orada oturmuş bizi izlemesi bana çok tekinsiz gelmişti.

Oğlanlar, ellerinden geldiğince hareketlenerek partinin dans kısmına geçtiler. Kıvırcık, uzun bir bambu flüt çaldı, ikizler şarkı söyledi. Ben de onları bir eğreltiotunun üzerinden izledim. Gece ilerledikçe hepsi değişmeye başladı. Kaplan Zambağı ellerini dizlerine koymuş, dimdik durarak bir heykel gibi keyifsizce onları izliyordu. Çocuklar sakarlaşıp dikkatleri dağıldığında, ikizler Kaplan Zambağı’nın güzel olup olmadığını tartışmaya başladılar ve en sonunda “çirkin güzel” olduğuna karar verdiler. Kaplan Zambağı bunu duymamış gibi yaptı, ama kalbi bu darbeye dayanabilmek için yavaşlamıştı. Ağırkanlı ve Nibs prova etmedikleri ufak bir dans gösterisi yaptılar. Ufaklık da bale hareketleri yaparak herkesi güldürdü. Oğlanlardan bazıları bir süre bir kafatasıyla kriket oynadılar. Ağırkanlı her atıştan önce, bir kaleden diğerine koşuyor, bol pantolonunu arkasından tutuyordu, ama yine de bir ara soluk tenli poposu olduğu

gibi açıkta kalmıştı.

Oğlanlar içtikçe daha da serserileştiler. Özellikle de Peter. Kıvırcık, flütünü bir kenara bırakıp, ateşte ufak bir

şeyler yakmaya çalıştı. Peter onlara dişleriyle nasıl bir dalı aşağı çekeceklerini gösterdi, Nibs'i ağaçlara kadar kovalayıp yakaladı ve bırakmadan önce zorla, "Peter kral ve sonsuza dek yaşayacak!" diye bağırttı. Nihayet Nibs, Ağırkanlı'nın elinden tuttu ve birbirlerine bez bebekler gibi yaslanarak ağır ağır dans etmeye başladılar. Bir süre sonra, ikizler de aynı şeyi yaptı. Birbirlerine o kadar yaslanmalarından yalnızlık çektikleri belli oluyordu. Ufaklık, Kıvırcık'ın flütünde giderek daha ağır, düşünceli ve kasvetli olmaya başlayan şarkılar çaldı.

İçimde bir hüzünle onları izledim. Kendi yuvamı da özlemiştim. Periler de dans partileri düzenlerdi.

Nibs, Kaplan Zambağı'nın tek başına oturduğunu fark edince, birden ayağa kalkıp doğrudan yanına gitti ve onu dansa kaldırdı. Beceriksizce dans etmeye başladılar. Kaplan Zambağı birçok kez onun ayağına bastı ve ikisini de bir ağaca sürükledi. Herkes onları izlediği için rezil oluyorlardı, ama Nibs'in büyük bir cesaretle dans ettiği kişi Kaplan Zambağı olsa da, onu yalnız bırakmak istemediği için devam etti.

Her şey bir anda olup bitti: Kaplan Zambağı yine Nibs'in üzerine doğru düşerken, kendini bir anda Pe-ter'ın tam karşısında buldu. Peter onu düzgün durabilmesi için yönlendirmeye başladı, ama körün köre kılavuzluk ettiği gibi bir duaımdu bu, çünkü Peter da muhteşem bir dansçı değildi (sadece kendisi öyle olduğuna inanıyordu). Bir ileri bir geri gidiyor, elleriyle Kaplan Zambağı'nın hareketlerini düzeltiyordu.

"Sadece böyle yap. Çok kolay."

İçkiden çakır keyif olan Ufaklık kendisine orada bulduğu bir şeylerden bir davul yapıp çalmaya başlamıştı.

Kaplan Zambağı Peter'a, "Hiç sessiz olmaya çalışmaz mısınız?" dedi.

"Bunu neden yapalım ki?"

"Hayvanları uzak tutmak için."

“Kötü şeyler en sevdiğim şeyler arasındadır,” dedi Peter. Kaplan Zambağı onun aptal mı, yoksa korkusuz mu olduğuna karar veremedi. Birçok kişi için ilk seçeneği düşünürdü. Ama Peter’ın hiçbir şeyden korkmaması imkânsızdı.

Kaplan Zambağı birbirlerine tutunmuş ağır ağır dans eden diğer çocuklara baktı. “Benim kabilemde, dans etmek kutsaldır,” dedi düşünceli düşünceli.

“Burada hiçbir şey kutsal değil,” dedi Peter. Dudaklarını sola eğip gülümsedi.

“Zor olmalı,” dedi Kaplan Zambağı.

Peter kaşlarını çattı. “Neden geri geldin?” diye sordu konuyu değiştirerek.

“Bilmiyorum.”

“Sensiz burası çok sıkıcıydı. Bir kere geldin gerçi ama yine de sıkıcıydı.” Onu kendisine çekip sıkı sıkı sarıldı. Kaplan Zambağı gerildi ve bir yaban gülü gibi geriye çekildi. Peter bunu fark etmedi ve sıkıca belinden tutmaya devam etti, ama müzik sona erince onu hemen bıraktı. Kaplan Zambağı sonradan onu etrafını saran diğer ço-

cuklara bir korsandan nasıl kıl payı kurtulduğunu anlatırken buldu. Hepsi heyecanla onu dinleseler de birçoğu o olayı onunla birlikte yaşamıştı zaten. Peter el kol hareketleriyle hikâyeyi anlatıyordu ve yanaklan kızarmıştı; hem çocuksu bir heyecana, hem de yetişkin birinin sert tavrına bürünmüştü. Muzlardan söz ediyor olsaydı bile, diğerleri onu aynı ilgiyle dinlerlerdi.

Dans etmekten ter içinde kalıp, biraz kendisine gelmiş olan Kaplan Zambağı diğerlerinin yanında kollarını göğsünde kavuşturmuş, biraz mesafeli bir tavırla onu dinliyordu.

En sonunda, gece hayvanlarının uyuyup gündüz hayvanların henüz uyanmadığı, tomurcuklann ve yeşilliklerin sabah güneşi için açmaya başladığı o vakitte, şafağın sökmek üzere olduğunu anladık. Kaplan Zambağı köye dönmesi gerektiğini biliyordu.

Uykuya dalmak üzere yere serilmiş olan çocuklar, Ufaklık’ın anlattığı, hamamböcekleriyle ilgili bir öyküyü dinliyorlardı ve onun ayağa kalktığını fark etmemişlerdi. Kaplan Zambağı kimseye veda etmeden karanlığa karıştı. Yakasında oturduğum yerden, Peter’ın Kaplan Zam-bağı’nın peşinden geldiğini

gördüm. Kendisini övüp duruyordu, ama bu becerisi gerçekten de takdire şayandı: Kaplan Zambağı'nın arkasından sessizce gelebilen tek kişi Peter'dı.

"İyi arkadaş olabileceğimizi düşünüyorum," dedi yanında yürürken. "Harika olur, çünkü denizkızlarına âşık

olduğum gibi sana âşık olmam. Kızlar her zaman çok egzotikler. Ama seninle bir şey olmaz, çünkü sen daha çok... Anla işte. Bir kız gibi değilsin." Omuzlarını silkti. "Olur mu?"

"Ne olur mu?"

"Arkadaşım olur musun?" Bunu duyunca, ilk kez Kaplan Zambağı'nı kıskandım.

"Dur," dedi kolundan tutup onu durdurarak. Önünde diz çöktü. Geniş omuzlarının altındaki tavuk kanatlarını andıran kürek kemiklerini gördüm. Kaplan Zambağı'nın ayakkabısının çözülen bağcığını bağladı ve bunu yaparken Kaplan Zambağı'nm nefesini tutmasına neden olarak gözlerini ondan hiç ayırmadı. "Geri döndüğünde, bunu kalıcı olarak düzeltirim."

"Geri gelmemem gerek," dedi Kaplan Zambağı.

Peter kaşlarını çattı. "Ama geleceksin. Geleceğini biliyorum. Artık bizi bırakamazsın."

ON BEŞ

Birkaç gün sonra, Kaplan Zambağı'nın kıpırdandığını hissettiğimde, onun süet battaniyesinin üstünde uyuyordum. Derhal ayağa fırladım. Yastığının yanında Dev'den bir hediye duruyordu: Annesinin evlilik bilezikleri.

Kaplan Zambağı uzun bacaklarını altına kıvırarak şiltesinin üstünde diz çöktü ve bunları sabah ışığına tuttu. Uzunca bir süre öylece oturdu. Dışarı çıkmadan önce, bunları takması şart olduğu için bileğine geçirdi. Evliliğin hâlâ geçerli olduğunu bunlar gayet açıkça belli ediyordu.

Çocuklar kapısının önüne taşlar dizmişlerdi. Evinin duvarlarında dokundukları yerlerde izler bıraktıktan sonra da kaçmışlardı.

Kadınlar bir tören için mayalanmış ***caapî*** suyuyla dolu bir tekne hazırlıyorlardı.

Bunu yere oturup ezilmiş ***caapi*** dallarını çiğneyerek yapıyorlardı. Kaplan Zambağı'nın en

*** *Banisteriopsis caapi* Halüsinojen etkili bir ot.**

nefret ettiği işlerden biri buydu, çünkü çok uzun süre oturmak gerekiyordu. Onların yanına oturduğunda, birkaç kadın bileğine baktı. Ağda Teyze ona çiğnemesi için bir kök uzattı, bunu tatlı ve üzgün bir ifadeyle yapmıştı.

Kaplan Zambağı'nın kalbi bazen köyü için çarpardı. Bu da o zamanlardan biriydi. Onun lanetli olduğuna inanabilir, ondan korkabilir hatta arkasından konuşabilirlerdi. Ama hâlâ anlayışlı davranacak kadar seviyorlardı onu.

Bir perinin kalbi bir insanınkinden farklıdır. İnsan kalpleri esnektir. Farklı tutkulara yer vardır; kırılabilir, iyileşebilir ve tekrar tekrar sevebilirler. Peri kalpleriyse evrimsel olarak daha az gelişmiştir. Minik kum tanecikleri gibi ufak ve sert olurlar. Kalplerimiz bir hayat boyunca bir kişiden fazlasını sevmek için fazla küçüktür. Babamınki gibi nadir durumlar dışında, eş olarak tek bir kişiyi seçeriz. Ben pek çok gece mağaraya geri dönüp Peter'ı izlemiş, sert ve ufak kalbime söz geçirmeye çalışmıştım. Ama kalbim, benden iki yüz misli büyük olan Peter'a, farkında olmadan bağlı kalmıştı ve onu Peter'dan ayıramıyordum.

Artık onu dikkatle izleyen Ateş Teyze olmadığı için, Kaplan Zambağı sık sık kaçıyordu, ancak bir daha mağaraya gitmedi. Belki de köyde mahsur olduğundan farklı şekillerde başka bir yerde mahsur kalacağını düşünüyordu. Genellikle, sabahları yağmur başlamadan önce yılan avına çıkıyor, sonra da dağların eteklerine yakın bir yerde uzanıp bulutları izleyebileceği bir yere gidiyordu.

Kâğıt hışırtısını andıran sesi duyduğumuzda da yine o uzun otların arasında uyuyordu. Biri otların arasında yürüyor gibiydi. Kaplan Zambağı hemen ayağa fırladı.

Ben onu Kaplan Zambağı'ndan önce gördüm. Kollarında kahverengi, tüylü bir şeyle ormandan çıkıyordu. Kaplan Zambağı'nı görünce yüzünde endişeli bir ifade belirdi. Bulanık düşüncelerin arasında, sebebini anlamasam da onu gördüğü için endişelendiğini anladım.

Kollarında kıvranıp duran şey ufacık bir kurt yavru-suydu. "Annesi öldü," dedi. "Bir tuzağa düştü. Aklıma sen geldin." Uzun otların arasında ona doğru ilerledi. Attığı her adımla birlikte, etrafa güveler ve çekirgeler saçıldı. "Onu denizkızları

alamaz tabii.” Alaycı bir gülümsemeyle ona baktı.

Kaplan Zambağı’nın onu son kez görmesinin üzerinden haftalar geçmişti. Kahverengiye çalan saçları daha dağınıktı, ama yeni yıkanmıştı. Teni solgundu ve alnındaki kırışıklıklarla düşünceli görünüyordu. Rüzgâr ona doğru esiyor, ara sıra bulutların arasından yüzünü gösteren güneşe karşı gözlerini kısmasına neden oluyordu. Üstünde bir gemi enkazından kurtardığı belli olan, dizlerinden kesilmiş bir İngiliz pantolonu vardı. Bana daha önceki gibi bakmasını bekledim, ama orada olduğumu fark ettiyse de bunu belli etmedi.

Kaplan Zambağı aniden onun ne demek istediğini anladı. “Onu ***istemiyorum.*** O, bir hayvan.”

Peter omuzlarını silkerek, “Ben de öyleyim,” dedi.

“Benim de tüylerim var.” Başını işaret edip sırıttı. “Ayaklarım da öyle. Sen de öylesin.”

Kaplan Zambağı gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Gök Yiyicileri’ne göre, insanlar ve hayvanlar çok farklıydı.

Peter onun yanına çömeldi ve kurt yavrusunu kollarının altından tutup ona uzattı. Yavru kıvranıp kendi burnunu yaladı. Kaplan Zambağı minicik savunmasız yaratığa şöyle bir baktı ama onu almadı.

Peter, “Seni buraya kadar izlememe şaşırdın mı?” dedi. Kaplan Zambağı yine dirseklerine yaslanıp tereddütle tekrar uzandı. İz sürmek onun için nefes almak gibi doğal bir şeydi. “Şaşırmam mı gerekirdi?” diye sordu samimiyetle.

Peter başını eğip kurt yavrusuna, sonra yine ona baktı. “Onu istiyor musun?”

“Hayır.” Kaplan Zambağı başını salladı.

“Ama ölecek.”

“Sen al.”

Peter dizlerinin üstüne oturdu ve omuzlarını düşürdü. “Alamam. Canlı şeylere iyi bakamıyoaım. Hiçbir şeye iyi bakamıyorum. İyi davranamıyorum. İşte, böyle şeylerde iyi değilim. Bebek’in hâlâ yaşıyor olması da bir mucize. Bir kızın

yapabileceği şeylerde hiç iyi değilim.” Kaplan Zambağı, “İnsanlar benim de bir kıza pek benzemediğimi söylerler,” dedi. Aklına insanların hem erkek, hem de kadın özellikleri taşıdığını söylemekten hoşlanan Tik Tak geldi.

Peter biraz bekledikten sonra, yavruyu onun kucağına koydu. Sonra, yavrunun siyah ve ince dudaklarını sanki o konuşuyormuş gibi göstermek için oynattı. “Lütfen, beni sev,” dedi kurt yavrusu Peter’ın sesiyle. “Beni sevmezsen, büyük bir olasılıkla korkunç bir şekilde öleceğim.”

Kaplan Zambağı ona beklediği gibi gülümsedi ve elini indirerek kurt yavrusunun başına koydu. Gelişmekte olan kafatasının yumuşaklığını ve ılıklığını hissedebiliyordu.

Tek kelime bile etmeden, kurdu almaya razı olmuştu. Peter bunu görünce kendi kendine gülümsedi. “Onu Ay Gözü isteyebilir,” dedi Kaplan Zambağı. “Her şeye annelik etmek ister o.”

“Ay Gözü, şu sıska kız. Güzel olan. Bana şamanın kızı olduğunu söylememiştin.” Peter kurt yavrusunu sevip burnunu onun tüylerine yaklaştırıp kokladı ve başına küçük bir öpücük kondurdu.

“Bunları nerden biliyorsun?”

“Köyü gözetledim.” Peter elini saçlarının arasında gezdirip yana attı ve uzun bacaklarını öne uzattı. “Bir süredir sizi izliyorum. Kurda sor, o biliyor.”

Yine yavrunun dudaklarını oynatacakmış gibi yaptı, ama Kaplan Zambağı onu engelledi. “Köyümdekiler senin bir canavar olduğunu düşünüyor,” dedi. Ama kendisi hakkında da aynı şeyi düşündüklerini söylemedi. Arkadaşının güzel olduğunu düşünmesinden hem gurur duymuş, hem de ona sinir olmuştu. “Oradan uzak durman gerek.”

“Uzak durmamayı tercih ederim.”

Kaplan Zambağı kaşlarını çattı. Neden birden onu o kadar korumak istediğini bilemiyordu. “Ben seni uzak tutarım.” Ciddiydi, ama Peter sırıttı.

“Neyle?”

“Bununla,” dedi ve elini belindeki kısa baltaya götürdü. Peter bunu gördüğüne

memnun olmuş gibiydi.

Dikkatle Kaplan Zambağı'na bakıp biraz düşündü. "Cesur bir kızsın demek."

Kaplan Zambağı bunu duyunca şaşırdı ve gerildi. Tereddütle başını salladı. "Evet."

Peter mutlulukla gülümsedi. "Güzel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Gitmesi gerekmiyordu. Ama yavruyu tuniğinin bir kıvrımına sarıp Peter'ın peşine takıldı.

Ben de tam o sırada, ağaçların arasında uçup, ovanın ortasında daireler çizen bir çaylaktan kaçıyordum ve birkaç dakika sonra onlara yetiştim. Pek bilmediğim ormanda yürürken bataklığın, aşılması imkânsız sık ve alçak çalılıkların etrafından dolandım. Duyduğum sesler bana nehrin yakınlarda olduğunu, ama bir oyuğun altında kaldığını anlatıyordu. Daha önceki avlarımda önünden geçtiğim devasa, yere devrilmiş bir ağacın altından geçtiler. Ağacın gövdesi bir şelalenin tepesine kadar yükseliyor, kökleri bunun arkasında gözden kayboluyordu.

Kaplan Zambağı şelalenin kenarından aşağıya baktı.

Sular aşağıda birikiyor, sivri kayalıkların arasında çivit mavisi bir renge bürünüp beyaz köpükler oluşturuyordu. "Dalabilir misin?" diye sordu Peter.

Kaplan Zambağı evet anlamında başını salladı. "Evet." O ve Çam Suyu çocukken her gün bunu denemişlerdi. Ama bir kız olarak bunu yapmasına aslında izin verilmiyordu.

Peter alçak sesle, "Bana gösterir misin?" dedi.

"Tamam," diye cevap verdi Kaplan Zambağı başını sallayarak.

Kurt yavrusunu ona verdi. Bir an için, Peter'ın bunu neden istediğini merak edip tereddüt etti. Şelale çok yüksekten akıyordu. Devrilmiş ağacın üstüne çıkıp kendisini boşluğa sarkıttığı yere gitti. Korktuğu için birkaç kere derin derin nefes aldı. Sonra da atladı. Bir sivrisineği avlamak için uçan bir serçe gibi zarif ve esnekti. Etrafa sular sıçratarak dibe daldı ve bir dakika sonra başı yüzeyde göründü. Peter şelalenin kenarına kadar gelip onu daha iyi görmeye çalıştı.

Ardından, dik yokuştan yukarı çıkan Kaplan Zambağı'nı yarı yolda karşılamak için aşağı inmeye koyuldu.

Buluştuklarında şelalenin arkasında gözden kaybolan bir oyuğun yanında duruyorlardı. Peter sessizdi. Kaplan Zambağı'ysa sırılsıklam bir halde soluklanmaya çalışıyor, bembeyaz dişlerini göstererek ona nadir gülümsemelerinden biriyle bakıyordu. Yanakları kızarmıştı ve neredeyse bir kıza yaraşır bir güzelliğe bürünmüştü.

Peter bir süre şaşkın şaşkın ona baktı. "Çocuklardan hiçbiri oraya girmiyor," dedi en sonunda oyuğu gösterip. "Suya kapılacaklarından korkuyorlar." Su perdesinin arkasına doğru uzanan çıkıntıda biraz ilerledi.

Kaplan Zambağı, "Bir şelale tanrısının yüzüne bakmak büyük bir hakarettir," dedi.

Peter sırıttı. "Orada tanrılar yok. Gel."

Kaplan Zambağı o güne kadar kimsenin böyle bir şey söylediğini duymamıştı. Gök Yiyiciler tüm şelalelerin arkasında tanrıların yaşadığına inanırdı. Ama Kaplan Zambağı kendisinin yapmaktan korktuğu bir şeyi onun yapmasını istemiyordu.

Peter onu içeri soktu. Kaplan Zambağı bunu niye yaptığını bilmiyordu, ama kurt yavrusunu sıkıca göğsüne bastırıp peşinden gitti.

Sular omuzlarının hemen arkasından müthiş bir güçle akıyordu. Benim boyutlarımdaki biri için bir damla suyun şelalenin tepesinden aşağıya kadar düştüğünü hayal etmek mümkün değildi.

Peter ona güven verir gibi gülümsedi. Havada yoğun bir kir, toprak, bitki kökü, ağaç ve ıslak taş kokusu vardı.

"Burada kalamam," dedi Kaplan Zambağı, kalbi gümbür gümbür atıyordu. Geri dönecek gibi oldu. Oranın kutsal olduğunu hissetmişti.

"Diğer taraftan çıkabiliriz," dedi Peter. "Buradan..." Onu başlarını eğmek zorunda kaldıkları bir yere çıkardı. Peter ona yardım etmeye çalıştı, ama Kaplan

Zambağı yardım almadan yukarı tırmandı. Orası daha karanlıktı ve yukarıdaki

boşluktan Kaplan Zambağı'nın ve Peter'ın nefes seslerini duyabiliyordum. Peter, Kaplan Zambağı'nın hemen arkasında ilerliyordu.

"Özür dilerim. Korktun mu?"

Kaplan Zambağı neden öyle söylediğine bir anlam veremeden, "Hayır. Hoşuma gitti," dedi. Toprağın altında hiçbir şeyin değişmediğini görmek hoşuna gitmişti. Dönüp ona gülümsedi. Peter da aynı şekilde karşılık verdi, ama bu sefer kendinden o kadar emin görünmüyordu.

Birkaç dakika daha yürüdüler, ama giderek bir şey değişti ve hava daha gerilim yüklü bir hale geldi. Sessizlik boğucu olmaya başlamıştı.

Peter onun yukarı doğru eğim kazanan dar bir tünelde ilerlemesine yardım etmek istedi, ama Kaplan Zambağı buna izin vermedi. Suyun sesi de boğuklaşmıştı. Işık, suyun üzerine iki ince şerit halinde vuruyordu. Peter, Kaplan Zambağı'nı tutmak için ellerini kaldırdığında, ona yanlışlıkla çarpmış gibi yüzünü onun ensesine yaklaştırdı ve hafifçe öptü. Bunu yapmayı planladığını, hatta o ana dek düşündüğünü bile sanmıyordum.

Kaplan Zambağı bir yeraltı nehri gibi kaskatı kesildi ve onun geri çekilmesini bekledi. Peter kendine şaşmış ve biraz da utanmış gibi geri çekilince Kaplan Zambağı ona bakmadı, yüz ifadesi yumuşamamıştı. Hiçbir şey olmamış gibi kendini yukarıda kalan açık havaya çekti ve yavruyu göğsüne bastırarak sessiz adımlarla ilerledi.

Ben de peşinden uçtum. Peter'ın onu izlemediğini görebiliyordum.

Nedense Dev bunu anlayacak diye düşündüm. Onun içi, ormanda kulakları olduğunu düşünmenize neden olabilecek kadar yoğun bir kötülükle doluydu. Köydeki karmaşayı, herkesin ortalıkta koşturduğunu, her yerin darmadağın olduğunu, Ay Gözü'nün ellerini endişeyle ovuşturduğunu ve köy halkının Kaplan Zambağı'nı beklediğini ve onu gördükleri anda giysilerini çekiştirmeye başladıklarını görünce, şelalenin arkasında olanları bildiklerini ve Dev'in onu bu ihaneti yüzünden öldürebileceğini anladım.

Bu yüzden karmaşanın asıl sebebini görene dek, böyle bir manzarayla karşılaşmanın yarattığı şaşkınlığı hissetmedim: O, köyün kapılarından içeri girmiş, ellerini teslim olur gibi başının üstüne kaldırmış ve Peter'ın getirebileceğinden çok daha büyük bir tehlikeyi beraberinde getirmişti.

Ateşin yanındaki bir battaniyenin üstünde dizlerinin üstüne çökmüştü. Kimse ne yanına gitmeye ne de onu toparlamaya çalışıyordu, ama paramparça olduğu belliydi. Çok zayıflamıştı ve üstündeki paçavraya dönmüş giysiler yırtıldığı anda, o da dağılacakmış gibi duruyordu.

Mucizevi bir biçimde, gözlüğüne bir şey olmamıştı. Kaplan Zambağı'yla konuşmaya başladığında, Kaplan Zambağı durduğu yerde sallandı. Çünkü o tam konuşmadan önce, Kaplan Zambağı onu tanımıştı. İngiliz adamdı bu. Phillip'ti. Ve hayattaydı.

ON ALTI

Phillip kabileye ilk geldiğinde, sanki göremediğimiz kişilerle konuşuyordu. Bedeni büyük bir yükmüş gibi yattığı yerde dönüp kıvranıyordu. Ama buna şaşırmamak gerekirdi. Hayatımda o kadar ölüme yaklaşmış ve ayakta kalmayı başarmış birini görmemiştim hiç.

Tabii, Kaplan Zambağı köy halkı tarafından ona bakması için seçildi. Merakları adamın köye gelmesinin yarattığı korkuyu hızla dindiriyordu. Yabancı adamın cesaretine hayran kalmışlardı. Adamın kumsaldaki ayak izlerini inceleyen Taş ve birkaç başka savaşçı, onun bir mağarada yaşamaya başladığını, kırık bacağı ve kaburgaları yüzünden yukarı tırmanamadığını ve hayatta kalabilmek için kabuklu deniz hayvanlarını yediğini öğrenmişlerdi. Tehlikeli ormana girmesi büyük cesaret gerektirmiş olmalıydı. Kabileyi buluğu için de şanslıydı. Ama onun yanına yaklaşmıyorlardı. Onu köyün en kenarında, nehir kıyısından uzakta bir eve yerleştirmişlerdi.

Tik Tak acı çeken birini gördüğü zaman ona yardım etmemek gibi bir şey yapamazdı. Tik Tak'ın yaşlanma korkusuna rağmen, Kaplan Zambağı'yla birlikte iksirler, merhemler, çorbalar ve et suları hazırladılar, İngiliz'le ilgilenip onu iyileştirmeye çalıştılar. Birine ihtiyacı olur diye geceleri bile uyumayıp yanında beklediler.

Çam Suyu da onu ziyaret etmekte ısrarcı davranıyordu. "Sen bir şey kaparsan, ben de kapmak istiyoaım," dedi bir gece Kaplan Zambağı'na. Loş kulübenin dışında durmuş tartışıyorlardı. Ay Gözü kapıda dikilmiş, irileşmiş gözlerle onlara bakıyordu, ama içeri girmeye de çok korkuyordu. Gece Yarısı adını verdiği kurt yavrusu da önlüğünün içindeydi. Bense, Phillip'in yatağının yanında duran toprak bardağa yerleşmiştim, çünkü onun kulübesi tüm köydeki en ilginç yerdi.

Köyün inançları komik olabiliyordu. Merak, köylülerin yaşlanma hastalığına inanmak istemediklerini düşünmelerine neden oluyordu. Bazıları, bulaşma durumunun bir batıl inançtan ibaret olduğunu konuşuyordu ve buna ilk inananlar cesaretlerini toplayıp Phillip'in penceresinden içeri bakmışlardı. Köy o kadar ufak, insanlar o kadar iç içeydi ki ortaya atılan bir fikir tutulunca herkes buna katılıyordu. Bu da zaman zaman onları belli konularda ikna etmeyi kolaylaştırıyordu.

En sonunda, köye geldikten üç gün sonra Phillip, kendine gelmeye, etrafına bakınmaya başladı. Kaplan Zambağı derin bir oh çekerek onun yanına çömeldi. Ay Gözü'yse ürkek bir fare gibi kaçtı.

Kaplan Zambağı'nın o öpücüğü düşündüğünü biliyordum. Saçlarını yıkarken, Dev'in odasını temizlerken, kaba dikişinin ipliğini dişleriyle koparırken ve Phillip'in evine gidip ona çorba içirirken düşünüyordu. Birkaç hafta boyunca, Peter'ı bir sır gibi kalbinde, kolyesinin altında taşıdı. Bunu onun yüzünde görebiliyordum. Tik Tak da Peter'ın gölgelerini Kaplan Zambağı'nın yüzünde görüyor olmalıydı, çünkü şaşkın şaşkın duruyor, Peter onun bakışlarına girmiş ve ensesine konan o öpücüğün hayaleti görünüp ortadan kaybolmuş gibi ona bakıyordu.

Tik Tak o anlardan birinde, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Kaplan Zambağı sırtını duvara yaslamış oturuyordu. Tik Tak bitmeyen gelinliğin üzerinde uğraşıyordu, ama henüz yağışlı mevsimin ortasındaydılar ve düğün gününe daha çok var gibiydi. Tik Tak başına asaletle taşıdığı tüylerden yapılma, kadınlara özgü bir saç süsü takmış, koyu kırmızı da bir elbise giymişti. O sabah, Phillip'in artık iyileşmeye başladığına kanaat getirip günlerdir dağınık ve serbest bıraktığı saçlanyla ilgilenmeye karar vermişti. Saçlarını küçük küçük örmüş ve onları da tekrar örüp birbirlerinin etrafına sarmıştı. Başının arkası bu yüzden dalgalı ve parlak bir deniz gibi görünüyordu.

Kaplan Zambağfnın yüzünde beliren kızarıklık, tıpkı şelalenin arkasındaki mağaranın ve Peter'ın ellerinin üstünün rengi gibiydi.

"Hiçbir şey."

Tik Tak sakin sakin saatine ve dudaklarının arasındaki kemik iğneye baktı. "İngiliz neden burada?"

Kaplan Zambağı hafifçe ve merakla gülümseyerek, "Çünkü onu kurtardık," dedi.

“Hayır, neden Düşler Ülkesi’nde demek istemiştim.” “Bilmiyorum.”

“Bunu anlatmadı mı?”

Kaplan Zambağı hayır anlamında başını salladı.

Tik Tak düşünceli düşünceli ona baktı. “Onu mutlaka rahat ettir. Her şeyini kaybetti.”

Kaplan Zambağı bir an için yine Phillip’i düşündü. “Daha önce, taş evdeyken bana onu aramak için bir geminin geleceğini söylemişti.”

Tik Tak bunu düşündü. “Bu onun için iyi olur ama bizim için değil.”

Kaplan Zambağı ince uzun bedenine göre fazla kadınsı olan, midye kabuklarından oluşan süslerin beyaz dalgalar gibi yükseldiği gelinliğine baktı. “Herkes çirkin olduğumu düşünecek.”

Tik Tak gülümsedi. “Doğru. Ama biz küçük bir köyüz. Çok gelişmiş bir zevkimiz yok. Bu dünyada senin güzel olduğunu kimin düşüneceğini bilemeyiz.”

İğnesini yine kumaşa batırdı ve birkaç dakika huzur dolu bir sessizlikte öylece oturdular. Kaplan Zambağı düzenli tik taklarından büyülenmiş gibi Tik Tak’ın saatine baktı.

Tik Tak, “Hazır konu düğün gününden açılmışken, Çam Suyu, Dev’i zehirlemeyi planlıyor,” dedi, bu olay yeni aklına gelmiş, havadan veya akşama ne yiyeceklerinden söz ediyormuş gibi. “Onunla konuşsan iyi olur.”

“Konuşacağım.” Bunun cezası tabii ki ölümdü. Ama ikisinin de Çam Suyu’nun gerçekten birini zehirleyeceğine inanmadığı belliydi. “Aptalın teki o.”

Tik Tak bu sefer daha büyük bir keyifle gülümsedi. “Senin kadar değil. Bir arkadaşı aptallık edecek kadar umursamanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun...” Ama Kaplan Zambağı dalıp gitmişti ve onun dediklerini dinlemiyordu. Her şey fazla hızlı gelişiyor gibiydi. Hayata karşı hissettiği sabırsızlık silinip gitmiş, olaylar adeta üst üste yığılmaya başlamıştı. Evlilik. Phillip. Kayıp çocuklar. Peter... O öpücüğü takip ederek köyden çıkıp mağaraya gitmek istiyordu. Phillip’in onun için geleceğini söylediği gemiye binip buradan

gitmek istiyordu. Her iki hayalinde de ortak olan bir nokta vardı. Dev'in sahilde onunla evlenemeden öylece kaldığını düşünüp gülümsedi.

Sürekli olarak bunları düşünüyordu. Ben de sahip olmayacağım hayatların etrafında dolanıp duruyordum. Geceleyin, Kaplan Zambağı'nın evin tavanına bakarak fısıldadığını duyuyordum.

"Unut onu. Unut onu."

ON YEDÎ

Peter'ın Kaplan Zambağı'nın ensesine o minicik öpücüğü kondurduktan sonraki günlerde kıskançlıktan bitip tükendiğimi düşünebilirsiniz. Haklı da olabilirdiniz. Ama o anı daha büyük bir duygu tarafından ele geçirildi: Ben farkına bile varamadan, Kaplan Zamba-ğı'na karşı hissettiğim şefkat, bedenimin büyük bir kısmını kaplamıştı. Ancak bunun geçici bir hoşlanma olduğunu düşünmediğimi, Peter'ın en sonunda beni fark edip seçeceğini hayal etmediğimi söylesem yalan olur. Gerçi boyutlarımı düşününce, bunu yapması imkânsız olurdu. Ama Kaplan Zambağı'nı korumam gerektiğini hissediyordum. Onu kollayarak bir şekilde güvende tutabileceğime inanıyordum. Peter'ı da güvende tutmak istiyordum. Bu yüzden, yapmak istemediğim tek şeyi yaptım. Korsanlan izlemek için koya uçtum.

Dünya, yukarıdan gayet düzenli görünüyordu. Kanatlara sahip olmanın en büyük faydalarından biri de

buydu. Yüksekte olmak, aşağıdaki her şeye huzur dolu bir görünüm veriyordu. Aşağıda büyük bir karmaşa olduğunu, her yerde bir karışıklığın devam ettiğini biliyor olsanız da, bazen her şeyin daha zarif görünen bir şeye dönüşeceğini düşünmek güven veriyordu. Annem bana hep babama çok benzediğimi söylerdi. Yerinde duramayan kanatlarım vardı ve çok meraklıydım. Ama koya gitmeme neden olan şey merak değildi. Dahası, gördüğüm şey de hiç hoşuma gitmedi.

Korsanların bu koyu seçmesinin bir nedeni de, başka hiç kimsenin orayı sahiplenmemiş olmasıydı. Burası kısmen çorak, yer yer çelimsiz ağaçlarla kaplı, fazla bataklık bölgesi bulunan, sivrisineklerle dolu ve kabilelerin istemeyeceği kadar çirkin bir kara parçasının en uçundaydı... Ama iyi bir liman görevi görüyordu. Dahası ıssızdı. Korsanlar orada diledikleri kadar dikkatsiz davranabiliyorlardı. Etraf yedikleri ve daha kötü şeyler yaptıkları hayvanlar yüzünden leş kokuyordu. Oraya tiksintiyle baktım ve yerleşim alanına varana

kadar nefesimi tuttum. Yerleşim alanı dediğim yer, kaba saba yapılmış kütük evlerden ve ateş yakıp yemek pişirmek için kullanılan bir ana meydandan oluşuyordu. Hook'u orada başında zümrüt bir kolyeyle görünce şaşırdım, parıldayan değerli taşları ağarmaya başlayan siyah saçlarına takmıştı. Bunu taş evdeki değerli şeylerin arasından aldıklarını fark ettim. Hook'un, adamları ona gülecek mi ya da bunu neden başına taktı diye soracak mı, diye bir deneme yaptığından şüphelendim. Ama adamları ona yan yan, endişeyle bakıp işlerine devam ediyorlardı. İşleri genel olarak içki içmekten, uyumaktan, yemek yemekten ve kavga etmekten ibaretti.

"Nasıl olmuş?" dedi Hook, yürürken aniden durup Gözcü (adam gözcülük yaptığı için öyle diyorlardı) diye hitap ettikleri adamı korkutmuştu. Gözcü ince yapılı, ayrık dişli ve yanık tenli biriydi. Bu soruyu duyunca belirgin bir biçimde afalladı.

Bir süre sonra, "Çok yakışmış," dedi.

Hook pes etmiş gibi kolyeyi çıkardı. Kimse ona dürüstçe cevap vermiyordu. Smee elinde bir tabak yemekle yanına gelince, Hook hemen keyiflendi. Smee'ye oturmasını işaret etti.

"Seni pek görmüyorum, Smee. ***Nasılsın?"***

"İyiyim, efendim." Smee bir peçeteyle ağzına bulaşan yağı siliyordu. Hook görgü kurallarını bilen biri yanlarında olduğu için memnundu.

Smee'nin sırtına vurdu. "İçkin güzel mi?"

Smee onaylayarak başını salladı. "Açıkçası, bir barın zemininde daha iyisini bulduğum oldu. Ama teşekkür ederim."

Hook güldü.

Hook'un zihnini dinlemek hoşuma gitmiyordu. Tadı acıydı ve kulağa cızırtılı geliyordu. Ama anılarından birkaç parçayı bir araya getirebildim. Eskiden önem verdiği birçok şey olduğunu öğrendim. İyi eğitimli, kendini eğitmiş bir adamdı. Sanata tutkuyla bağlıydı. Doğduğu dünya çiftliklerden, köylerden ve tarlalardan oluşan yemyeşil bir yerdi. Londra'da geride bıraktığı yerse gri, fabrikalarla ve kirle doluydu.

Düşler Ülkesi'ni efsanelerden öğrenmişti. Yeşil bir yer. Vahşi bir doğa. En önemlisi de, asla yaşlanmayacağı bir yer. Londra'daki birçok kişi Düşler Ülkesi'nin gerçek olduğuna inanmamıştı ama bazıları ısrarla var olduğunu söylemişti ve Hook şansını ikinci gruptan yana kullanmıştı.

Adaya gelebilmek için dilencilik ve hırsızlık yapmış, en sonunda cinayet de işlemişti. Senelerce adayı aramış ve gençken nefret ettiği türde birine dönüşmüştü. En sonunda adaya gelip de... Bunların hiçbirinin gerçek olmadığını öğrenince, kim bilir ne kadar şaşırmıştı. Hâlâ yaşlanıyordu. Zihninde muhteşem olduğunu hayal ettiği vahşi doğa, insanı kaşındırıyordu, sıcaktı ve ölümcül tehlikelerle doluydu. Bir sanatçıdan çok, yıpranmış ve vasat bir hırsız, bir katil olup çıkmıştı. Zaman James Hook'a hayal ettiğinden daha farklı bir James Hook göstermişti. Bunları içki içerken Smee'ye anlatıp duruyordu, ama ertesi sabah kalktığında genellikle anlattıklarını unutmuş oluyordu. Smee, onun tanıdığı en kalbi kırık, en mutsuz yaratık olduğunu düşünmüştü.

Tepenin aşağısında, adamlardan bazıları içki içiyordu. Smee keyifsizce onları izledi. Alf isimli bir adam, onu dinleyen herkese sürekli olarak peltek konuşmasıyla babasından söz ediyordu. Bili adındaki bir başka adam da kendi kendine okumayı öğrenmeye çalışıyordu. Mullins ve Noodler didişip duruyorlardı (Smee, No-odler'ın gözünün yanında Mullins'le birbirlerine şişelerle saldırdıkları kavgadan kalma bir yara izi olduğunu hatırladı.) Cockson'ın beyni sulanmıştı ve tıbbi yardıma ihtiyacı vardı. O sırada, yemek için karınca arıyordu. Cecco da bir şeker kamışı likörü şişesinin içine bakıyordu. Gözcü iskambil oyunu oynamaya çalışıyordu, ama gözünde katarakt başladığı için zorlanıyordu. Bunlar bir de en güçlü denizcilerdi, ancak acınası bir grup oluşturuyorlardı. Başka kim Hook'un peşinden dünyanın bir ucundaki sıcak ve insana pek fazla dost olmayan bir adaya gelmek için koca okyanusları aşardı ki? ***Bunu kendisinden başka kim yapardı,*** diye düşündü Smee.

Buna rağmen Smee, Hook'un insanlardan ve kendisinden çok fazla beklentisi olduğunu öğrenmişti: olgunluk, cesaret, dürüstlük. Ama kimse bu beklentileri karşılayamıyor gibiydi.

Hook'un hayal kırıklığına teslim olmasına neden olan ve bardağı taşıran son damla da Peter olmuştu. Peter gelmiş, Hook'un Londra'dan tayfa olarak getirdiği çocuklardan birini kaçırmıştı. Sonra, seneler boyunca adada kalmış, daha fazla çocuk çalmıştı, ama daha da kötüs Hook'a hayalindeki kişiyi anımsatmıştı. Çünkü Peter on altı yaşında kalmış gibiydi.

“En çok da adaletsizlikten nefret ediyorum,” dedi bir gece Smee’ye. Gözleri kızarıp donuklaşmıştı, düzgün konuşamıyordu ve odaklanmaya çalışırken başı öne düşüyordu. Kusmuş, sonra da bir çalılığın üstünde kendinden geçmişti. “Dünyanın adaletli olmamasından nefret ediyorum.”

O sırada ayık olan Hook, Murphy isimli bir adama gülümsedi ve yanından geçerken, “Çok sağlıklı görünüyorsun, Murphy! Bunu nasıl başarıyorsun?” diye seslenmişti. Sonra, Smee’ye döndü. “Murphy resmen geri zekâlının teki. Neyse, seni pek ortalıkta görmüyorum, Smee. Bunu söylemiş miydim?”

“İki kere duymak güzel.”

“Keşif gezilerine gidip geliyorsun. Çocuklardan bir iz var mı?”

Smee, “Hayır,” diye başını salladı. Ama ona söylemediği bir şey vardı. Hook bunu fark etmişti. Kaptan’ın yaşı ilerlemişti ama hâlâ çok zekiydi. İnsanların yüzünü okuyabilirdi. Sessizliklerini bile.

“Bana söylemediğin bir şey mi var, Smee? Anlat bana. Öfkelenmeyeceğim.” İşin aslı, Hook çok ama çok öfkelenebilirdi. Daha bir önceki hafta, hiçbir uyarıda bulunmadan aşçıyı öldürüvermişti. Sonradan üzülmüştü ama artık çok geçti.

“Kızı gördüm,” dedi Smee. “Peter’ı ziyaret ettiğinden artık kesin olarak eminim.” Bunu duyunca ürperdim ve üstünde durduğum taş mantarı gıcırdadı, ama bunu kimse duymadı. Bunu bilmiyordum. Smee’nin düşüncelerini dinlememiştim. Fakat artık anılarını parça parça da olsa yakalamayı başarıyordum. Smee bir çalılığının arkasına gizlenmiş ve Kaplan Zambağı’nın yasak bölgeye girdiğini görmüştü. Onu birkaç adımdan fazla izlerse, onu fark edebileceğinden ve muhtemelen öldürebileceğinden korkmuştu. Kaplan Zambağı’nın çok yakınında olması ama onu öldürmek için bir planı olmaması onu deli etmişti.

“Seni fark etmemesi için dikkat ediyorsun, değil mi?” dedi Hook. Bir cevap beklemeden konuşmaya devam etti. “Gök Yiyiciler açıklama beklemezler. Eğer kız kendini tehlikede hissederse, buraya gelirler ve barış anlaşmasını bozarlar. Kafalarımız uçurulur. Bu iş böyle işler.” Smee onaylayarak başını salladı. “Dikkatli davranıyorum. Bence kız onu gördüğünü diğerlerinden gizliyor.” Hook bir süre ona baktı ve Smee endişeyle ürperdi. Hook’un, Smee’nin de bir şeyler gizlediğini anlar gibi olduğunu gördüm.

“Hâlâ kızla ilgilenmiyorsun, değil mi Smee?” dedi. Smee hararetle başını salladı. “Aptal değilim,” dedi. Kesin olarak yalan söylediğini bilen tek kişi bendim. Hook rahatlayıp arkasına yaslandı. “Çocuğun boğulması, bıçaklanması veya gırtlaklaması umurumda değil... Yeter ki ondan kurtulalım.” Ellerini kırlaşan saçlarında gezdirip düzeltti. “Onu izlemeye devam et.”

Smee sadece, “Tabii, efendim,” diyebildi.

ON SEKİZ

Kaplan Zambağı, Peter'ı unutamadı. Ben de korsanların konuşmalarını unutmadım. Ama ona nasıl anlatabilirdim?

Kendime Kaplan Zambağı'nın içgüdülerinin keskin olduğunu, Smee gibilerinin onu asla alt edemeyeceğini söylüyordum. Bu gerçekten de doğnıydu. Ama bazen onun, bazen de Peter'ın bir zarar göreceğine dair içimi kaplayan korkudan kaçamıyordum. Kaplan Zambağı'nın, kendisini onun tüm zayıflıklarına rağmen, yanında güvende hissettiğini anladığım Çam Suyu'yla daha fazla vakit geçirmesini umdum. Ama ikisi yemek zamanları dışında pek bir araya gelmiyorlardı. Kaplan Zambağı dalgın oluyor, Çam Suyu da böyle anlarda kendisine ihtiyaç duyulmadığını veya önemsenmediğini hissediyordu.

Kaplan Zambağı'nın mağaraya geri dönmesi iki hafta sürdü. Karanlık bastırdıktan çok sonra oraya vardığında, zemindeki çatlaklardan sızan cılız ışıklar onu karşılamıştı.

Birlikte geçitten aşağı indik ve çocukları girişte bir zar oyunu oynarken bulduk. Peter odanın kenarında elinde bir testereyle kocaman kıvrımlı bir kökün başında duruyordu.

Ufaklık, "Ek bir oda yapıyor," dedi.

Peter başını çevirip ona baktı. Sonra doğruldu. "Hoş geldin," dedi nazikçe. Öne adım atıp elini sıktı, ama gözlerine bakamadı. Ardından da istifini bozmadan işine geri döndü.

Sadece Nibs, Peter'ın onu karşılamasında bir tuhaflık olduğunu fark etmişti. Diğerleriyse gelişinden mutlu oldukları Kaplan Zambağı'nın etrafına toplandılar.

Kaplan Zambağı onlara bir kese kurutulmuş et getirmişti. Bunları Kıvırcık'a verdi. Çocuklar mideleri heyecanla guruldayarak kesenin etrafına geçti. Kıvırcık ete karşılık olarak kendisine iltifat etmelerini istedi. "Bana en büyük usta olduğumu söyleyin," dedi bir parça eti iki parmağının arasında tutarak. "Bana bugüne kadar yaptığınız her kötü şey için üzgün olduğunuzu söyleyin." Ancak Peter'ın bir bakışı onu susturmaya yetti, yine de ceplerine mağaranın duvarlarındaki ufak oyuklara saklayıp sonra yemeyi düşündüğü birkaç parça eti gizlemesini engelleyemedi. Peter başını işinden kaldırmıyordu.

“Bu gece, herkes bir tuhaf,” dedi Ufaklık lokmasını çiğnerken. “Burası çok ufak.”

Nibs ona imalı bir bakış fırlattı. “Böyle gayet iyiyiz,” dedi Kaplan Zambağı’na neşeyle. Ama Kaplan Zambağı,

Ufaklık’ın haklı olduğunu biliyordu. Tek bir odaya tıkılıp kalan “çocuklar” devler gibi iri duruyorlardı.

Etleri iştahla yedikten sonra, pek de keyifli olmayan zar oyunlarına geri döndüler. Kaplan Zambağı, Ağırkan-I’nın yanına yere oturdu ve Peter’ın soğuk tavrına bir anlam veremeden ara sıra ona kaçamak bakışlar fırlattı.

Ağırkanlı, “Bir ara başka kızlar da getirebilir misin?” dedi. İkizlerden biri ayağına tekme attı.

“Kızlar tavuklar gibi değildir, Ağırkanlı. Onları kollarından tutup buraya öylece ***getiremez."***

Ufaklık bilmediğim bir dilde hüzünlü bir şarkı mırıldanmaya başladı.

“Fransızca,” dedi ikizlerden biri Kaplan Zambağı’na. “Tepelerdeki bir evle ilgili. Geceleyin koyunlarının yanında uyuyan bir çoban, köydeki ailesini düşünür.” En azından, Ufaklık öyle olduğunu söylemişti. Çocuklar bu şarkıyı daha önce defalarca duydukları halde, çıt çıkarmadan dinlediler. Birden, hepsi çok ama çok yaşlı ruhları varmış gibi göründü. İkizlerden biri şarkının ortalarına doğru Ağırkanlı’ya bir avuç toprak fırlattı. Ufaklık şarkısının bölünmesine sinirlenip bir avuç toprak aldı ve geri fırlattı, ama önündeki çocukların hepsi başını eğince, topraklar Kaplan Zambağı’na isabet etti ve boynunu, çenesini, giysilerini kirletti.

Peter başını kaldırıp, “Yeter!” diye kükredi. Kimse onun kendileriyle ilgilendiğini fark etmemişti.

Ayağa kalkıp Kaplan Zambağı’nın toprak içinde kalmış giysilerine baktı. Sonra, öfkeyle çocuklara döndü. “Bazen...” dedi fakat lafını tamamlamadı. Tekrar Kaplan Zambağı’na döndü. Bakışları kızı huzursuz etti. “Suya gidelim. Eve dönmeden önce temizlenmen gerek.” Peter ve Kaplan Zambağı, peşlerinde diğer çocuklarla birlikte, karanlıktaki tüm o heyecan verici, hışırtıyı andıran seslerin arasına daldılar. Gölcüğe gittiler, sonra karanın kumlu bir kumsala açıldığı, gölcüğün sona erip okyanusun başladığı kuzey tarafına ilerlediler.

Kaplan Zambağı, Peter'ın soğuk tavrına şaşırdığını ve gücendiğini belli etmeyecek kadar gururluydu. "Deniz-kızları gelecek," dedi sakin bir ses tonuyla.

"Ben buradayken gelmezler," dedi Peter sanki bunu herkes bilirmiş gibi. Kaplan Zambağı, Peter'ın kendisi olmadan cesur davranmasını istemediğinden, onun peşinden suya girdi. Peter daha da derinlere ilerlerken o kadar cesurdu ki yüzme bilmediğini tahmin etmek güçtü. İhtiyaç duyduğu takdirde, denizkızlarının ona yardım etmek için geleceklerinden emin olmalıydı. Kaplan Zambağı hiç o kadar cesur birini daha tanımamıştı. Hep kendisinin en korkusuz kişi olduğunu düşünmüştü. Çocuklar onlara yetişip suya girdiler. Hepsinin üstü çıplak olduğundan, alçak dalgalarda heykeller gibi duruyorlardı. Dalga seslerinin arasında birbirlerine seslendiler, bir süre suda oynadılar, ama gelgit kaçınılmaz olarak onları karaya, gölcüğün ağzına doğru itti. Su orada ılıklaşıyordu.

Etraf biraz sessizleşmişti. Kaplan Zambağı ve Peter geride kaldılar. Karanlıkta çocukların biraz ileride en sevdikleri korsan öykülerinden söz ettiklerini duydular. Korkuyorlar ama korkmuyormuş gibi davranıyorlardı. Bedenleri karanlıkta ince uzun görünüyordu, oldukça gelişmişlerdi, ama büyüme süreçleri hâlâ devam ediyordu.

Suda ilerlerken, kıyıdan uzaklaşmadılar. Kaplan Zambağı yüzüyordu, Peter da onun yanında yürüyor, ellerini kaplumbağa kolları gibi kullanarak kendisini öne itiyordu. Saçlarından damlayan sular elmas gibi parıldıyordu. Düş kuşunun, içindeki ağır çalıların ve dalların yüküne ve devasa yumurtalarına rağmen dâhiyane bir biçimde yaptığı yuvasının yanından geçtiler. Birkaç denizkızı yakınlardaki bir kayanın üstüne çıkıp merakla onları izledi ama tıpkı Peter'ın söylediği gibi onlara yaklaşmadılar.

Aralarındaki sessizlik devam ettikçe etti. Kaplan Zambağı doğrudan ona bakmıyordu, ancak ben onun omzundan Peter'a bakıyordum.

Peter karada bir tavşan kadar hızlıydı, ama suda ağır hareket ediyordu. Kaplan Zambağı onu beklemek için yavaşladı. Onun gibi biriyle tanışmadığını ve Peter'ın kendisinin ensesini öptüğünde bundan hoşlanmadığını ya da unuttuğunu düşünüyordu. O da unutmak istiyordu. Su çamur kokuyordu, ilerlemek güçtü. Hâlâ okyanusun arkalarında bir yerde karaya çarptığını duyabiliyorlardı. Kaplan Zambağı ayaklarını yere basıp tekrar tekrar daldı ve suyun altındaki karanlığın sessizliğinin keyfini çıkardı. Sadece ben karanlıkta kalbinin hızla attığını duyabiliyordum. Ne zaman dalsa, bir nilüfer yaprağının üstüne çıkıyor ve geri

geldiğinde tekrar onun omzuna konuyordum. Peter oyalanmak için elini uzattı, bir ateşböceği yakalıyormuş gibi beni sol avcuna alıverdi. Yanaklarım kızardı. İleride, Ufaklık bir şeyler anlatıyor, diğer çocuklarsa onun yakınlarında yüzüyordu.

Derken bir gümbürtü koptu.

Her şey saniyeler içinde oldu. Devasa bir gergedan gibi sert derili bir yaratık, aniden iki denizkızının uzanıp, yüzen çocukları izlediği kumsalın hemen ardındaki çalılıkların arasında belirdi. Kocaman dişleriyle deniz-kızlarından birini yakaladı, ama diğer denizkızı hemen suya atlamayı başardı. Yakalanan denizkızı kulakları sağır eden tiz bir çığlık attı. Kuyruğunu sallayıp debelendi, fakat gücü yetmedi. Yaratık onu ağzından bırakmadan tekrar ormana doğru yürümeye başladı. Çığlıklar birkaç saniye daha devam ettikten sonra kesildi. Peter beni aniden bırakınca suya düştüm.

İşte o anda, inanılmaz bir şey oldu.

Bir peri için, suya düşmek onun ölmesiyle hemen hemen aynı şeydir. Kendimi havaya doğru itmeye çalıştım ama kanatlarım ıslanmış, gölcüğün yüzeyine yapışmıştı. Bacaklarımın suyun dibine doğru çekildiğini hissettim.

Periler her zaman ses çıkararak birbirlerine bir şeyler anlatabilirler, ama bunları kanatlarını çırparak yaparlar. Kanatlarımı güçlükle suya vururken, kimsenin beni duyamayacağını, Kaplan Zambağı ve Peter'a bunun silik ve önemsiz bir ses gibi geleceğini biliyordum. Ama ikisi tam giderlerken, Kaplan Zambağı durup arkasına döndü ve yüzmeye başladı. Benim için geri döndüğünü düşünmeye bile cesaret edemedim. Bu, bana o denli imkânsız gelen bir düşünceydi ki... Ama birden altımdaki suyun hareket ettiğini ve ben nefesimi tutmuşken beni avcuna aldığını hissettim. Doğrudan bana bakıp kanatlanmı dikkatle dümdüz açarak beni omzuna koydu, bunu yaparken yüz ifadesi değişmemişti. Sonra da çamurlu kumsala doğru yürümeye başladı. Peter hâlâ karşı kıyıya bakıyordu.

Çocuklar olanların yarattığı şokla donakalmışlardı.

Ağırkanlı hayretle, "Olanları gördünüz mü?" dedi.

"Korkunçtu," dedi Ufaklık.

Hepsi doğanın gücüne hayret ederek ve heyecan duyarak gördüklerini anlatmaya

başladı ve Peter'ın konuşmadığını, sudan çıktığı gibi mağaraya gittiğini fark etmediler.

Kaplan Zambağı sessizce onun peşine takıldı. Kanatlarımı denedim. Su büyük ölçüde akmıştı, ama o yürürken dinlenip oturmaya karar verdim.

Kaplan Zambağı onu mutfakta bulduğunda, Peter bir köşede Bebek'i kucağına almış ona çok alçak sesle bir şarkı mırıldanıyordu. Ne söylediğini duyamıyordum.

Kaplan Zambağı, "Onu tanıyor muydun?" dedi.

Peter başını salladı. Bebek'in saçlarını karıştırıp Kaplan Zambağı'na baktı. "Ormanların kuralları vardır," dedi. Sonra Bebek'e biberonunu verip yatağına yatırdı.

"Ama çirkin kurallardır bunlar."

Kaplan Zambağı düşünceli düşünceli, "Doğa," dedi.

Peter şaşkın şaşkın, gür kaşlarını çatarak, "Doğayla hemfikir olmadığım çok şey var," dedi.

Kaplan Zambağı yanına gidip elini ateşini ölçüyor-muş gibi Peter'ın alnına koydu. Bunu düşünmeden yapmıştı. Ne onu ne de kendisini anlıyordu.

Peter kolunu onun beline doladı, kendisine doğru çekti ve başını bir ses duymak istiyormuş gibi onun karnına dayadı. O sıkıntılı ve endişeli ifadesi yumuşamıştı.

Kaplan Zambağı da elini onun alnından çekmedi.

Peter'ın vahşi avcı ifadesi tamamıyla silinmişti, gözleri irileşmişti, ne yapağını bilemeden ona baktı. "Geri gelmedin."

Kaplan Zambağı, "Evet. Gelemedim," diye kekeledi. "Bir adam geldi."

Peter ona baktı. "Artık geri gelmeyeceğini sanmıştım," dedi bir süre sonra.

"Özür dilerim," dedi Kaplan Zambağı tereddütle. Onun kimseden özür dilediğini duymamıştım. Bunu o anda söylerken bile mırıldanır gibiydi.

“Birlikteyiz, değil mi? Sen benimle birliktesin. Artık kesin olarak tekrar geleceksin, değil mi?”

Kaplan Zambağı rahatladığını hissederek başını salladı. Aniden inanılmaz bir minnet duymuştu. Peter onu daha da sıkıca tuttu ve nefesini süet tuniğine doğru üfledi. Kaplan Zambağı o sırada Dev’i hiç düşünmedi.

Sonradan Dev aklına geldiğinde, o anda nasıl düşünmediğine hayret etti.

“Hayatımda hiç senin gibi bir şey görmedim,” dedi Peter.

Kendi düşüncelerime o kadar dalıp gitmiştim ki, Peter’ın kollarını onun beline dolamasını ve sarılışını kıskanamadım bile. Ona kızgın değildim. Dikkatsiz ve aklı dağınık bir çocuktu. Beni isteyerek suya düşürmediğini biliyordum.

Aslında, o sırada Kaplan Zambağı’nın beni nasıl sudan çıkardığını düşünüyordum.

Birisinin sizi belirli bir şekilde gördüğünü ve sizi neredeyse hiç fark etmediğini düşündüğünüz anda, birden farklı gördüğünü anlıyordunuz. O gece, onun beni başından beri gerçekten de gördüğünü anlamıştım.

ON DOKUZ

Düşler Ülkesi’ndeki en yaşlı kişiler bir araya toplanmış ve adanın sadece dinozorların yaşadığı, ıssız bir bölgesinde yaşamaya başlamışlardı. Onlara Eskiler deniyordu. Yaratıklardan, sellerden, nehirlerden, karşıya geçmekten, adanın sıcaklığından ve hastalıklarından kurtulmuş Düşler Ülkesi sakinleri olduklarından asırlardır yaşıyorlardı.

Peter, Kaplan Zambağı’na gidip onları görmek isteyip istemediğini sordu, o da görmeyi arzuladığını söyledi. Peter, Ufaklık’ın ona birlikte bir şeyler yapmalarını tavsiye ettiğini ve biriyle birlikte olmak istiyorsa önce bunu yapması lazım dediğinden bahsetti. “Sonsuza dek birlikte olacağız diye bir şey yok,” dedi kızararak. Bu gezi üç gün sürecekti ve Ufaklık bunun tam olarak doğru süre olduğunu söylemişti. Peter bunları ona anlatırken, diğer çocukların gözleri hevesle parıldıyordu.

Böylece Kaplan Zambağı, Dev’e bir kadın yolculuğuna çıkacağını söyledi; Tik Tak’a da hiçbir açıklama yapmadan, üç gününü kendine ayırıp ayıramayacağını

sordu. Tik Tak ona güvendiği için buna razı geldi. Bir sabah, şafak sökmeden önce kemerlerine bağladıkları keseler dolusu yiyecekle yola çıktılar. Adada dümdüz ilerleyecekler, yamyamların yaşadığı ormanların yakınından ve Yamaç Sakinleri'nin çamlarla kaplı dağ evlerinin altından geçeceklerdi. Kaplan Zambağı sadece oraya kadar gitmişti (Tik Tak'la birlikte katıldığı şaman gezilerinden birinde gitmişti oraya). O noktadan sonra, orman o kadar ölümcül ve tozlu bir hale geliyordu ki çok az insan oralara gidebiliyordu.

Yürürlerken, ikisi de çaktırmadan diğerini izliyordu. Kaplan Zambağı, yanından geçtikleri ağaçların yapraklarına dokunan Peter'ın ellerini izledi. Peter'ın bakışlarının sürekli olarak sallanan iki karga tüyüne, ensesine doğru uzanan ince uzun sırtına ve bacaklarının zarif hızına takıldığını fark ettim.

Birbirlerine yaklaşmıyorlardı, ama parmaklarını bir ip birleştiriyor gibiydi, çünkü ellerini uzakta tuttukları halde birbirlerinin ellerini hissedebiliyorlardı. Bunu biliyordum, çünkü o görünmez ipi neredeyse görebiliyor, üstüne atlasam ucunda sallanabilirmişim gibi hissediyordum. Kaplan Zambağı, ona yaklaştıkça titreyen parmaklarını kendi bedenine daha yakın, ondan daha uzak tutmaya çalıştı. Kilometreler boyunca, Peter ona yavaşlaması gerekip gerekmediğini ya da bunu isteyip istemediğini sordu. Ama Kaplan Zambağı o anki kadar enerjik olamazdı. Fazlasıyla uyanıktı.

Yürürlerken Peter ona hikâyeler anlatıp bilmediği şeylerden ve korsanlardan söz etti. "Burada olduklarına memnunum," dedi. "Enerjimizi odaklayabileceğimiz bir şey var en azından. Hem kimselere görünmeden hareket etmeyi de onlar sayesinde öğreniyoruz." Kaplan Zambağı, Peter'ın yürüttüğü bu mantığa pek bir anlam veremedi, fakat ona mantıklı gelmesine saygı duydu. Kaplan Zambağı da ona korsanların kabilesiyle yaptığı barış anlaşmasından söz etti, ama Peter bunu zaten biliyordu.

Kaplan Zambağı yolda yemeleri için bitkiler topladı, alçak dallardan hint hurmaları kopardı ve onunla paylaşmak için palmiye fındıklarını çatlattı. Peter'a nasıl domuz eriği bulacağını, suyunu çıkarmak için sapını nasıl çiğnemesi gerektiğini gösterdi. Peter, "Bize bunları öğretecek kimsemiz yok," dedi. "Olsaydı belki sürekli olarak aç olmazdık."

Kaplan Zambağı omuzlarını silkerek, "Sana ben öğretirim," dedi.

"Sana annen mi öğretti?"

“Annem yok. Senin gibi.” Peter nedense bunu duyduğuna sevindi.

İlk gece, bir mağarada mola verdiler. Eskiler’e bir sonraki öğleden sonraya kadar ulaşamayacaklardı.

Yemek yedikten sonra, toprak zeminde yaktıkları ateşin yanına oturup dışarıdan gelen sesleri dinlediler. Uzaklarda bir yerde bir kurt uludu. Kaplan Zambağı dizini bir dikenli çalılığa sürtüp sıyırmıştı. Dalgın dalgın yarasını ovuşturdu.

“Peter, neden korsanların tehlikeli olduğunu düşünmüyorsun?” diye sordu.

Peter ona baktı. “Ne kadar tehlikeli olduklarını biliyorum. Ama çocukların bunu bilmesini istemiyorum. Bizi bulmalarının da an meselesi olduğunu düşünüyorum.” Başını kaldırdı. “Onların mutlu olmasını istiyorum. Bunu bilirlerse nasıl mutlu olabilirler?”

Kaplan Zambağı bu sözleri endişeyle dinledi. Peter yerden minik çakıltaşları toplamaya başladı. Kaşlarının altından ona baktı.

“Şendeki bir şey, sana bu tür şeyleri anlatabileceğimi hissettiriyor bana. Çok huzurlusun. Beni anlayacağını düşünüyorum.” Acı acı gülümsedi. “Çoğu zaman, ben bile ne düşündüğümü duyamıyorum,” dedi kaşlarını oynatıp. “Beynimin içi gürültü dolu.” Bu konuda haklıydı.

“Ama çok mutlusun.”

“Evet, mutluyum,” dedi Peter keyifle ateşe bakarak.

Orada otururken, birbirlerine baktılar.

Peter çarpık bir gülümsemeyle devam etti. “Bana göre, bazı şeyleri görmezden gelmek önemli.”

Kaplan Zambağı köyünü ve nişanlılığını düşündü. Peter bana baktı.

“Bu peri neden her gittiğin yere geliyor?” diye sordu.

“Sence seni uykunda öldürmeyi planlıyor olabilir mi?” dedi, espri yaparak. O anda kanatlarım ve ayak uçlarım öfkeyle titredi. Ama sonra parmağını dikkatle bana uzattı ve öfkem bir anda dindi. “Ona Tinker Bell ismini verelim,” dedi

çocuklarıymışım gibi. Beni avcuna aldı. “Selam, minik Tink.” Bu ismi ondan duymak beni heyecanlandırdı. Peter benim için bir isim uydurmuştu.

Kaplan Zambağı onaylayarak başını salladı. “Olur.” Peter beni bırakınca, Kaplan Zambağı’na geri döndüm.

“Etrafımda hiç senin gibi biri olmamıştı. İnsanlar birlikteyken ne yaparlar?”

Peter böyleydi işte. Her şeyden öylesine habersizdi ki yüreğiniz sızlıyordu. Kaplan Zambağı nefesini tuttu ve cevap vermedi. Bunu kabul etmenin Peter için ne kadar önemli olduğunu görebiliyordum. Orada oturmuş, onun evet demesini beklemişti.

“Peter, seni görmek için geri gelmemem gerek. Benim...”

Peter sinir olmuş gibi başını salladı. “Geri dönmemek için nedenlerin varsa, bunları bilmek istemiyorum. Yine de gelmeni istiyorum. Cehalet, anladın mı?”

Peter ona doğru emekleyip yanına otururken ve sıyrılan dizine bakarken, Kaplan Zambağı kıpırdamadan oturdu. Peter’ın dizine uzun süre bakması yanaklarının kızarmasına sebep oldu. Peter’ın sıyrığa bakması gerektiğini biliyordu. Peter elini yaranın üstüne koyunca, Kaplan Zambağı’nın canı yandı ve irkildi. Peter eğilip onun dizini öptü. Sonra, doğrulup onu ilk önce tereddütle, sonra daha sertçe dudaklarından öptü.

Peter yanına oturdu ve onu uzunca bir süre öptü. Kaplan Zambağı’nın kalbi gümbür gümbür atıyor, düşünceleri birbirine karışıyordu. Peter birden geri çekildi. Bir beyefendi gibi davranmadığı için kendisine kızmıştı. Hemen uyumak için mağaranın diğer tarafına gitti. Kaplan Zambağı’nın, onun biraz daha yanında kalmasını ve ona sarılmasını istediğini biliyordum, ama bir şey demeden gitmesine izin verdi. Peter’ın gömleğini çıkarıp yatışını izledim. Göğsü çukurdu. Sırtının alt tarafında uzun bir yara izi vardı. Karnında da minik bir doğum lekesi.

Kaplan Zambağı çoktan yüzünü duvara dönmüştü ve her ikisi de gecenin geri kalanında diğeri orada değilmiş gibi davranıyordu. Bir süre Peter’ın kolunun iç kısmında yattım ve uyumadığını, sadece gözlerini yumduğunu fark ettim. Gözkapaklarının kıvrımlarının ve şekilli kenarlarının titrediğini gördüm. Sonra, gidip Kaplan Zambağı’nın saçlarına oturdum ve uyuyakaldım. Kaplan Zambağı sabah Peter yanına çömelip, yorgun bir ifadeyle ona bakarken uyandı.

“Kalkma vakti,” dedi Peter.

Öğlen olduğunda gitmeleri gereken yere vardılar.

Orada her şey eski ve aşırı büyümüştü. Eğreltiotları devasa boyutlara ulaşmış, adeta yatak olarak kullanılabilecek duruma gelmişti. Böcekler kalın ve tombuldu. Yusufçuklar benim beş katimdı. Kaplan Zambağı’nın saçlarının arasına gizlendim. Korkudan titrediğimi hissettiyse bile bir şey demedi. Oranın kendi bildiği ormanlar gibi olmadığını düşünüyordu. Ben de aynı fikirdeydim. Biraz yavaşladılar. Her an üstlerine bir şey atlayacakmış gibi hissediyorlardı. Sonra, bir sıra ağacın ardında bitiyormuş gibi görünen bir yokuşu tırmanmaya koyuldular.

Tam tepeye vardıklarında, bir borazan sesi duyuldu. Hemen uzun otların arasına gizlenip aşağıdaki ufak vadiye baktılar.

Aşağıda Eskiler, daha doğrusu birkaçı toplanmıştı. Bazılarının simsiyah saçlarının bir kısmı bembeyaz olmuştu. Diğerleriyse çok genç görünüyordu. Keskin gözlerimle birçoğunun parmaklarının ve ayak parmaklarının inanılmaz uzun, kahverengi, kayış gibi ve yıpranmış olduğunu gördüm. Ağır ağır birbirlerine yaklaştılar. Kıpırdamadan durdular. Aradan biraz zaman geçti ama öylece durmaya devam ettiler.

“Neden o kadar ağır hareket ettiklerini anlamadım,” dedi Peter endişeyle.

“Belki de o kadar yaşlı olunca, telaşla gitmen gereken bir yer de kalmıyordur,” dedi Kaplan Zambağı. Suçluluk hissetti. Görmemeleri gereken özel bir şeye baktıklarını düşünüyordu. Arada sırada içlerinden biri gruba girip çıkıyordu, ama genel olarak bir arada duruyor ve pek hareket etmiyorlardı.

“Demek sonsuza dek yaşamak böyle bir şey,” dedi Peter. Nedenini anlayamadım ama yoğunlaşınca onun

bulanık kalbinde hafif titreşimler hissettim. “Evet.”

“Evet.”

“Gidelim,” dedi Peter. Sanki kilometrelerce yolu orayı görmek için aşmamışlar gibi, arkasını döndü ve oradan uzaklaşmaya başladı. Kaplan Zambağı bir süre onu izledikten sonra, koşarak ona yetişti.

O gece, Peter'ın yaktığı ateşin yanında açık havada uyudular. Peter onun sadece alnını öptü ve hemen kendi yerine geçti.

Ertesi gün, eve dönüş yolunda sessizdi. Ama Kaplan Zambağı veda edeceği noktada arkasını döndüğünde, başka bir şey düşünmekte olan Peter birden onu kendisine çekip sımsıkı sarıldı ve çenesini onun yanağına yasladı. "Benimle geldiğin için teşekkürler."

Kaplan Zambağı gülümsemeye çalıştı. Hayatı boyunca yaşıtlarına hep dik dik baktığı için, gülümsemekte zorlanıyordu. Ama o gülümseme de pek fena değildi hani.

Peter, "Seni şimdiden özledim," dedi.

Kaplan Zambağı da aynı şeyi söylemek istedi. Ama bu sözlere büyük bir açlıkla, kendisini gizli tutmaya fazla alışmış bir halde tutundu. Peter da yarı üzgün, yarı beklenti içinde gitmesine ses çıkarmadı.

YİRMİ

Yağmur her gün biraz daha azaldı. Bir sabah, Kaplan Zambağı kulübesinden çıkıp köyün meydanına doğru yürürken güneşin bulutların arasından belirdiğini fark etti. Sıcak mevsim gelmişti artık. Genellikle, Kaplan Zambağı'nın en sevdiği mevsim buydu. Orman onca yağmurdan sonra yemyeşil olurdu. Üç aylık mevsim süresince de devam ederdi. Ama o gün, güneşi görmek onu endişelendirdi. Bunun ardından kuru mevsimin geleceğini ve o zaman evleneceğini biliyordu.

Phillip köye yürümeye, daha doğrusu topallayarak yürümeye başlamıştı. İnsanlar, onunla patikada karşılaştıklarında aralarında geniş bir mesafe bırakıyorlar ve geçebilmesi için sırtlarını evlerin duvarlarına yaslıyorlardı. Ama artık onu evcil bir hayvan gibi kabullenmişlerdi.

"Beyaz adam bu sabah ne işler peşinde?" diye sordu yaşça büyük savaşçılardan biri olan İpek Bıyık, Phillip'in kuyuya doğru ya da oturmak için ateşe doğru gidişini izliyordu. Diğerleri de kendi gözlemlerini anlattılar.

"Dün onu bir papağana ıslık çalarken gördüm," dedi Taş.

"O dairenin etrafında tam on bir kere dolaştı," dedi Kırmızı Yaprak'ın kardeşi

Ayı Pençesi.

Phillip hâlâ güçsüz olduğu ve ağır hareket ettiği halde, köy halkı onun bu garip hallerini gölgede bırakan kişiliğini biraz olsun anlamaya başlamıştı. Sert kahkahalardan ürküyordu. Erkekler ***caapi*** suyu içtiğinde, kaşlarını çatıyordu ve giderek daha derin translara girdiklerinde endişeleniyor, keyfi kaçıyordu. Tik Tak'ın kadınsı elbiselerinden ve saç modellerinden hiç hoşlanmadığı belliydi. Gündüzleri Kaplan Zambağı ona yiyecek götürüp kendisiyle vakit geçirmeye devam ediyordu. Zaman zaman da Tik Tak'ın hızla iyileşmesi için yaptığı iksirlerden birini getiriyordu ve Phillip her seferinde ona garip ve şaşırtıcı bir yaratıkmış gibi bakıyordu. Evinde fazladan bir yatak vardı. Yemeklerini kabileyle birlikte yemiyor, ağzına sadece tahıl ve fasulye koyuyordu. Herkes balık avlamak için nehir kenarına gittiğinde, yanında getirdiği tek kitabı alıp okumaya başlıyordu. Bunu gören köylüler birbirlerini dürtükleyip sessizce gülüyorlardı. İyi yürekli bir adamdı ve çocuklara sevgiyle gülümsüyordu. Batan gemisi ve yitirdiği hayatı için köylülerin bir kayıp karşısında hissettikleri o telafi edilmez, muazzam korkuyu ve acıyı hissetmiyor gibiydi.

Ama en çarpıcı yanı, bedeni üstündeki kontrolü ve onu reddedişiydi. Köylüler bedenlerine şekiller çizerlerdi. Kendilerine sembollerin dövmelerini yapar, yüzlerini farklı anlamlara gelen şekillerle süslerlerdi. Phillip bedeni adeta bir ek parçasıymış gibi, bunun üstünde süzülürdü. Kaplan Zambağı'nın ve Tik Tak'ın ona getirdiği yemeklere ya da temiz havaya bayılmıyor, köylülerin sıcak günlerde yaptığı gibi ayaklarını nehre sokmuyordu. Keyif aldığı tek şeyler zihninde gizleniyor gibiydi. Bazen sadece Kaplan Zambağı'yla konuşuyordu.

"Hayatımda böyle sıcak görmedim," diye mırıldanıyor, elleriyle yüzünü ve terden parlayan kel başını yelpazeliyordu. Ona üç sene önce memleketinde ölen kansından bahsetmişti. "Benim için evlendi," dedi bir öğleden sonra. "Başka birisini sevdiğini başından beri biliyordum. Ama Tann'nın işine kanşılmaz." Kaplan Zambağı bunlan sabırla dinliyor ve onun ne demek istediğini yarım yamalak anlıyordu. Sorular sormak istiyordu, ancak nereden başlayacağını bilemiyordu. Phillip'in onun yardımlan sayesinde hayatta kalabilmesiyle gurur duyuyordu. Ona bakıyor ve köydeki diğer işlere ara verip rahatlamış oluyordu.

Dev, annesinin ölümünden beri Kaplan Zambağı'na tahammül etmeyi bırakıp, ondan nefret eder olmuştu. Ortalığı kasıtlı olarak dağınık bırakıyor, bazen ona gecenin geç saatlerine kadar ancak bitirebileceği işler veriyordu. Böylece Kaplan Zambağı'nın mağaraya gitmesini engelliyordu. Onu başkalarının önünde

azarlamaktan keyif alıyordu. Gök Yiyiciler erkeklerin kadınlara vurmasına asla tahammül edemediğinden, evde yalnızlarken birkaç kere tokat atarak onu yere devirmeye de çalışmış, fakat onu yere devirmenin mümkün olmadığını bıkkınlıkla görmüştü.

Kaplan Zambağı hiçbir şeyden etkilenmiyordu. Sırrını etrafına bir battaniye gibi örtmüştü. O sayede, köyde-kiler onu izlediklerinde ve her zamanki gibi kendi aralarında fısıldaşarak onu çekiştirdiklerinde birkaç hafta bunlardan etkilenmemeyi başarıyordu. Tik Tak beraber yemek yediklerinde veya ilaç karışımları yaptıklarında sık sık şaşkınlıkla onu izliyor, ama ona hiç soru sormuyordu. Onun kendiliğinden bir şeyler anlatmaya başlamasını bekliyordu.

Kaplan Zambağı, bir öğleden sonra Dev'in evine kaynar su taşırken, Çam Suyu'nun elinde kısa bir baltayla köyden uzaklaştığını fark etti.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi ağaçların oradan. "Yürüyüşe çıkıyorum." Çam Suyu kısa bir baltayı sıska kollarına almış, sıkı sıkı tutuyordu. Ayaklarını seıtçe yere basmıştı ve omurgasındaki o hafif eğiklik yüzünden sol omzu biraz aşağıda duruyordu.

"Kısa bir baltayla mı? Ormana mı gidiyorsun?"

"Evet," dedi Çam Suyu gülümseyerek ona meydan okur gibi. "Merak etme, Kaplan Zambağı. Dev için zehir aramaya gitmiyorum."

"Onu zehirlersen katil olursun."

Çam Suyu ağırlığını bacaklarından birine verdi. "Tik Tak hep abartıyor. Asla bir katil olamam. Sana şunu taşımana yardım edeyim."

Kaplan Zambağı itiraz edemeden, elindeki su dolu kovayı aldı. Bunu Dev'in boş evine götürdüler. "O geri gelmeden bir yere gidelim."

Kaplan Zambağı'nın aklı o kadar meşguldü ki onun neden kısa bir baltayla ormana gittiğini bir daha düşünemedi.

Nehirdeki kıvnma kadar yürüdüler. Kavurucu sıcaklıkta bir gündü, rüzgâr bile sıcak esiyordu. Dağlardan akan nehrin serin suları göz ardı edilemeyecek kadar cazipti.

İkisi de bir şey demenden soyundu.

Kaplan Zambağı sabırsızlıkla suya ondan önce girdi. Ama Çam Suyu onun ne kadar sabırsız olduğunu bildiğinden, onu beklemeyeceğini biliyordu. Suda nehrin yukarısına doğru ilerlediler. Ot saplarına üfleyip ıslık sesi çıkardılar. Kaplan Zambağı sırılsıklam halde ona gülümsedi ve gülümsemesi onu çok güzel kıldı. Dişleri midye kabukları kadar bembeyazdı.

Kaplan Zambağı suya dalıp Çam Suyu'nun baldırını tuttu.

Sazlık bir alana girdiler. Nehir uzun otların arasında doğal patikalar oluşturmuştu. Bu gizli minik patikaları bulmaya bayılırlardı. Başka kimsenin bunları bulamayacağını veya göremeyeceğini biliyorlardı. Diğerleri orada ilerlerken kendilerini yalnız hissedebilirlerdi, ama Çam Suyu ve Kaplan Zambağı için nehir, insanların gözlerinden uzak tatlı bir kaçamak gibiydi.

"Geceleri nereye gidiyorsun?" dedi birden Çam Suyu. Ama sanki Kaplan Zambağı cevap vermezse sorun olmayacakmış gibi alçak sesle sormuştu.

Kaplan Zambağı ağzını suya soktu, sonra yavaşça suyun yüzeyine çıktı. "Mide sorunları için kırmızı yasemin

toplamaya. Bunun sadece gece toplanması gerekiyor." Bunu o kadar cılız bir sesle söyledi ki herkes yalan söylediğini anlayabilirdi. Özellikle de o yalan söylendiğinde çok iyi anlayan Çam Suyu.

"Sorun değil," dedi Çam Suyu. "Söylemek zoaında değilsin." Bir süre konuşmadılar. "Phillip'ten hoşlanıyor musun?"

Kaplan Zambağı evet anlamında başını salladı.

Çam Suyu omuzlarını silkti. "Ben hoşlanmıyorum."

"Yaşlanma hastalığı kapmaktan mı korkuyorsun?"

Çam Suyu başını salladı. Köylüler yavaş yavaş yaşlılığın bulaşıcı olmadığını düşünmeye başlamışlardı. "Sorun o değil."

Kaplan Zambağı konuyu üstelemedi. "Belki de gemisi onu almak için geldiğinde, beni de İngiltere'ye götürür," dedi. Bu düşünceyi kimseye söylemeye

cesaret edememişti.

“Kabileyi terk mi edeceksin?”

“Dev’le evlenmek yerine mi? Evet,” dedi Kaplan Zambağı kararlılıkla. Bir gemiyle oradan gitmenin Peter’a da veda etmek anlamına geldiğini düşünmedi bile.

“Ben asla gidemezdim.”

“Neden?"

Çam Suyu yine omuzlarını silkti ve başıyla köyü işaret etti. “Dağınıklar ama bana aitler. Onlar benim kemiklerim.”

Kaplan Zambağı bir şey diyecekmiş gibi ağzını açtı. Ama fırsat bulsaydı ne derdi, ben de bilmiyorum. Tam

o sırada, Ay Gözü kucağında taşımak için artık fazlaca büyümüş gibi görünen Gece Yarısı’yla geldi. İncecik kolları kurdun ağırlığını taşıyamayacakmış gibi duruyordu. Çok tatlı bir manzaraydı. Çam Suyu’nun yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

“O, bir bebek değil,” dedi Ay Gözü’ne.

Ay Gözü anaç bir gülümsemeyle ve ona has düşünceli bir ifadeyle kurda bakıp, “Benim bebeğim sayılır,” dedi.

“Suya gelsene,” dedi Çam Suyu. Ay Gözü hafifçe gülümsedi ama hayır der gibi başını salladı.

Ama Kaplan Zambağı tek eliyle orasını burasını kapatmaya çalışıp, üstünden sular damlayarak nehirden çıktı ve ıslak ellerini Ay Gözü’niin yanaklanna koydu. Birlikte onun kurdu yere koymasını sağladılar ve tuniğiyle nehre girmeye ikna ettiler. Ay Gözü’nün bir bebek gibi şımarttığı Gece Yarısı kıyıda ağlamaya başlamıştı bile.

Ay Gözü onlarla birlikte sazlık yere geldi. Birbirlerine su sıçratmaya başladılar. Kaplan Zambağı bir an için kıskandığını hissetti. Sazlar ona ve Çam Suyu’na aitti ama Çam Suyu yumuşak başlılık ve kırılganlık gibi onun asla sahip

olamayacağı özellikleri olan Ay Gözü'ne fazla gülümsüyordu. Sonra, kendisini köyünde o kadar güvende hissetti ki kıskançlığı dindi. Hatta mağarayı ve Peter'ı bile neredeyse unutur gibi oldu. Neredeyse.

YİRMİ BİR

Kaplan Zambağı'nın bir hayvan olduğunu daha önceden bilmiyor olsaydım bile artık biliyordum.

Kaplan Zambağı da, çocuklar da birer hayvandı. Birlikteyken hayvan gibi oluyorlardı.

İlk başlarda, kayıp çocukların kendilerini teslim ettiği her şeye direndi. Köylüler ekinlerini yetiştirmek, evlerini daha iyi hale getirmek ve yağmurlu mevsim için yiyecek depolamak için dur durak bilmeden çalışırken, kayıp çocuklar yaprakların üstünde saatlerce yatıyorlardı. Hava onlara fazla sıcak geldiğinde üstlerine çamur sürerlerken, Gök Yiyiciler günde üç dört kere temizleniyorlardı. Bir yere gitmek istediklerinde birbirlerini itekliyorlar, konuşmak yerine homurdanıyorlardı. Ama bunlar Kaplan Zambağı'nı etkiledi ve zamanla o da kir toz içinde kalmaya ve onlar gibi kaba davranmaya başladı.

Köylüler, akşam yemeğinden sonra küçük gruplara ayrılıp sohbet ederken kaçması çok daha kolay oluyordu.

Bu şekilde, ara sıra bir öğleden sonra ortadan kayboluyor ve geceleri mağaraya gidiyordu. Gök Yiyiciler uyuduktan çok sonrasına kadar orada kalabiliyordu. Onun ortalıkta olmadığını fark eden Çam Suyu veya Tik Tak gibileri de onun Dev'den uzak durmaya çalıştığını sanıyorlardı.

Ben de çocukları kollamaya başlamıştım. Başka ne yapabilirdim ki? Kıvırcık beni ezme çabalarını çoktan bir kenara bırakmıştı. Ben de kulak kirimi onun yemeklerine atmaktan veya pantolonunun apış arasına dikenler bırakmaktan sıkılmıştım. Dağınıklıklarını elimden geldiğince topluyordum. Ufak tefek eşyalarını en kolay bulabilecekleri ve kullanabilecekleri yerlere taşıyordum. Birbirlerini kovaladıklarında ben de peşlerinden gidiyordum, ama onlara yetişip omuzlarına konduğumda hiçbiri beni fark etmiyordu. Yine de onlar benim için aynı şeyi düşünmese bile hayatlarının bir parçası olduğumu hayal etmek baş döndürücüydü.

Kaplan Zambağı'nın onlarla birlikte karınları ağrıyana dek özensizce ve aç

gözlülükle yemek yiyişini izledim. Ağırkanlı'nın kamına ağrılar saplanana ve kusana dek yemek yediği duyulmamış bir şey değildi. Kaplan Zambağı onlar gibi akşam yemeğinden sonra şekerleme yaparken üstünü yapraklarla örtüyor, köye dönmeden önce deniz kenarında üstüne sinen çamur ve pislik kokusundan arınıyordu. Bir gece, bir yabandomuzu boğuluyormuş gibi bir ses duydum ve bunun Kaplan Zambağı'nın gülme sesi olduğunu fark ettim. O andan sonra, Ağırkanlı onu sık sık güldürmeye çalıştı. Kaplan Zambağı hiç görmediğim bir şekilde soluksuz kalana dek gülüyordu. Meraklı ama asla ısrarcı olmayan Nibs onu yumuşatıyor ve kendisinden söz etmesini sağlayabiliyordu. Kaplan Zambağı ona Tik Tak'tan söz etti ve birlikte Kaplan Zambağı'nın annesiyle babasına ne olmuş olabileceğini konuştular. Kaplan Zambağı çocuklarla birlikteyken, yemek yerlerken veya dinlenirlerken oğlanlar gibi bacaklarını açarak oturuyordu ve çocuklar bunu ne fark etmiş ne de umursuyormuş gibi davranıyorlardı. Her an gömleğini de çıkarıp ortalıkta dolaşacağından korkuyordum.

Kısacası, Kaplan Zambağı vahşileşmişti. Daha doğrusu köy halkı görse öyle derdi. Bir maymun gibi çocuklarla güreşiyordu. Her zaman kazanmıyordu ama iyi direniyordu. Onlardan daha iyi yapabildiği bir sürü şey vardı; Peter haricinde hepsinden daha iyi nişancıydı, daha hızlı koşuyordu ama çocuklar bunu da umursamıyordu. Çocuklar ona dokunduklarında ona sarıldıklarında, yere devirdiklerinde veya koluna vurduklarında da sesini çıkarmıyordu, oysa seneler boyunca birinin omzuna hafifçe vurmasına bile izin vermemişti. Çocuklar örgülü saçlarını karıştırdığında veya iki karga tüyünü çekiştirdiğinde ya da Kıvırcık bunlardan birini çalıp burnuna soktuğunda da bir şey demiyordu. "Tüyünü kaybetmişsin galiba," diyordu Kıvırcık burnundan dudaklarına sarkan tüyün farkında değilmiş gibi.

Ona bir kız gibi davranmıyor da değillerdi. Daha önceki ziyaretlerimde onun geldiğinde her zaman daha düzgün davranmaya çalıştıklarını, her zaman önce ona yemek verdiklerini görmüştüm. Ama birbirlerine nasıl sataşıyorlarsa, ona da aynı şeyi yapıyorlardı. Görebildiğim kadarıyla, Kaplan Zambağı buna bayılıyordu.

Her gece altında timsahların beklediği köprüden geçiyordu. Orası giderek daha tanıdık ve güvenli hale gelmeye başlamıştı. Burnu daha da iyi koku alıyordu. Duyuları da hiç olmadığı kadar keskindi. Ben de etrafta birileri var mı diye bakıyor ama kimseyi göremiyordum. Smee onu izliyor olsa, birimiz bunu fark ederdik diye düşünüyordum. Ama orman sık ağaçlıklı ve karanlıktı. Bazen Kaplan Zambağı her şeyi fark edecek kadar keskin bakışlı mı gerçekten diye

merak ediyordum.

Gündüzleri köyden çıkabildiğinde, çocuklar onu ava götürüyorlardı. Kayıp çocukların avlanma konusundaki yaklaşımları Gök Yiyiciler'den çok farklıydı. Sık sık duruyorlardı: Bir ovada uzanıyor, böğürtlen topluyor, birbirlerine ölü şeyler fırlatıyor veya derelerde yürüyorlardı. Boş boş dolaşıyorlardı. Kavga edip tartışıyorlardı. Özellikle de Ufaklık ve Nibs ya da Ufaklık ve herhangi biri.

Bazen Peter, Kaplan Zambağı'na ormandaki tek varlıkmış gibi davranıyordu. Bazen de etrafındaki şeylere o kadar kapılıyordu ki Kaplan Zambağı'nın ona yetişmek için hızla ilerlemesi gerekiyordu. Onun bunu çoğu zaman kasıtlı olarak yaptığını anlasa da buna bir anlam veremiyordu. Peter'ın kendisinin bile anlamadığı şeyleri yapmak için bazı nedenleri var gibiydi.

Peter'ın kalbime kazınan yüzünü, her yerini size nasıl tarif edebilirim? Peter zaman zaman kayıtsız ve mesafeli olabilirken, bazen de yüzü bir çürük izi gibi son derece açık ve yumuşak bir ifadeye bürünüyordu. Bazen Kaplan Zambağı evrenin merkeziymiş, hayatın en büyük gizemiymiş ya da korkmasına rağmen bakışlarını alamadığı bir alevmiş gibi sadece ona bakıyordu. Diğer zamanlardaysa kayıtsız, kendinden emin, eğlence peşinde koşan bir çocuk olup çıkıyordu. Sanki mutlu ve canlı hissetmek için bu dünyadaki hiç kimseye veya hiçbir şeye ihtiyacı yokmuş gibi davranıyordu.

Deredeyken baş döndürücü oluyordu. Elini suyun altında o kadar kıpırtısız tutabiliyordu ki balıklar ellerine kadar yüzüyordu. Peter onlarla elleriyle konuşuyordu. Bunu diğer çocuklara gösterdiği gibi Kaplan Zambağı'na da göstermişti. Ona bir şeyler öğretmeyi görev edinmişti. Her şeye, düz kayalara bile tırmanabiliyordu, ayak parmaklarının sığabileceği görünmez yerler buluyordu. Maymunların sesini ustalıkla taklit ediyordu. Diğer çocuklar ayaklarını bastıkları yerlerde yılanlar ve akrepler var mı diye bakarken, Peter hiç yavaşlamıyordu. Kaplan Zambağı da onun peşine takıldığında inatla ilerliyordu. Peter bir karar vermek için asla duraksamıyor, sadece yürümeye devam ediyordu. Nasıl oluyorsa, dünyanın geri kalanı ona ayak uyduruyor ve ondan zerre kadar şüphe etmiyordu.

Ama en büyüleyici olan şey, onun Kaplan Zam-bağı'nın yanında güçsüz davranmasıydı. Bunu bir öğleden sonra, Peter'ın onu kendi bölgelerinin ötesinde en sevdiği çalılıklardan topladıkları kırmızı böğürtlenleri yerken izlediğinde fark ettim. Kaplan Zambağı, dudaklarını kırmızıya boyayan böğürtlenlerin verdiği

güzellikle Peter'ın aklını başından almış gibiydi. Onun yanında olabilmek için büyük bir istekle Kaplan Zambağı'nın yanına oturdu. Kaplan Zambağı da neredeyse çekingen bir tavırla onun yüzüne böğürtlen sürdü. Peter kolunu onun beline atınca, Kaplan Zambağı tereddütle çenesini onun omzuna dayadı. Peter da gergin bir tavırla yüzüne dokunup okşadı. Bazen böyle şeyler yapıyorlardı. O zaman onlara bakmamam gerektiğini düşünüyordum, ama bunu başaramıyordum. Ben de orada olmayı, yüzümün okşanmasını, Peter'ınki gibi bir kalbi fethetmeyi istiyordum, ama bunu hayal etmeye ancak Kaplan Zambağı'nın bunları yaşadığını görerek yaklaşabiliyordum. Peter güçten düşüyordu. Kaplan Zambağı'nın kimsenin bakmadığını düşündüğü zamanlarda onun Bebek'i kucağına alışını izliyordu. Bebeği merakla kurcalıyor, ona hayranlıkla ve biraz da korkuyla bakıyordu. Peter onun köyde Tik Tak'a nasıl baktığını da izlemişti. Onu koşarken izlemeyi seviyordu. Her zamanki gibi, ona olan zaafına rağmen ya da bu yüzden, hep her an ortadan kaybolabilirmiş gibi yakalanmadığını görebiliyordum.

İlişkilerinde sessiz bir rekabet başlamıştı. Kaplan Zambağı ona ayak uydurabilirse, ona daha yakın olacağını düşünüyordu. Peter'ın onun başarısız olmasını istediği bir şey olabileceği aklına dahi gelmiyordu. Ama bazen ben Kaplan Zambağı'nın Peter'a göre bile hızlı hareket ettiğini, ona yeteri kadar ihtiyacı olmadığını görebiliyordum.

Arada etraf sessizleştiğinde ve diğer çocuklar bir yerlere gittiğinde, Peter bir şey söyleyecekmiş gibi onu kendisine çekiyordu ve öpüşmeye başlıyorlardı. Bunu gördüğümde, hep özlem ve hüzün hisleri arasında bakışlarımı çeviriyor, onların mutluluğuna hemen boyun eğiyordum.

Peter bir gece mağarada Ağırkanlı için tahta bir flüt yapıyordu. Elindeki tahta parçası onu giderek sinirlendirmeye başlamıştı. Bunu bitirmek istediği belliydi, ama kıpırdamadan oturmak da onu sinir ediyordu. Flütü de güçlükle yapıyordu.

"Bitiremeyecek," diye fısıldadı Ufaklık, Kaplan Zam-bağı'na. "Hiçbir şeyi bitiremiyor." Bıkkınlıkla ve sıkıntıyla başını salladı. "İnan bana. ***Hiçbir şeyi*** bitiremiyor."

Ben de bir faydası olur diye Peter'a farklı aletler götürüyordum. Arada sırada başını kaldırıp, "Teşekkürler, Tink," diyor, beni mutlu ederek birkaç saniye bana bakıyordu. Peter'ın beni fark ettiği anlar benim için çok değerliydi. Anlık bakışları çoğalsın diye, ihtiyaç duyabileceği veya isteyebileceği başka şeyler

arıyordum.

“Hayat ne kadar güzelleşti farkında mısınız?” dedi Ağırkanlı birden ortaya.

“Kaplan Zambağı yüzünden,” Ufaklık sanki Ağırkanlı geri zekâlıymış gibi. Benimle ilgili bir şey demedikleri halde bunları her ikimiz için de dediklerini düşünmeye çalıştım. “Hayat kızlarla daha güzel. Oğlanların onlara ihtiyacı var. Mağara o yüzden o kadar sıkıcı.”

“Buraya taşınmalısın,” dedi Nibs, Kaplan Zambağı’na.

Ağırkanlı masumane ve kasıtsız bir hareketle elini Kaplan Zambağı’nın dirseğine götürüp hafifçe ona yaslandı ama Peter’ın nasıl baktığını fark edince elini çekip hafifçe omzuna vurdu.

“Bazen bina görmek istiyorum,” dedi Kıvırcık birden.

“Ben de bir evde yaşadığımı hayal ediyorum. Kızlarla birlikte,” dedi Ufaklık. Daha ciddi bir ifadeyle, “Bir de... Kızları söylemiş miydim?” diye sordu.

“Kes sesini,” dedi Peter aniden. Yüksek sesle ve öfkeyle iç çekip gitti. Tahmin ettikleri gibi, ancak yarısını tamamladığı flütü orada bıraktı.

Geri döndüğünde omuzları sarkık duruyordu. “Özür dilerim,” dedi yere bakarak. Sonra, yine dışarı çıktı.

“Senin yüzünden olmalı,” diye fısıldadı Nibs mağaranın duvarına gergin bir halde yaslanmış olan Kaplan Zambağı’na. “Geri dönüp asla özür dilemez.”

Ağırkanlı, Peter’ın yerde bıraktığı flütün parçalarını toparladı.

Bir gün Tik Tak evde Kaplan Zambağı’ndan gelinliğini denemesini istedi. Üstüne tam uyunca da hayal kırıklığına uğradı. Tüm beklentilerinin aksine ona yakışmıştı. Sadeliği ve dökümü, güçlü ve çıkık elmacıkkemiklerini, saçlarının parlaklığını vurgulayacak kadar zarifti. Onu tanıyan biri tarafından yapıldığı belliydi. Özgürlüğü ve sessizliği bu elbiseye işlenmişti.

Kaplan Zambağı gelinliğin temsil ettiği şeyden nefret ediyordu, ama Tik Tak’ın onu kendi elleriyle yapmış olmasına ve onu kendisi gibi hissettirmesine de bayılmıştı. Gelinliği üstünden çıkardı.

Gece yattığı yerde dönüp durdu ve Peter hep yanındaymış gibi hissetti.

YİRMİ İKİ

Phillip uydurma olsun olmasın, köylülere sürekli olarak öyküler anlatıyordu. Onlar da bunlara inanır gibi yapıyorlardı, çünkü birinin onlara dış dünyanın nasıl olduğunu anlatmasına açlardı. Phillip, İngiltere'den söz edip dünyanın bir haritasını çizerek onları büyülüyordu, ama yine de ondan en çok da cenneti anlatmasını istiyorlardı. Geceleri geç saatlere kadar neye benzediğini ve orada kimlerin olduğunu tartışıyorlardı. Buna dualarını ederek başlıyorlardı. Hepsini duyuyordum. Düşünceleri çatıların üstüne yükseliyordu, Tann'ya en çok onu sevdiklerine dair yeminler ediyorlardı. Phillip bunun önemli olduğunu söylemişti, ama bunu mırıldanarak ve fısıldayarak söylüyorlardı, çünkü Tanrı'nın kendinden emin olduğunu düşündükleri için bu kadar yemine ve duaya ihtiyacı olmayacağına inanıyorlardı. Yine de Phillip, Tanrı'nın onları sürekli olarak görebildiğini, bu yüzden de dikkatli olmaları gerektiğini söylemişti.

O günlerde neredeyse tüm köy sakinleri, güne kahvaltıdan sonra Phillip'in anlattığı öyküleri dinlemeden başlamıyordu. Kadınlar öyküler sırasında dikiş işlerini yapıp mısır ayıklıyor, erkekler saygıyla ayakta dunıp ava gitmeden önce onun anlattıklarını dikkatle özümsüyor-lardı. Çam Suyu istisnalardan biriydi. Sadece bir kere ilk başlarda onu dinlemeye gitmişti, ama sonra Phillip öykü anlatmaya başladığında ormana kaçmayı tercih etmişti.

Phillip, "Adanız öylesine ücra bir yerde ki burada başka hiçbir yerde yaşamayan şeyler yaşıyor," dedi. Onlara İngiltere'deki hayvanlardan söz etti. Ama en çok da ruhla ilgili konuları anlattı.

Tanrı'nın her şeyi bir nedeni olduğu için yarattığından bahsetti. Bir bebek doğarken öldüğünde, Tanrı'nın bunu bilerek yaptığını söyledi. Köylüler bundan Tan-rı'nın Ateş Teyze'yi de kasıtlı olarak öldürdüğü anlamını çıkardılar. Böylece herkes Tanrı'nın intikamcı bir ruh olduğundan korkmaya başladı, ama Phillip bunu doğru olmadığını, onun herkesi koruduğunu anlattı.

"Her şey bir planın parçası," dedi gülümseyerek. "Ödülümüz burada, dünyada değil. Dünya çok önemli bile değil. Bir pratikten ibaret o. Burası sadece yolumuzda ilerlerken geçtiğimiz bir duraklama noktası." Kaplan Zambağı, Peter'ı ve onun vahşi hallerini düşündü. O da geçici bir yerden geçtiğini düşünüyor mudur acaba ve davranışları cennete gitmesini engeller mi, diye

merak etti. Etrafını kuşatmış olan onca tehlikeye rağmen, Peter'm ölebileceğim düşünmek ona imkânsız geliyordu. Bunu düşününce tüyleri ürperdi.

Phillip, Tanrı'nm sevmediği bazı şeyler olduğunu söylemişti. Çıplak kadınların ortalığa çıkmasını, insanların diğer tanrıları düşünmesini sevmediğini anlatmıştı. Aynca, nesnelere tapanları da sevmediğinden bahsetmişti. Böy-lece, Gök Yiyiciler o sevgili biblolarını, oymalı taşlarını alıp gömmeye götürdüler. Cennete gidecekleri kesinleşince, bunları sonradan geri alabilirlerdi. Tanrı, Tik Tak'ın kadın giysileri giymesinden de hoşlanmıyordu, ama Phillip bunu söylemedi. Yine de herkes bundan şüphelenmeye başlamıştı.

Phillip dazlak kafasını kaşır, bu toplantılarda sık sık gülümserdi. Kel başı güneşin altında parıldardı. Kaplan Zambağı, Phillip'in Tanrı'yla sık sık konuşup, Tanrı'nın ne düşündüğünü ve ne istediğini çok iyi bildiği halde, Tanrı'nın neden onun Peter'ı görmeye gittiğini fısıldamadığını merak etti. Köylüler tanrıların ne istediğini asla bilemedikleri için, onu ne kadar dinleseler de tanrıların istekleri onlar için gizemini sürdürüyordu.

Tik Tak da tıpkı Çam Suyu gibi bu konuşmaları dinlemiyordu. Yakınlardaki ovalara gidip bitki kökü topluyordu. Kaplan Zambağı bir öğleden sonra ona yardım etmeye gitti. Son iki sefer onunla gidememişti. Başını her kaldırdığında, Tik Tak ona bakıyordu, sonra hemen işine geri dönüyordu.

"Tik Tak, neden öyküleri dinlemiyorsun?"

Tik Tak yere çömelmişken geriye yaslandı ve biraz düşündü. "Herkes emin olmak istiyor, ama ben asla emin olamıyorum. Burada oturup bir şeyleri bilmemeyi tercih ederim. Biliyorum, iyi bir şey yapmıyorum." Ona bir sır verirmiş gibi göz kırptı. Tik Tak çok sabırlıydı ama dinlediği şey hoşuna gitmediğinde kötü bir dinleyici oluyordu.

Yanında getirdiği iki geyik eti parçasını yemek için mola verdiler. Daha iri bir et parçası koyduğu büyük çantasını yanına almayı unutmuştu.

Birden Kaplan Zambağı'nın gözlerinin içine bakarak, "Mutlu görünüyorsun," dedi. Kaplan Zambağı hemen bakışlarını bitki köklerine çevirdi ve bunları deri el çantalarına doldurdu. "Ama yorgun gibisin."

Kayıp çocuklarla geçirdiği uzun geceler ve gündüzlerden sonra çalışmak onu yormaya başlamıştı. Köyde bunun farkında olmaksızın yürüyor, hatta sakarlıklar

bile yapıyordu. Önceki sabah, Kırmızı Yaprak'ın başına tahta bir kâse düşünmüştü. Dev'in saçlarını keserken bıçağı derisine batırmış ve Dev'i onun yüzüne vuracak kadar öfkelendirmişti. Ay Gözü olanlan bir heykel gibi dikilerek izlemişti. Sonra, bıçağı eline almak için ısrar etmiş, elleri sürekli titrediği halde daha iyi kullanabileceğini söylemişti.

"Nefret ettiği birisiyle evlenecek bir kıza göre gayet keyiflisin." Kaplan Zambağı ağır ağır lokmasını çiğnedi. Tik Tak dikkatle ona baktı ama yüzünde son derece anlayışlı bir ifade olduğundan, onu huzursuz etmedi.

"Çam Suyu iyi bir çocuk ve seni seviyor, ama başka birisiyle nişanlı olduğunu unutma."

Kaplan Zambağı şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Çam Suyu mu?" Tik Tak'ın yüzündeki beklentili ifadeye baktı. "Aklıma bile gelmez o. Ben de onun aklına gelmem."

Tik Tak uzunca bir süre ona baktı, sonra başını sallamakla yetindi. Birkaç dakika düşündükten sonra, toparlanıp konuşmaya devam etti.

"Her ne yapıyorsan, seni her ne bu kadar mutlu ediyorsa, buna memnunum. Ama evliliğine uymayacak bir şeyse, bize ve kendine saygı göstermiyorsan bundan vazgeçmen gerek. Verdiğimiz sözleri tutmazsak ne işe yararız? Bir hiç sayılırız. Böceklere benzeriz," dedi ve bir ağaç kabuğunun üstünde hızla başıboş dolaşan bir karıncayı gösterdi.

Kaplan Zambağı kirli ellerine baktı. Parmakları hafifçe titriyordu, ama Tik Tak gibi onu seven ve gözlem becerisi yüksek birinin gözünden kaçacak kadar değil.

"Ah, canım küçük yaratığım, özür dilerim." Birden tereddütlü göründü. "Sana güveniyorum. Mutlu olmanı istiyorum. Belki de ne dediğimi bilmiyorumdur. Belki de o kadar bilge değilimdir."

Size ufak bir sır vereceğim. Bir akşam, tam güneş batmak üzereydi, su kenarında kanatlarımı yıkarken iki kişi görmüştüm. Ay Gözü kimsenin orada olmadığını düşünerek yıkanmaya gitmiş, Dev de hemen onun ardından gelmişti. Ay Gözü direndi ama bu sefer kaçamadı.

Dev gittikten sonra, o tir tir titreyen, narin ve sıska yaratık yeniden suya girdi ve daha iyi gizlenmesi, daha uzak kalması gerektiğine karar verdi. Ama sonraki

haftalarda Dev onu her yerde buldu.

Ay Gözü bundan hiç kimseye söz etmedi.

YÎRMİ ÜÇ

Bazen Peter ve Kaplan Zambağı kavga ediyorlardı. Aralarında geçen bir tartışma şöyleydi: Peter başını ve kollarını öfkeyle sallayarak onun neden yanıldığına ve kendisinin neden haklı olduğuna dair beş düşüncesini söylüyordu. Kaplan Zambağı bir kayalığın içine kıvrılıp heykel gibi bir ifadeyle onu duymayı, ama bir yandan da onu dinliyor reddediyordu. Kaplan Zambağı Peter'ın sürekli olarak haklı çıkmak istemesinden, Peter da onun tartıştıkları sırada kıpırdamadan oturmasından nefret ediyordu. Gökyüzünün tam olarak ne renk olduğu ve bir avda hangi patikayı izlemeleri gerektiği konusunda tartışıyorlardı. En lezzetli balığı kimin yakaladığı hakkında tutkuyla kavga ediyorlardı. Bir anda, birbirlerinden ölesiye nefret edebiliyorlardı. Peter bir keresinde yabani turp bulmakla ilgili hararetli bir tartışma sırasında, "Senin için hiçbir şey ifade etmiyorum, değil mi?" demişti. Kaplan Zambağı bu tür suçlamalara Peter'ın onu minik bir tavuğa döndürmek istediğini ve asla kimsenin "küçük itaatkâr tavuğu" olmayacağını söyleyerek karşılık veriyordu. Kayıp çocuklar bu tartışmalara şaşırıyorlardı, gözlerini deviriyorlar, iç çekiyorlar ve tam zamanında ortadan kayboluyorlardı. Ben de ikisinden biri aksi yöne dönüp evine doğru yürümeye başladığı zamanlarda bile onları görmezden gelmeyi öğrenmiştim. Barıştıklarında hiçbir şey olmamış gibi devam ediyorlardı. Hatta birbirlerine daha da kapılmış gibi, daha yakın oluyorlardı.

Bir gece, yine bir kavganın ardından barıştıktan sonra, kendilerini gölcüğün karşı tarafında fokurdayan bir sıcak su pınarının arasındaki incecik kayalıkta bulmuşlardı. Gölcüğün bellerine kadar uzanan durgun yüzeyinde, kendi yansımalarına baktılar. Nilüfer yapraklarına taşlar fırlattılar.

Sudan yükselen buhar yüzlerini nemle kapladı. Suyun dibinde fosforışıllar yüzüyordu. Ben de ölü bir yaprağın üstüne oturup rahatladım ve karanlıkta etraftan gelen sesleri dinledim.

Suyun sıcaklığı Kaplan Zambağı'na havanın serin olduğunu hissettirmişti. Hafif bir esintide ikisinin de tüyleri ürperiyordu. Birkaç ince ağacın dallarının arasından gökyüzündeki yıldızları görebiliyordum. Kaplan Zambağı, orada ona veya onlara asla bir şey dokunamazmış gibi kendisini güvende hissediyordu.

Ama Peter birden korsanlardan söz etmeye başladı.

“Mağaraya fazla yaklaşmaya başladılar,” dedi. “Sadece bir kişinin ayak izlerini gördüm. Daha önceden hiç o kadar yakına gelmemişlerdi. Bizi açıklık alana kadar izlemişlerdi. Nerede olduğumuzu bilemezler. Ama ne yapmak istediklerini anlamam gerek. Merak etme. Onlardan korkmuyorum.”

En azından, birinin yakınlarına kadar geldiğini fark ettiğine rahatlamıştım. Ama endişeli değil gibiydi. Aklı daha çok Kaplan Zambağı’yla meşguldü.

Peter onun bileklerinin her yanına, saçlarının tutamlarına, kulaklarına, dudaklarındaki minik kırışıklıklara bakmayı seviyordu. Kaplan Zambağı’mn da ondan farkı yoktu. Peter’ın burnunun solundaki çillerden oluşan ufak takımyıldızı, ellerinin üstündeki yara izlerini, uzun kirpiklerini ve sayısız yüz ifadesini ezberlemişti. Ben de bunları onun kadar iyi biliyordum, çünkü Peter’ın Kaplan Zambağı’na aşkla bakışını izlemek, onu hiç izlememekten daha iyiydi.

Kaplan Zambağı suyun durgun yüzeyine baktı. Köyünün yakınlarında su asla öyle durgun olmazdı. Orada yüzünü, çıkık elmacıkkemiklerini, güçlü burnunu, saçlarının siyah çizgisini görebiliyordu. Yanında duran Peter ondan daha açık tenliydi.

Peter parmağını sudaki yansımasına batırıp görüntüyü bozdu. Su duruldukça, görüntü yeni baştan oluştu. Denizkızlarının onları gölcüğün o tarafında asla yalnız bırakmayacağını söylemişti, ama Kaplan Zambağı sudan kıskanç ve yosunlu bir elin çıkıp her an gırtlağına yapışmasını bekliyordu. Yine de Peter onlara o kadar yaklaşmayı göze alıyorsa, kendisi de alacaktı.

Peter en sonunda, “İngiliz adam nasıl birisi?” diye sordu. “Yaşlı. Saçları yok.” Kaplan Zambağı gülümsedi.

Peter suya doğru iç çekince, nefesi minik dalgalar oluşturan bir daire çizdi. “Yaşlanmak ödleklik gibi. Sence de öyle değil mi?”

Kaplan Zambağı ona bakmak için başını yana çevirdi, kulağını sağ koluna yasladı ve parmaklarını başının ötesinde kalan suya daldırdı. “Neden ödleklik gibi?” Peter yansımasına bakmaya devam etti. “Bir yere kıvrılıp ateşin önüne yatıyorsun ve rahat etmeye çalışıyorsun. Yaşlandığında için ufalıyor. Battaniyenden, yemeğinden ve yatağından başka hiçbir şeye dikkatini veremiyorsun.” “Rahat etmeye çalışmak o kadar da kötü bir şey değil.” Peter

omuzlarını silkip çok önemli bir şeyden söz ediyormuş gibi ona baktı. “Tabii ki kötü. Yaşlı insanlar kendilerini tüm korkutucu ve vahşi şeylerden uzak tutarlar. Yokmuşlar gibi davranırlar.”

Kaplan Zambağı, kendisinin de korkunç şeyler yokmuş gibi davranmak istediğini söylemek istedi ancak dilini tuttu, çünkü aklı başındaymış gibi davranmak istemiyordu. Dev’i ve korsanları düşünüyordu. ***Bazen keşke onları aklından atıp güvende olabilsem,*** diye düşünüyordu.

“Şu anda, bizler de yataklarımızda güven içinde uyuyor olabilirdik. Ama gölcüğün kapkara sularına bakıyor, böceklerin sesini dinliyor, karnımıza değen yosunların arasında her an bir denizkızının bizi yeme tehlikesini yaşıyoruz.”

Kaplan Zambağı başını salladı. “Ama İngilizler zamanın geçmesini ve yaşlanmayı durduramıyorlar.”

Peter burnunu kırıştırdı. Esnedi. “Zamanın geçmesi diye bir şey yok. Bu, sadece bir mazeret.”

“Hayır, değil.” Kaplan Zambağı ayağa kalkıp gülümsedi. “Bir gerçek.”

“Bunu kanıtlayamazsın.”

Kaplan Zambağı düşündü. ***Yaşlanmanın zamanın da yaşlanması anlamına geldiğine inanmadığımız sürece, bunu kanıtlamak mümkün olamaz***, diye düşündü. Sonra, aklına bir şey geldi. “Bunu kanıtlayabilirim.” Başını salladı. “Tik Tak’ın saati. Kollanyla zamanı izleyen bir makine.”

Peter birden meraklandı. “Nasıl bir şey o?” Peter bir soru sorarken, bedeni de onunla birlikte soruyordu. O sırada, muhteşem güzellikte bir şeyle karşılaşmış gibi omuzlarını sarkıtmış ve biraz öne eğilmişti.

“Saatin dakikaları düzgünce gösteren ufak kolları var. Zamanı kusursuzca takip ediyor.”

Peter’m hayatın anlarının ve içindeki her şeyin ufak tahta bir kutuya nasıl sığdığını anlamaya çalıştığını görebiliyordu.

Peter heyecanla, “Görebilir miyim?” dedi.

“Onu Tik Tak’tan asla alamam. Gözünün önünden ayırmıyor. Saçları dışında, en değerli şeyi o saat.” Kaplan Zambağı muzip muzip sırıttı.

Peter üzüldü. “Zamanı görmek için her şeyimi verirdim."

Kaplan Zambağı bir şey diyemedi. Ne diyebilirdi ki?

“Ne diyeceğini bilemediğinde hep susuyorsun. Her zaman bunu yapıyorsun.”

“Sen beni her zaman görmüyorsun.” Peter haklıydı.

Kaplan Zambağı onun yanına sokuldu.

Peter elini onun göğüskafesinin üstüne koydu. Sonra, sadece ona baktı. Yutkundu. “Seni o kadar çok sevi-yonım ki Kaplan Zambağı,” dedi. Kaplan Zambağı gerildi, yere baktı ve ses çıkarmadı. Yüzüne bir gülümseme yayıldı ama ona belli etmedi.

Uzunca bir süre konuşmadan oturdular. En sonunda, Peter huzursuz olmuş gibi ayağa kalktı. “Seni köprüye kadar geçireyim,” dedi. Kaplan Zambağı on adım kadar sonra, sudan çıkan bir kabartı gördü. Ay bir bulutun arasından ortaya çıkınca, onun Maeryn olduğunu anladı. Denizkızı onları izliyordu. Sonra sessizce ve hızla suyun dibine daldı.

“Yarın gece benimle bu köprüde buluşur musun?” dedi Peter. “Korsanların ne yaptığını anlayana kadar mağaraya gelmeni istemiyorum.”

“Tamam.”

“Üşüyor musun?” Kaplan Zambağı onaylayarak başını salladı. Peter kürk yeleğini çıkarıp ona verdi. Kollarını ovuşturdu ve ılık ayaklarını, onu ısıtmak için Kaplan Zambağı’nın ayaklarının üstüne dayadı. “Sorun değil. Ben hiç üşümüyorum.” Yürürken titriyordu.

Yukarıdan onları dinledim. Yüreklerinin sesini duyabiliyordum. Kaplan Zambağı’nınkini çok iyi tanıyordum:

Tereddüt ve engellerle dolu mutluluğunun yanı sıra, Peter kadar güzel bir şeyi tanımanın yarattığı korkuyu hissediyordu. Ama asıl Peter’ın yüreğini dinleyince şaşırdım. O kusursuz ve cesur Peter’ın yüreğini Kaplan Zambağı’nınkini

gölgede bırakan bir korku kaplamıştı.

Kaplan Zambağı'mn ona geri dönemeyecek kadar âşık olduğu gerçek bir an varsa, Peter'ın titreyerek mağaraya döndüğü ve ona üşümediğini, onu çok sevdiğini söylediği andı. Kaplan Zambağı vahşiydi vahşi olmasına ama ne de olsa bir kızın yüreğini taşıyordu. O gece evine dönerken, tüm bunların ağırlığıyla tir tir titriyordu. Aynı zamanda neden o kadar hüzünlü ve mutlu göründüğünü anlayamadım. Birini sevmeyi beklemiyordu. Yükseklerden düşüp ikiye ayrılmak gibiydi onun için. Sadece bir kişi onu birleştirmenin sırrını biliyordu.

Böylece, ondan nasıl vazgeçebileceğini düşünmeye başladı.

YİRMİ DÖRT

Ertesi gece, köprüde Peter'ı beklerken ona neler söyleyeceğini düşündü ve ateş böceklerini yakalama oyunu oynadı. Ama Peter gelmedi. Mağaraya onsuz gitmemesini söylediği için, Kaplan Zambağı gölcüğün kenarına gidip onu aradı.

Kaplan Zambağı, Maeryn'i benden sonra gördü ve kendisini korumak için bir ağaca yanaştı. Denizkızı kıyıda çamurların arasına oturmuş ona bakıyordu. Kollarında bir kafatası vardı.

Denizkızı gülümseyerek, "Korsan," dedi. Kaplan Zambağı elini kısa baltasına götürdü. "Seni öldürmek istemiyorum." Çamurla kaplı dolgun bedeni, sivri dişleri ve yumuşak dudaklarıyla gerçek bir kadınsı gizem tablosuydu. "O çocuğa dikkat et," dedi. "Birçok açıdan sen daha giiç-lüsün, ama öyle olman onun seni paramparça etmeyeceği anlamına gelmez."

Kaplan Zambağı'nın aklından geçen ilk şey, Peter'dan daha güçlü olmadığıydı. "Bunu yapmaz," dedi.

"Kasıtlı olarak yapmayabilir. İstemeden olabilir. Yanlışlıkla yapabilir. Nasıl benim doğamda suyun altında yaşamak varsa, bu da onun doğasında var." Kaplan Zambağı ona güvenemeyeceğini biliyordu. Peter'ı en çok seven denizkızı Maeryn değil miydi? Ama artık Peter, Kaplan Zambağı'nı seviyordu. Yine de merak etti.

Maeryn ona bakıp şaşırtıcı bir şey fark etti. "Sen bir sır saklıyorsun."

Kaplan Zambağı geri geri gidip pek inandırıcı olmayan bir şekilde başını salladı.

Maeryn kayıtsızca elini suyun üstünde salladı. “Umurumda değil. Beni ilgilendirmez. Sadece onu ilgilendirir.” Mağaraya doğru baktı. “Peter söz vermeye bayılır. Verdiği sözleri tutmayı da ister. Ama bunu nasıl yapacağını bilememesi kötü. Daha da kötüsü, iyi bir çocuk olduğunu düşünmesi.”

Kaplan Zambağı hiçbir şey anlamadı. İçgüdüleri ona geri gitmesini söyledi ve öyle de yaptı. Ama denizkızın-dan fazla uzaklaşamadan, Maeryn alçak ve gayet kendinden emin bir sesle, “İhtiyacın olursa burada olacağım,” dedi. “Bana ihtiyacın olacağını biliyorum.”

Ertesi gün öğleden sonra, neredeyse herkes nehir kenarında somon avlıyordu. Ada sıcak mevsimin ortalarındaki günleri yaşıyordu. Somonlar o zamanlarda nehirden yukarı doğru yüzerdi ve onları yakalamak kolayla-şırdı. Sepetinizi suya batırdığınız an, içi balıkla dolardı.

Köylüler bunları sonraki birkaç gün boyunca tütsüleyip kurutu rdu.

Nehir kenarında balık tutmayanlar Phillip’in etrafına toplanmıştı. Köy halkı önceden korktuklan şeyleri tamamıyla unutmuş gibiydi. Phillip onlara balıkların sadece cuma günleri yenmesi gerektiğini, Kaplan Zambağı’nın evlilik töreninin, inşa edecekleri ufak bir kilisede yapılması gerektiğini anlatıyordu. Köylüler ilk önce buna güldüler, çünkü onun espri yaptığını sandılar. İçeride olurlarsa, Tanrı onları nasıl görecekti?

Kaplan Zambağı, Ay Gözü’nü suya giden patikada bir kayanın üstünde iğnesi ve ipliğiyle buldu. Gece Yarısı da yanındaydı ve sarı kurt gözleriyle onun her hareketini izliyordu.

Kaplan Zambağı, “Neden nehirde değilsin?” dedi.

Ay Gözü dikiş işlerini genellikle nehir kenarında devrik bir ağacın üstünde yapmayı severdi. Balıkları oradan izleyebilir, şahinleri öğle yemeklerini yerken görebilirdi. Omuzlarını silkti. “Sen neden orada değilsin?”

Kaplan Zambağı, Dev’in nehir kenarında hem bir grubun yanında, hem de onlardan ayrı oturduğu yere baktı. Bunun nedeni belliydi.

Ay Gözü yanında ona da yer açtı. Kaplan Zambağı oturup arkadaşının yaptığı güzel şeye baktı: üzerinde göğe doğru yükselen bir kuş işlemesi olan uzun, süet bir etek.

“Sana evlilik hediyem,” dedi Ay Gözü. Kuş dünyayı geride bırakıp kaçıyormuş gibiydi. Ama Kaplan Zambağı ona değil, arkadaşına bakıyordu. Ay Gözü günlerdir yıkanmamış gibi görünüyordu. Genellikle Tik Tak kadar özenli ve temiz olurdu.

Ay Gözü nehir kenarındakilere baktı. “Onları dizgin-lesen iyi olacak. O adamın dediği her şeye inanıyorlar. Ona güvenmiyorum.”

Kaplan Zambağı, “Tıpkı Çam Suyu gibi konuşuyorsun,” dedi. Beline kadar suya girerek balık tutmakta olan Çam Suyu’na baktılar. Göğsü diğer oğlanlara kıyasla çok ince ve narin görünüyordu.

“Onları dizginleyecek kişi neden ben oluyorum?” “Senden korkuyorlar ama sana saygı da duyuyorlar.” Kaplan Zambağı başını salladı. “Olmaz.”

“Tik Tak’ın kızısın. Buna saygı gösterirler. Ama... Artık Phillip’ten tavsiye istiyorlar.”

Tik Tak nehir kenarında değildi. Kaplan Zambağı onun nerede olduğunu bilmiyordu. Onun Phillip’in derslerinden uzak kalmayı istediğini tahmin ediyordu.

Ay Gözü birden, “Keşke senin kadar cesur olsaydım,” dedi.

“Neden öyle dedin?”

Ay Gözü omuzlarını silkti. Kaplan Zambağı’nın aklı çok dolu olmasaydı, arkadaşının ciddi olduğunu fark edebilirdi. Ancak bunun üzerinde durmadı. Kaplan Zambağı, Ay Gözü’nü genellikle anlamazdı. Kendi kaba yönlerinin, Ay Gözü’nün düşünceli ve nazik yönleriyle ölçüşemeyeceğini düşünürdü. O sırada, kendini pek de cesur hissetmiyordu. Peter’dan vazgeçmesini sağlayabilecek bir yol düşünüyordu.

Nehirde balık avlayan köy halkı mutlu görünüyordu. Yapış Ayak Teyze kolunu Kırmızı Yapıak’ın omzuna atıp sıktı. Çam Suyu akıntıya karşı çömelmiş, birkaç çocuğun sepetlerini suyun altına yerleştirmesine yardım ediyordu. Bu balık tutma faaliyetlerinden kendisi nadiren balık tutmuş olarak geri dönüyordu, çünkü zamanının büyük bir kısmını küçüklere yardım ederek geçiriyordu. Onların yanında en güvenilir ve canlı hallerine bürünüyordu. Köyün çocukları Kaplan Zambağı’na yaklaşmaktan korktukları için, Çam Suyu’nun etrafına bir çiçeğe

üşüşen arılar gibi doluşuyorlardı.

Kaplan Zambağı, Tik Tak'ın söz vermekle ve görevlerini yerine getirmediği takdirde nasıl biri olacağıyla ilgili söylediklerini düşündü. Çam Suyu üstünden sular damlayarak, sağ elinde kocaman bir somonla karşılarına dikilene dek onun geldiğini fark etmedi.

Çam Suyu balığı kaldırıp, "Annem için," dedi. "Bir süre dayansın diye onu tütsüleyeceğim." Kaplan Zam-bağı'nın kaşlarını çatışına aldırış etmedi. Onun bu zayıf yönleri ve annesini memnun etme çabaları Kaplan Zambağı'nı hayal kırıklığına uğratıyordu. Bu hali Çam Suyu'nu utandırdı. "Hey," dedi neşeliymiş gibi davranmaya çalışarak, "yarın sabah herkes kalkmadan önce mızrak atmayı geliştirmeme yardım eder misin? Sonraki gün ava gitmem gerekiyor. Alay konusu olmadan o günü atlatırsam güzel olur." Utanmış gibi gülümseyip kaşlarını çattı.

Kaplan Zambağı başını salladı. "Tamam, yardım ederim."

Çam Suyu neşeyle, "Harika. Sana borçlandım," dedi. Ay Gözü'ne göz kırptıktan sonra, elinde balıkla, ıslak ayaklarını toprak zemine çarpa çarpa hızla uzaklaştı. Ay Gözü onun arkasından baktı, fakat Kaplan Zambağı aynı şeyi yapmadı. Etekteki kuşa bakıyor ve kendisinin de bir şekilde uçup uçamayacağını düşünüyordu.

YİRMİ BEŞ

Uyandığımda Kaplan Zambağfnın yatağının yanında bir siluet olduğunu gördüm. Karanlıkta yanına eğilmiş, onu izleyen kişi Peter'dı. Kaplan Zambağı ürperip uyandı.

"Seninle köprüde buluşamadığım için çok üzgünüm, Kaplan Zambağı. Özür dilerim."

Kaplan Zambağı korkunun bacaklarından şimşek gibi ilerlediğini hissederken, "Burada olmamalısın," dedi.

"Benimle gel."

Kaplan Zambağı hayır demek istedi, ama yine de ayağa kalkıp onun peşinden gitti. Köydeki herkes derin uykudaydı ve etraftaki tek ışık ana ateşin sönmek

üzere olan korlarından yayılan silik turuncu renkli panltıydı. Hiç ses çıkarmadılar, ama Peter'ın nefesini duyabiliyordum. Ağaçların arasından ormana girene dek konuşmadılar. Sonra Peter, "Çocuklar biraz ileride bekliyorlar," dedi.

Çocuklar köyden güvenli bir mesafede, bir derenin yanında yaktıkları ufak bir ateşin etrafına toplanmışlardı.

Ateşin ışığında Peter'ın yüzünü boyadığını fark ettim. Hepsi yüzünü boyamıştı.

"Neden biz..."

"Bir macera," dedi Peter kocaman, sert bir gülümsemeyle ve yürümeye başladı. Kaplan Zambağı tüylerinin ürperdiğini hissetti. Hepsi onun peşine takıldılar.

Birkaç dakika sonra Nibs, Kaplan Zambağı'nın yanından yürümeye başladı. "Korsan olacağız," diye fısıldadı. İmalı bir bakış atıp gergin gergin gülümsedi. "Bize çok yaklaştılar. Alanın kenarında yeni ayak izleri gördük, ama adamı kaybettik. Bir uyarı yapacağız." Kaplan Zambağı telaşla Nibs'in söyledikleri doğru mu diye Peter'a baktı. Peter gözlerini ondan kaçırdı. Suratında tuhaf bir ifade vardı: Gözbebekleri irileşmişti, yüzü buz gibi bir maskeyi andı-nyordu. Diğerleri korkmuş gibiydi. Ağırkanlı'ysa kusmak üzereymiş gibi duruyordu. İkizlerden biri sürekli olarak onun bembeyaz kesilmiş yüzüne bakıyordu. Nibs diğer ikizin Bebek'e bakmak için mağarada kaldığını söyledi.

Kaplan Zambağı Peter'a gidemeyeceğini, sabah asla köye yetişemeyeceğini ve bir Gök Yiyici'nin barış anlaşmasını çiğneyip korsanları kışkırtmasının tüm kabile için tehlikeli olacağını bir türlü söyleyemedi. Peter tam ileriden o tuhaf ve buz gibi gülümsemesiyle ona baktı. Kaplan Zambağı onun hiç o kadar ürkütücü göründüğünü görmemişti.

Yavaşça adanın diğer kısımlardan daha alçak, boş ve kayalık olan kısmına girdiler. Koydaki ilk işaretleri gö-

rünce, çocukların korkusu elle tutulur hale geldi. Yere saplanmış birkaç sönük meşalenin tepesinde kafatasları duruyordu. Ne yazık ki bunların etrafı da birkaç yüz tane peri kafatasıyla çevrilmişti. Tanıdığım ya da eskiden bildiğim birilerine ait olabilir mi diye düşünerek korkuyla titredim. Kafataslarını gören çocuklar da yavaşladılar. Ağırkanlı titremeye başladı. Peter arkasından geldiğimizi unutmuş gibi aynı hızla yoluna devam etti. Kaplan Zambağı onun yanına gitmek için hızlandı. İçgüdüsel olarak elini kısa baltasına götürdü.

Koyun eteklerine geldiğimizde, Peter en sonunda yavaşladı, daha da gizlenerek sessizce ilerlemeye başladı. Çocuklara sırıttığında, hiç olmadığı kadar rahat görünüyordu. Korsanların bizi görebilecekleri bir mesafeye ulaştığımızı biliyordum, çünkü etraf çürük et gibi kokuyordu. Birkaç dakika sonra korsanların hayvan leşlerini attıkları yere vardık. Hayvanlan kesip biçme konusunda son derece tembel davranmışlar, en değerli parçalarından bazılarını ortalıkta çürümeye bırakmışlardı, sanki bir hayvan kadar "önemsiz" bir şey öldürmeleri bir fark yaratmıyor-muş gibi. Kaplan Zambağı bunun utanç verici olduğunu düşündü ve ilerlerken yüreği biraz daha sıkıştı.

Birbirine dolanmış mangrov ağaçlarının arasından geçerek uzun ve dar bir patikaya vardık. Peter önden gitti. Kaplan Zambağı onun hemen ardındaydı ve gözlerini sık bitki örtüsünden ayırmıyordu. Peter'ın tanıdık nefes seslerini duyabiliyordum.

Peter bir anda durdu. Kaplan Zambağı onun gördüğü şeyi ancak bir iki saniye sonra görebildi.

Bir adam yere kıvrılmış yatıyordu. Beyaz renkli kirli gömleği ağaçların arasından şöyle bir görünüyordu. Bambulardan ve ucu sivri kazıklardan yapılmış, yanma kimsenin yaklaşmasına izin vermeyen, karmaşık bir kafesin içinde gibiydi.

Adamın dirseğinin yanında bir şişe duruyordu. Uyuyordu.

Her şey o kadar hızlı oldu ki Kaplan Zambağı bir şey yapamadı.

Peter ya etrafı daha iyi görebilmek ya da ilerlemek için bir dalı çekince adam aniden uyanıverdi. Karşısında ne olduğunu hemen anlamıştı, fakat o an bile çok uzun sürdü. Daha ayağa kalkamadan, Peter adamın boynuna ince bir ip geçiriverdi. Adam irkildi, boynuna uzandı, direndi, tekmeler attı ve boğazından acı içinde boğuk sesler yükseldi. Bana bu iş çok uzun sürmüş gibi geldi, ancak saniyeler sürmüş olabilirdi. Sonra, adam bir anda uyandığı gibi sessizleşti ve yaşam gücünü yitirmeye başladı. Peter diğerlerine döndüğünde, nefes nefeseydi, zafer kazanmış gibi onlara bakıyordu ve korkudan titriyordu. Kaplan Zambağı çok şaşırarak ona bakakaldı.

Hiç konuşmadan geri dönerlerken, adamı öldüren Pe-ter'ın yerine, bizim tanıdığımız Peter geldi. Sessizleşmiş, yavaşlamış ve hareketleri daha da dikkatli hale gelmişti. Yanındaki öfkeli ve sıkkın kişiyi en sonunda fark etti.

“Bana kızgınsın,” demekle yetindi.

Kaplan Zambağı çenesini kaldırdı. Öfkesi öylesine yoğundu ki çocuklar ondan birkaç adım uzaklaştılar. Kalbi buz kesmişti.

“Bizi öldürmeye hazırdı,” dedi Peter umutla gülümseyerek, ama bu sözleri hiçbir etki etmeden Kaplan Zam-bağı’nın çelik gibi yüzüne çarptı.

Yolun geri kalanında konuşmadılar. Diğer çocuklar Peter’ın davranışlarından huzursuz olmuş, hiç konuşmadan önden yürüyorlardı. Nibs sürekli olarak dönüp onlara bakıyordu. Ufaklık ve Kıvırcık, Kıvırcık’ın çantasından çıkardığı hindistancevizini kimin yiyeceğiyle ilgili fısıldayarak tartışıyorlardı. Adamın öldürülmesi bile iştahlarını kesmemişti.

Kaplan Zambağı, Peter’la birlikte mağaraya kadar geldi, ama oraya varınca gitmeye karar verip karanlığa daldı. Peter önce gitmesine ses çıkarmadı, ancak birkaç dakika sonra, Kaplan Zambağı ufak tepenin zirvesine ulaştığında ona yetişti.

“Lütfen, Kaplan Zambağı,” dedi. Onun elini tutmaya çalışsa da Kaplan Zambağı’mn parmakları gevşek kaldı. “Bir canavar olduğumu düşünüyorsun.”

“Hayır.” Kaplan Zambağı başını sallayarak ne düşündüğünü belli etmedi.

“Ama kabilen saldırıya uğradığında, saldırganların öldürülmesine karşı değilsin.”

Kaplan Zambağı ona baktı. Bakışlarından o kadar büyük bir hayal kırıklığı okunuyordu ki Peter irkildi. “Öldürmenin de kuralları vardır,” dedi. Gök Yiyiciler biriyle savaşa girdiklerinde, bir dizi uyarı yollarlardı. Gizlice hareket etmek, tuzak kurmak gibi şeyler Kaplan Zambağı gibi birine o denli yabancıydı ki bunları aklı almıyordu.

Peter kendini çaresiz hissetti. Onun elini daha sıkı tuttu. “Kaplan Zambağı, korsanlar çocukları kaçırıyorlar. Bunlar genellikle yetimler oluyor. Onları kaçırıp gemilerde çalıştırıyorlar. Çocukları köle gibi kullanıyorlar. Dövüyorlar, daha kötü şeyler yapıyorlar. Ufaklık kaçırıldığında dokuz yaşındaymış. Hâlâ hatırlıyor...” Peter sustu ve yutkundu. Kaplan Zambağı sessizce onu dinliyordu. “Onunla karşılaştığımda, ellerinden kurtulmayı başarmıştı. Onu ormanda bulduğumda kaybolmuştu, çok zayıftı. Ama ona baktım. Diğerlerini de sonraki

senelerde kurtardık. Şimdi... Onları korkutmam gerek. Mağarayı korumak için.”

Kaplan Zambağı’nın biraz yumuşar gibi olduğunu gördüm, fakat istifini hâlâ bozmuyordu. “Peter, sen buraya nasıl geldin?” diye sordu.

Peter ellerine baktı. “Hatırlamıyorum. Hafızam kötü. İnsanların küçüklüklerinde başlarına gelenleri az çok hatırladığını biliyorsun, değil mi? Ufaklık, hatta Nibs ve diğerleri de hatırlıyor. Ben hiçbir şey hatırlamıyorum. Sadece burada olduğumu biliyorum.”

“Ama birine gizlice yaklaşıp saldırmak ödlekliktir.” “Asıl, birini korumak için hiçbir şey yapmamak ödlekliktir. Sen bunu anlayamazsın. Senin hiçbir şeyden

korkman gerekmiyor.” Yerdeki bir bitki kökünü tekmeledi ve iç çekip ona daha yumuşak bir ifadeyle baktı. “Benim iyi olduğumu düşünmene ihtiyacım var.”

Kaplan Zambağı önce bir şey söylemedi. Ardından Peter’ın elini tuttu. Aşkın ne olduğundan emin değildi, ama belki de yumuşaması gerekiyordu. “Bence sen iyisin,” diye fısıldadı. Arkalarındaki mağaradan birinin geğirdiğini ve bu sesin ağaçların arasında yankılandığını duydular. İkisi de gülümsemeden edemedi.

“Bu, bana ettiğin en büyük iltifat,” dedi Peter süklüm püklüm. Bunu duyan Kaplan Zambağı biraz suçluluk hissetti. İnsanlara onları ne kadar önemsediğini söylemekte daha becerikli olmadığına üzüldü. Ama Peter’ın üstünden büyük bir yük kalmış gibi görünüyordu.

Kaplan Zambağı iç çekti. Peter’a dolanmıştı ve onu kendisinden nasıl ayıracağını bilemiyordu.

Peter çocukları görmeye mağaraya gitti, Kaplan Zambağı da tek başına geri dönüş yoluna çıktı. Güneş doğmak üzereydi. Tıpkı geçen seferki gibi, Maeryn sadece gözlerini suyun yüzeyine çıkarmış, onu izliyordu.

Bir ara ağzını da suyun üstüne çıkardı. “İzleniyorsun,” dedi.

Ben, şu anda onun Smee’den söz ettiğini anlıyorum, ama Kaplan Zambağı’nın aklına o gelmedi. Bir anda verdiği bir sözü tutmadığını fark etti.

“Tüylerini kaybetmişsin,” dedi Maeryn arkasından. Ama telaşla yoluna devam eden Kaplan Zambağı onu duymadı bile.

YİRMİ ALTI

Kaplan Zambağı hızla nehir kenarına gelerek Çam Suyu'nu aradı. Genellikle nehirden yukan gitmezdi, çünkü bitki örtüsü orada sıklaşıp geçit vermemeye başlıyordu. Ama su sesinin bastırdığı bir çekiç sesi duymuştu. Sesi izleyerek Tik Tak'ın evinden de özenli bir biçimde inşa edilmiş ufak bir kulübeye vardı.

Çam Suyu dizlerinin üstüne çökmüş, iki direğe bir parça tel bağlıyordu. İşine o kadar dalmıştı ki Kaplan Zambağı neredeyse tepesine dikilene dek onu görmedi. Onu görünce de irkildi. Çarpık ve ağır gülümsemesiyle ona bakıp ayağa kalktı ve dizlerine bulaşan toprakları silkeledi.

"Nasıl olmuş?" dedi. Dört duvarı oluşturan direkleri, tahta parçalarını, özenle kazınmış ağaç kabuklarını ve testereyle yapılmış süsleri gösterdi.

"Ormanda bunca zamandır bunu mu yapıyordun?" Çam Suyu onaylayarak başını salladı. Kaplan Zambağı özenle dört duvarını bitirdiği kulübeyi gördüğü için

çok heyecanlandığı belliydi. "Biraz vakit aldı. Bu tür işlerde ağırım." Ama mütevazı davranıyordu. İnanılmaz incelikte bir iş yapmıştı. Gayet düzgün bir evdi. Dört duvarı sağlamdı, içe doğru eğim kazanıyordu ve tabanlıkların üstünde duruyordu. "Sana göstermeden önce işi biraz daha ilerletmek istiyordum aslında."

Kulübe, tavanı haricinde neredeyse bitmişti. Nehirde akıntının yavaşladığı ve içinde yüzülecek kadar derin, ufak ve durgun bir havuza aktığı bir kıvrıma bakıyordu. "Çok güzel, Çam Suyu."

"Beğendin mi?"

Kaplan Zambağı onun bu kulübeyi yapmak için kim bilir kaç saat uğraştığını düşündü. Kendisi o sırada diledi-ğince gezmiş, oğlanlarla oyunlar oynamış, koya gitmişti. Çam Suyu'nun nasıl her gün ormana gelip aynı şey üstünde çalıştığını anlayamıyordu. En sonunda, "Çok sabırlısın," dedi. Sesi buna bir anlam veremediğini ele veriyordu. "Bundan kötü bir şeymiş gibi söz ediyorsun."
"Hayır," dedi Kaplan Zambağı ama yalan söylediği belliydi. "Sadece... Ne bileyim, sıkılmıyor musun?"

Çam Suyu endişelenir gibi oldu ve güçlükle yutkundu. "Evet ama... Buna değer. En sonunda, ortaya gösterebileceğim bir şey çıkacak."

“Evet.” Kaplan Zambağı ikna olmuş gibi başını salladı. Çam Suyu onun bunu anlamadığını hissetmiş olmalıydı. Gülümsemesi silinmişti. Tekrar işine döndü. Kaplan Zambağı etrafına bakındı. Kulübenin çatısına

iki karga konmuş, merakla Çam Suyu’nu izliyordu. “Bunlar arkadaşların mı?” diye sordu.

Çam Suyu hafifçe gülümsedi, ürkütücü, tuhaf ve tiz bir karga sesi çıkardıktan sonra, cebinden koyu mor renkli böğürtlenler çıkarıp yere bıraktı. “Bunlara bayılıyorlar,” dedi. Kargalar derhal yanına gelip böğürtlenleri yemeye koyuldu. Çam Suyu’ndan hiç korkmuyorlardı. Ama Kaplan Zambağı yanlarına çömelince, yakınlardaki bir dala uçtular.

Kaplan Zambağı ayağa kalkıp elini duvarlardan birine götürdü ve parmaklarıyla üstündeki desenleri okşadı. “Bunu neden bir sır olarak sakladın?”

Çam Suyu dizlerinin üstüne oturdu. “İnsanların ne düşündüklerini söylemelerini istemedim. Evlendiğimde burada yaşamak istiyorum. Hem köye yakın olsun, hem de dedikodulardan ve herkesin gözlerinden uzak kalsın istedim. Kendimize ait bir yer olsun istedim.”

Kaplan Zambağı onun yanına çömeldi. “Çok güzel, Çam Suyu. Gerçekten.” Elini onun omzuna koydu. O evde Ay Gözü’nün yaşadığını hayal etti. ***Burayı görse, kim bilir ne kadar huzurlu bir yer olduğunu düşünür,*** dedi içinden.

Çam Suyu uzunca bir süre ona baktı. “Sence vaktimi boşa mı harcadım?”

“Hayır, hayır. Sadece sen ve ben çok farklıyız.” Kendisi aynı monoton işi günlerce yapsa, ne kadar sıkılacağını düşünüyordu.

“Seni anlıyorum,” dedi Çam Suyu. Kaplan Zambağı’nın söylediğinden fazlasını duymuştu.

Kaplan Zambağı konuyu hemen değiştirip ona söylemek istediği şeye geçti. “Bu sabah gelemediğim için özür dilerim.”

Çam Suyu başını salladı. “Hâlâ geceleri bir yerlere gidiyorsun.”

“Uyuyamıyorum. Yürüyüşe çıkıyorum.” Gerisini onun hayal gücüne bıraktı. Açıklama yapıp daha fazla yalan söylemek istemiyordu.

“Dikkatli ol.” Çam Suyu ona inanmamıştı. Ama zaten onun önemli bir konuda yalan söyleyeceğini düşünmüyordu. “Başa çıkamayacağın şeylere rastlayabilirsin. Bir jaguara ya da kayıp çocuklara rastlayabilirsin.”

Kaplan Zambağı ellerine baktı. Suçluluk hissi dipsiz bir kuyu gibiydi. “Tamam.”

Birkaç gün sonra, kendimi koya geri gitmeye ikna ettim. Korsanların gözcülerinin ölümüne ne tepki verdiklerini ve bu konuda bir şey yapmayı planlayıp planlamadıklarını görmek istiyordum.

Ama yasak bölgeye girer girmez, Smee’yi çocukların genellikle gittiği böğürtlen çalılıklarının orada, mağaradan uzaklarda ve tanınmayacak halde görünce şaşırdım. Üstü başı lime limeydi, ayakta sallanıyordu ve sert adımlarla yürüyordu. Bir kayanın üstüne çökene dek onu takip ettim ve düşüncelerini dinledim.

Koydan canını zor kurtarmıştı. Hook, Gözcü’yü ormanda boğulmuş olarak buldukları sabahtan beri sarhoştu. Tabii, hepsi bunu kimin yaptığını anlamıştı. Hook derhal sarhoş olmak için içmeye başlamış, Pan’in ağaçların arasından onu da öldürmek için her an fırlayabileceğim söylemişti. Eline bir silah bile almamış, derin bir depresyona girmişti.

En sonunda iki gün boyunca ara vermeden içki içince, Smee’nin onu bir şekilde kandırdığına kanaat getirmişti. “Hangi konuda yalan söylediğini bilmiyorum,” demişti. “Ama yalan söylediğini biliyorum.” Smee’yi öl-düremeyecek kadar sarhoştu. Bıçağını bulamamıştı. O yüzden de onu koydan kovmakla yetinmişti.

Smee aşağıdaki kayanın üstünde oturuyordu. Çılgın düşünceleri, avlanamaması ve onu yanına alacak kimsenin olmaması arasında gidip geliyordu. Oraya Kaplan Zambağı’nı gördüğü son yer olduğu için gitmişti. Aklına başka bir şey gelmemişti.

Birkaç metre ötedeki böğürtlen çalılıklarının oradan aşağı doğru gelen paldır küldür ayak seslerini duyduğumda, Smee düşüncelere dalmıştı. Sesleri duyunca, hemen yeşilliklerin arasına gizlendi. Birkaç adım havaya yükselince, Ağırkanlı’nın böğürtlen toplamaya geldiğini gördüm. Mağaraya geri götürmek için topladığı her böğürtlen tanesine karşılık olarak iki tane de ağzına atıyordu. Dudakları kıpkırmızı olmuştu. Ufaklık’ın o Fransızca şarkısını mırıldanıyordu.

Diğer çocuklar gibi dikkatli davranıp etrafına bakınmıyordu. Omzuna konup onu

uyarmak için yanına uçtum. Beni tanıdı ama bir fiske atıp kovdu ve ağzına birkaç böğürtlen daha attı. Kulak memesini çekiştirdim. Eliyle beni itti.

En sonunda, mağaraya doğru döndü. Yürümeye başlayınca, Smee onun peşine takıldı. Kalbim hızla atmaya başladı. Ağırkanlı arkasına dönmeyince, yanına uçup saçlarını çektim ama beni itip duruyordu. Bir ara beni neredeyse bir ağaca yapıştıracaktı. Arkasından ilerleyen Smee'nin düşüncelerini duydum: Kayıp çocuklar sayesinde tekrar Hook'un gözüne girebileceğini, Kaplan Zambağı'nı bulabileceğini ve şansının sonunda yaver gittiğini düşünüyordu. Mağaraya vardığımızda, zavallı şapşal ve talihsiz Ağırkanlı yeraltına girebilmek için etrafına bile bakınmadan ağaç kütüğünü kenara çekti. Mutlu mutlu şarkıyı mırıldanmaya devam ederek aşağı inmeye başladı.

Arkama baktım ama Smee gitmişti.

YİRMİ YEDİ

Mirabella bir sabah geldi ve eve geri dönmem için beni ikna etmeye çalıştı. Kaplan Zamba-ğı'nın yatağının üstündeki oyuğumun kenarında belirdiğinde, ben bir gül yaprağından su içiyordum.

Mirabella bir zamanlar birlikte yaşadığımız memleketimde en kötü kütüğün en kötü oyuğunda yaşardı. Kütükteki delikler sivrisineklerle dolu, bataklıklı bir alana bakıyordu. Ben oradan temelli olarak ayrılmadan önce, birlikte orayı daha güzel yapmak, parıltılı taşlar ve çiçek boyalan bulmak için planlar yapmıştık. Fakat oradan ayrılmıştım ve bir türlü geri dönememiştim.

Periler birbirleriyle konuşamazlar, ama elbette birbirlerinin düşüncelerini okuyabilirler. Mirabella çok uzun süre onlardan ayrı kaldığımı düşünüyordu. Ben de özellikle o sıralar orada kalıp Kaplan Zambağı'na ve Peter'a bakmam gerektiğini düşünüyordum. Bunun Mirabella'nın kulağına çok zavallı geldiğini biliyordum.

Beni hak etmediklerini, onlara yardım edebilmem veya uyarabilmem için bile beni yeteri kadar fark etmediklerini söyledi.

Ama kararımı vermiştim. Mirabella birkaç dakika daha kaldı ve belki aklımı başıma toplarım diye bekledi. İnce bir dala oturup dik dik bana baktı, en sonunda da sinir olup gitti. Ben de nehir kenarında olan Kaplan Zamba-ğı'nı bulmaya gittim.

Yapış Ayak Teyze şal deniyordu. Phillip gemi enkazından kumsala vuran şalları bulmuş, Yapış Ayak Teyze de küflenmiş olanları ateşin yanında kurutmuştu. "Bir İngiliz hanımefendisine benzedim mi?" diye sordu. Ay Gözü'nün ve Phillip'in yanında bir kayanın üstünde oturan Kaplan Zambağı onaylayarak başını salladı. Yanındaki Ay Gözü hiç sesini çıkarmadı. Parmaklarının arasındaki iplikleri çekiştirdi.

"Cennetteki insanların çoğu İngilizler gibi mi giyinir?" diye sordu Yapış Ayak Teyze.

Phillip güldü. "Bunun bir önemi yok," dedi. "Önemli olan kalbinin nasıl olduğu."

“Ya kalbinden birisine kötülük etmek geçiyorsa?” diye sordu Ay Gözü herkesi şaşırtarak. Phillip’le pek konuşmazdı. “O zaman cennete gidemez misin?”

Herkes dönüp ona baktı. O da bize bakıp açıklama yapmak için, “O kişi kötü birisiyse demek istiyorum yani,” dedi.

Phillip, “Bir kişiyi yargılamak bize düşmez,” dedi.

“Tanrı bizleri yargılamak için yaratmamıştır.”

Ay Gözü bunu biraz düşündü.

“Ama Tik Tak kadın gibi giyiniyor diye sen onu yargılıyorsun,” dedi Kaplan Zambağı. “Tanrı’nın onu bir kadın gibi giyinsin diye yarattığını düşünmüyorsun.” Phillip üzülmüş gibiydi. “Hepimizin bir rolü var, Kaplan Zambağı,” dedi. “Sen bir kadınsın ve bir rolün var. Benim de bir erkek olarak var. Bizlere verilen rolleri en iyi şekilde yerine getirmemiz gerek. Başka biriymiş gibi davranmaya karar veremeyiz. Tik Tak’ın aklının karışık olmasına üzülüyorum, ama doğru yolu bulacağını da biliyorum.”

Kaplan Zambağı bunu düşündü. Tam olarak anlayamamıştı. “Ama Tik Tak erkekler ve kadınlar da dahil olmak üzere her şeyin döngüsel olduğunu düşünür. Doğanın bir döngü çizdiğini ve hepimizde her şeyden biraz bulunduğunu söyler.”

Phillip gülümsedi. “Bir başlangıç ve bir son ***vardır***,” dedi kendinden emin bir tavırla.

Kaplan Zambağı cennetteki Tanrı’nın kurallar koyduğunu ve her şeyin onda sonlandığını hayal etmeye çalıştı. Bu düşünce hiç de döngüsel değildi.

O akşamüzeri, Tik Tak’ın evine gidip yere oturdu. Tik Tak gözlerini yummuş, piposunu tüttürüyordu. Saçlarını karmaşık zikzaklar çizecek şekilde örmüştü, ama her zamankinden daha dağınık görünüyordu. Piposundan bir nefes çekti.

Kaplan Zambağı gülümsedi. “Phillip tütün içmenin de bir günah olduğunu söylüyor.”

Tik Tak bunu düşündü. “Buna inanmıyorum. İyiliğe ve kötülüğe bile inanmıyorum. Ah...” Parmağını piposunun kenarına sürtüp yakmıştı. Utanarak

ona baktı. “Bak işte bu kötü bir histi,” dedi. Tekrar yerine yerleşip piposunu tüttürdü. “Belki de bir kişinin dediklerinin kesin gerçekler olduğunu düşünmek daha kolaydır.”

“O senin kadın giysileri giymemen gerektiğini düşünüyor.”

Tik Tak buna hiç şaşırmadı. Bir süredir bunun farkındaydı. Biraz sessiz kaldıktan sonra ona baktı. “Belki senin onunla konuşman gerekiyordur.”

“Ben mi?” Tik Tak ondan o güne dek hiçbir şey istememişti. Kaplan Zambağı buna şaşırdı.

“Beni dinlemez,” dedi Tik Tak bıkkın bir gülümsemeyle. “Tabii, ikimiz de onun kulak asmayacağı kadar kadınız. Belli ki Tanrı bir erkek.” Hafifçe gülümsedi ama yüzünde acı bir ifade belirmişti.

Kaplan Zambağı’nın endişeli olduğunu görünce elini okşadı. “Merak etme,” dedi piposunu bırakıp ortalığı düzenlemeye koyularak. “Bu köye güceniyorum. Sonuçta herkes her şeyi anlayacaktır. Ama...” Ona baktı ve bir an için kendine olan güveni silinip altından tereddüdü belirir gibi oldu. “Belki de benim için konuşabilirsin. Her ihtimale karşın.” Bu, o kadar sıra dışı bir istekti ki Kaplan Zambağı ne diyeceğini bilemedi.

“Tik Tak...” Endişeyle etrafına bakındı. “Sence Phillip haklı olabilir mi? Acaba elbise giymemen daha mı iyi olur?” Tik Tak uzunca bir süre ona baktı. “Belki daha kolay olur. O zaman, Tanrı konusunda endişelenmene gerek kalmaz.” Bunlar ağzından çıkar çıkmaz yanlış şeyler söylediğini düşündü. Ama Tik Tak onaylayarak başını salladı. Yine de gülümsedi, ama samimi bir gülümseme değildi bu.

“Dışarı çık da keyfine bak,” dedi en sonunda. “Benim gibi yaşlı bir adamı kafana takma.”

Kaplan Zambağı eğilip Tik Tak’ın başını öptü ve dışarı çıkmak üzere istemeyerek ayağa kalktı. Dışarıda içini bir huzursuzluk kapladı. İçinden mantık yürütmeye çalıştı. Tik Tak hayatı kendisi için kolaylaştıracak olan şeyi yapmalıydı. Bunu da tek bir şeyi değiştirerek yapabilirdi. Ama patikada kendi evine doğru giderken, onu hayal kırıklığına uğrattığını düşünmeden edemedi. Bunu nasıl düzeltebileceğini bilemiyordu.

YÎRMİ SEKÎZ

Kaplan Zambağı birkaç sabah sonra mağaraya geri döndüğünde iyiden iyiye yerinde duramaz bir haldeydi. Aslında, yakınlardaki bir tarlada manyok topluyor olması gerekiyordu. Onu gören Pe-ter'ın yüzü aydınlandı.

Peter'ın kulağına korsanların o sırada onun peşinde olabileceğini fısıldadım, ama doğal olarak fısıltım yeterince ses çıkarmadı. Kaplan Zambağı'nın saçlarını çektim. Ama onları sadece rahatsız ediyordum. Smee tekrar ortaya çıkmamıştı ve mağaranın yakınlarında ayak izlerini de görmemiştim. Mağaraya ulaşamadan önce açlıktan ölmüş, bir orman yaratığı tarafından parçalanmış, hatta korsanlardan biri tarafından öldürülmüş bile olabilirdi. Yine de sürekli olarak korsanları görür müyüm diye ormana bakıyordum.

"Sana bir şey göstermek istiyorduk," dedi Peter ona.

Kayıp çocuklar Peter'ın ve Kaplan Zambağı'mn peşinden ormanda koşmaya başladılar. Kanatlarımın olmasına minnet duyarak onlara yetişmeye çalıştım. Peter ve Kaplan Zambağı çok hızlıydılar. Diğer çocuklar bile nefes nefese bellerini tutarak geride kalmışlardı.

Bir tepeye vardılar. Peter onunla zirveye varmak için yarıştı. İkisi de oraya varan ilk kişi olmak istiyor, tırmanırken topukları yumuşak kil toprağa gömülüyordu. Kaplan Zambağı düz, geniş ve çimlerle kaplı bir platodan oluşan zirveye Peter'dan bir saniye önce vardı, ama Peter onu yakalayıp itince, Kaplan Zambağı kendisini onun omzunda buldu. Peter onu birkaç adım taşıyıp yere bırakarak manzarayı gösterdi.

Plato uzun otlarla, geniş ve pürüzsüz taşlarla kaplı devasa bir ovaydı. Çocuklar yere yığılıp etraftaki çimleri düzleştirdiler ve aşağıdaki adanın üç yz altmış derecelik manzarasına baktılar. Kıyıyı iki yönde görebiliyorduk. Yer yer bölgeyi kaplayan yemyeşil ormanı ve kahverengi engin bataklığı, hatta çok ufak ve siyah görünen gölcüğü bile görebiliyorduk.

Kaplan Zambağı, "Çok güzel," dedi. Düşler Ülkesi onlara aitmiş gibi sere serpe önlerinde uzanıyordu. Köyden yükselen incecik bir duman bulutunu ve nehrin parıltılı çizgisini görebiliyordu. Yukarıdan baktığında her şeyin üstünden birkaç dev adımda geçebilecekmiş gibi hissediyordu.

Çocuklar yanlarında yiyecek getirmişlerdi. Bunları çıkarıp büyük bir iştahla son

kırıntısına kadar mideye indirdiler. Sonra da Ufaklık'ın hatırladığı bir oyun oynadılar. Bir parça kumaşı saklayıp diğer takımdan koruyordunuz. Kıvırcık cebinden çıkardığı bir çift tahta kaşığı çalmaya başladı. Çocuklar pürüzsüz kayanın üstünde sırayla Kaplan Zambağı'yla dans ettiler.

Karınlan tıka basa doyduğunda, güneş batmak üzereydi. Kaplan Zambağı çok günbatımı görmüştü. Gök Yiyiciler her günbatımını ezbere bilirlerdi, çünkü hayatlannın her gecesinde günbatımlannı izlerlerdi. Bunlan akıllarında tutarlar, hatta birbirlerine belirli bir günü, "Gökyüzünün kuş şeklini almış o buluta kadar mor renge büründüğü geceydi," veya "Günbatımının sadece Ayı Dağı'nın ardında pembeleştiği gündü," diye hatırlatırlardı. Ama o an gördüğü günbatımı kadar güzel bir manzara hatırlamıyordu. Gökyüzü kırmızı, turuncu, pembe ve mor renklere bürünmüştü. Aralanndan son güneş ışınlarının geçtiği tombul bulutlar sonra daha da derinleşti ve Phillip'in cennetinin mağaraları olabilirmiş gibi göründüler. Kaplan Zambağı ruhların bulutların arasında dolandığını hayal etti.

"Bak," dedi Peter.

Kuzey yönünde bir dizi geniş ve yemyeşil ova vardı. İlk başlarda minnacık noktalar gibi görünen bir at sürüsü gözlerine çarptı. Düşler Ülkesi'nde asla evcilleştirilememiş olan tek tür, atlardı. Kahverengili, siyahlı ve krem renkli, pırıl pırıl parıldayan derileriyle çok güzeldiler. Koşmaları için de bir neden yok gibiydi. Belki de koşmayı seviyorlardı.

Peter, atlara bakarak, "Hayatımın böyle olmasını istiyorum," dedi.

Kaplan Zambağı ona yaslandı ve sürüyü izledi. Kendisinin de aynı şeyi istediğini düşündü.

Ben sadece bir periyim. Muhteşem fikirlerim veya muhteşem hayallerim, insanlar gibi büyük özgürlüklere sahip olmak gibi bir isteğim yok. Ama peşlerinde bir pire gibi uçup dursam da, ben de onların hayallerinin bir parçası olmak istiyordum. Dilediklerince koşup asla endişelenmemek... Bunu istiyorlardı. Ben de onlara katılmak istiyordum.

Kaplan Zambağı'nın kalbinin sessizleştiğini duydum. Onun kalbinin, Peter'la oturup atları izlediği ve bir an için onu ya da kendisini kaybetmesine gerek kalmayacağını düşündüğü o geceki kadar yumuşak ve huzurla attığını duymamıştım.

Güneş suyun altında gözden kaybolur kaybolmaz, silik bir yarım ay gökyüzünde yükselmeye başladı. Çocuklar sessizdi. Herkes düşüncelere dalmış, ayın yavaşça tepeye yükselişini izliyordu. Peter kolunu Kaplan Zambağı'nın omzuna atıp onu yavaşça çimlere çekti. Kaplan Zambağı başını onun dirseğinin iç kısmına yasladı ve giderek koyulaşan mavili morlu gökyüzünü ve karanlıkta belirmeye başlayan yıldızları izledi.

Ensesinin altında Peter'ın kolunun ılıklığını hissetti. Peter adeta kendi bedeninin bir parçasıydı. Bir ruhları varsa, ikisinin bedeninin arasında huzur içinde yaşıyor olmalıydı. Belki de tüm o yabancılığı, laneti, kendisini hep dışlanmış hissetmesi, orada Peter'a aitmiş gibi hissetmesi içindi.

Yıldızlar adeta tüm karanlığı kaplayana kadar göğü izlediler. Sonra, içlerinden biri kalktı ve herkes ayağa kalkıp gerindi. Hiçbir şey konuşmadan etraftan gelen sesleri dinleyerek karanlıkta geri döndüler.

Mağarada Peter uyuyacağını söyledikten sonra Kaplan Zambağı'na "Kalabilir misin?" diye sordu.

Kaplan Zambağı şaşkınlıkla ona baktı.

"Nerede uyuyacağım?"

"Her yerde bir sürü battaniye var."

Çocuklar ağızları açık kalmış, onlara bakıyorlardı. Kaplan Zambağı yerdeki battaniye öbeğine bakıp gitmeyi düşündü. Sonra, Peter'ın elini tuttuğunu hissetti. Çocuklar fısıldayarak bir şeyler dediler. Ağırkanlı bir şeye kıkırdayınca, Nibs kolunu çimdikleyerek onu susturdu.

Kaplan Zambağı, Peter'ın onu odasına götürmesine izin verdi.

Peter şiltesine uzanınca, Kaplan Zambağı da yüzükoyun onun yanına uzandı. Peter önce kıpırdanıp durdu. Şiltesini paylaşmaya alışık değildi. Önce çaprazlamasına yatmayı denedi ve onu az kalsın düşürecekti. Sonra, daha dar bir alana yatıp kollarını iki yanına çekti. "Özür dilerim, bu küçük bir yatak," dedi.

Kaplan Zambağı onun odasının dört bir yanındaki eşyalara baktı. Odasını ilk gördüğü günkü dağınıklığın aksine, her şey özenle bir yerlere dizilmişti: Denizkızı onu köşeden bir yerden izliyordu. Ben de onun yanına gidip yattım.

Yarım bıraktığı tahta kuş biblolarının hepsi kaçmak istiyorlarmış ya da Peter'ı bir yabancıdan koru-yorlarmış gibi kapıya dönüktü.

Ufaklık'ın koridordan, "Daha fazla yemek yemelisin, Ağırkanlı. Bir hayaleti andırıyorsun," dediğini duydular.

"Al bunu ye," dedi Ağırkanlı. Bunun ardından küt diye bir ses ve boğuşma sesleri geldi.

Peter başını kapıdan dışarı uzattı. "Hey, çocuklar, kesin sesinizi!" Koridor sessizleşti ve çocuklar yine fısıldayarak konuşmaya başladılar.

Peter tekrar içeri girdi. "Çocuk gibiler," dedi. "Onlara iyi örnek olamıyorum."

Yana dönüp tereddütle bir ıstakozun pençeleri kadar gergin olan kollarını kıza doladı. "Burada olduğun için mutluyum," dedi. Kaplan Zambağı ona döndü. Alnını onunkine dayamasına ses çıkarmadı. Oradan gitmeyi düşündü. "Burada daha önce de kızlar kaldı. Maeryn geldiğinde, onun için kocaman bir küvet hazırladık. Ama seni bilemiyorum. Senin için ne yapabilirim?"

"Bilmem."

Peter onu yanağından öptü. Çok geçmeden çocukların bazılarının diğer odada horlamaya başladıklarını, uykuya dalmadan önceki son birkaç dakika dönüp durduklarını duydular. Sonra, etraf tamamıyla sessizleşti.

Kaplan Zambağı ona sırtını döndü, Peter çenesini onun omzuna dayayarak ve göğsünden sıcaklık yayarak ona sarıldı.

"Karım olacaksın," dedi. Kendinden emin konuşmaya çalışıyordu, ama karım sözcüğünü söylerken korktuğu belliydi. Kaplan Zambağı onun kalbinin daha hızlı atmaya başladığını duydu. "Sonsuza dek."

Kaplan Zambağı gözlerini sımsıkı yumdu. Peter'ın kollarını iyice kendisine çekti. Peter ***kanm*** dediğinde, hiç de onu esir alacakmış gibi gelmemişti. Dev'i düşündü. Nerede olduğunu merak ederler miydi? Ya köye gizlice dönecek kadar erken uyanamazsa?

Peter onun da bir şey demesini bekledi, Kaplan Zambağı nefesini tuttu. Peter uzunca bir süre tavana bakıp boş yere bekledi. Omuzları hafifçe çöktü ama onu

bırakmadı.

Kaplan Zambağı en sonunda Peter'ın nefesinin yavaşlayıp düzenli hale geldiğini duydu ve uyuduğunu anladı.

O gece, benim zaten bildiğim bir şeyi öğrenmişti, Peter uyurken farklı biri oluyordu. Dönüp duruyor, yüksek sesle ofluyor, hafif inleme sesleri çıkarıyor ve arada bir de bağırıyordu. Gecenin bir yarısı, Kaplan Zambağı'nı da kıpır kıpır haliyle uyutmayan Peter irkilerek uyandı ve zifiri karanlıkta bir okyanustaymış, Kaplan Zambağı da onu suyun yüzeyinde tutuyormuş gibi ona sıkı sıkı sarıldı.

Kaplan Zambağı onun tekrar gevşeyip uykuya daldığını hissetti. Kollarını onun üstünden çekmedi, ama altta kalan sağ kolu ağrımaya başlamıştı. Burun deliklerine mağaranın küflü kokusu ve Peter'ın kokusu dolmuştu. Yenildiğini hissetti. Artık onu terk edemezdi. Ondan vazgeçemezdi. O güne dek hissettiği tüm güç, Peter'a daha iyi sanlabilmek için kollarına gitmişti sanki. Bunu kimsenin ondan geri alması mümkün değildi.

Onun rüya görüşünü izledikten sonra uykuya daldı. Ama ben, geceleyin korsanlar gelebilir diye, gözlerimi kapıdan ayırmadım. Ben ve yüz tane tahta kuş...

YİRMİ DOKUZ

Kuru mevsimin yaklaştığına dair işaretler belirlemeye başlamıştı. Bazı ağaçların yapraklarının kenarları kahverengiye dönmüştü. Sıcak mevsimde bile sık sık yağan öğleden sonra yağmurları duruluyor gibiydi. Kaplan Zambağı bu küçük işaretleri diğer Gök Yiyiciler gibi fark ediyordu, ama bir dehşet hissiyle... Öğleden sonra yağmurları kesilir kesilmez, adada aman vermez bir sıcak başlayacaktı. Köylüler güneşe, aya ve ağaçlara bakacak, kuru mevsimin geldiğini kesinkes açıklayacaklardı. Sonra da evlenecekti.

O günlerde, köyde esen hava ona yabancıydı. O fark etmeden meydana gelmiş gibiydi ve ne kadar uzun süredir dikkatinin dağınık olduğunu vurguluyordu. Çünkü köylüler tavsiye ve ilaç almak için Tik Tak'ın kapısını çalmak yerine, artık Phillip'in kapısını aşındınyorlardı. Bazıları Tik Tak'ın yaradılışına uygun yaşadığından pek de emin değilmiş gibiydi ve ona eski sevecen ifadeyle, ama biraz da acıyarak bakmaya başlamışlardı. Yapış Ayak Teyze bile diğer kadınlara onun neden bu kadar inat ettiğini sormuştu. Onun da cennete gitmesini istiyordu. Orada sizin için ateşinizi yakacak birisi hep vardı, asla dikiş dikmeniz

gerekmiyordu, üstelik balıklar ve etler kendiliğinden pişiveriyordu. Kaplan Zambağı onun bunların ne kadarını Phillip'ten duyduğunu, ne kadarının hayal gücünden çıktığını merak etti. Yapış Ayak Teyze'nin hayal gücünün epey geniş olduğunu herkes biliyordu.

Bir sabah, köyün bütün büyükleri ateşin etrafına toplanmışken Tik Tak'ı evinde buldu.

"Sen neden konseyle birlikte değilsin?"

Tik Tak o sırada bitkileri kanştırıyordu. Konuşurken bile bunu ustalıkla yapmaya devam etti. "Davet edilmedim." Kaplan Zambağı şaşkınlıkla, "Neden?" dedi.

Tik Tak bitki karışımlarını keselere doldurmaya başladı. "Phillip doğru şeyi yapmaya hazır olduğumda katılabileceğimi söyledi."

Dev'in tüm salaklığına rağmen konsey ateşinin oradaki insanlarla birlikte olduğunu ve Tik Tak'ınsa evinde beklediğini düşünmek gerçek olmayacak kadar tuhaftı. "Ne demek bu?" Tik Tak dikkatle ona baktı. "Bunu aşacaklardır. Biraz düşününce, sana ihtiyaçları olduğunu anlayacaklar."

Tik Tak bundan emin değilmiş gibi sessiz kaldı. Kaplan Zambağı onun o güne dek hiçbir konuda tereddütte kaldığını görmemişti.

Kaplan Zambağı o gece, mağarada muhteşem bir manzarayla karşılaştı: Ağaçlara mumlar asılmıştı. İkizler yüksekteki dallara çıkınlar ve tahtalar taşıyorlardı. Peter kucağında Bebek'i tutarken ve onu güldürmek için komik suratlar yaparken, bir yandan da çocuklara talimatlar yağdırıyordu. Bebek'i kucağına her aldığında hem doğal, hem de tuhaf görünüyordu. Peter onun geldiğini duyduğunu belli edercesine gülümsedi.

Kaplan Zambağı, "Nedir bu?" diye sordu.

"Bu gece, ağaçlarda uyuyacağız. Hoşuna gider diye düşündüm."

Kaplan Zambağı gülümseyince, Peter da kendinden hoşnut bir tavırla gülümsedi.

"İkizler yataklardan sorumlu. Ama bu işi doğru yaptıklarından emin olmam gerek. Şunu tut." Bebek'i ona verip bir maymun gibi hızla ağaca tırmandı.

Kaplan Zambağı bebeğe baktı, ama Bebek bu sefer ağlamadı. Ilık ve yumuşaktı. Onu doğru tutmadığını bildiği halde, ona o kadar alışmıştı ki kıvranıp duran bedenini hissetmenin güzel olduğunu düşündü.

Alacakaranlık koyulaşırken, yiyeceklerini, içeceklerini ve oyunlarını alıp ağaçlara çıktılar ve daldan dala tırmandılar. O kadar yükseğe çıkmışlardı ki Ayı Dağı'nın üzerinde batmakta olan güneşin son ışığına karşı siluetini görebiliyorlardı. Hava çam kozalakları ve meşe gibi kokuyordu. Sürekli olarak aşağıdaki ormana bakıyordum, ama sonra rahatlamaya başladım.

Çocuklar ve Kaplan Zambağı geç saatlere kadar iskambil oyunu oynadılar. Kaplan Zambağı oyunları bilmediği için, Ufaklık ona kuralları öğretti. Kaplan Zambağı onları dört elin üçünde yendi.

Ağırkanlı, "Bizimle birlikte yaşamaya başlayacak mısın?" diye sordu.

Kaplan Zambağı bakışlarını hemen önüne indirdi. "Bilmiyorum." Peter'a bakmadı.

Çocuklar sonra ağaçların tepelerindeki yataklarına çekildiler. Peter ve Kaplan Zambağı da ince süet battaniyelerle örtülü olan kendi yerlerine çıktılar. Sırtüstü uzandılar ve milyonlarca yıldızla kaplı gökyüzünü izlemeye başladılar.

Kaplan Zambağı üstündeki yapraklardan birini çekip kuru olmadığından emin olmak için inceledi. Yaprak gayet diriydi.

Peter'ı her zaman uykusunda rahatsız eden şey her neyse, ondan milyonlarca kilometre ötede kalmış gibiydi. Kolunu yastık gibi Kaplan Zambağı'nın başının altına dayadı, kendi başını da sert tahtaya koydu. Kaplan Zam-bağı'nın üstünü battaniyelerle iyice örttü. Diğer elini de sıkıca beline doladı.

Peter, "Senin için çok karmaşığım," dedi en sonunda. Bir anda sessizliği bölüvermişti. "Öyle düşünüyorsun."

Kaplan Zambağı ona baktı. "Hayır, Peter."

Peter ona dikkatle bakıp gözlerine daldı. "Sonsuza dek gelip bizimle yaşamayacak mısın?"

Kaplan Zambağı bir şey söylemedi. Aklı bin bir türlü şeyle doluydu: Tik Tak,

Çam Suyu, Peter, Dev ve bunların nasıl birbirine hiç uymadığıyla. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, Peter uyuyakaldı. Kaplan Zambağı'nın ise dalması epeyce uzun sürdü.

İçlerinde ilk uyanan ben oldum.

Aşağıda çalılıklann arasından yavaşça bize yaklaşan bir gölge vardı. Gölge biraz daha yaklaşınca, on kişi olduklarını fark ettim. Yetişkin adamlardı. Korsanlar gelmişti.

O anda, Kaplan Zambağı'nın da yanımda uyandığını hissettim. Tüyleri ürperdi ve midesi korkudan alev alev yandı. İçgüdüleri elini belindeki kısa baltaya götürmesini söyledi ama baltası üstünde değildi. Oyunlarından biri için birkaç dalı incelttikten sonra, ağacın dibinde bırakmıştı. Peter'ın onu yerinde tutmak için sıkıca sarmaladığını hissetti.

Aklıma derhal diğer çocuklar geldi. Ağırkanlı uyanıp da adamları görürse çığlık atar mıydı? Bebek ağlar mıydı?

Kaplan Zambağı'nın başını sessizce sağına çevirdiğini gördüm. Onlara en yakın ağaçta olan Nibs uyanıktı ve gözleri ona bakarken ay ışığında parıldıyordu.

Korsanlar mağaranın etrafında bir daire çizip üstünde durdular. Smee ve bir başka adam ağaç kütüğünün yanında sessizce bir şey yapmaya koyuldu. Birden ellerinden kıvılcımlar çıkmaya başladı. Ağacın farklı kenarlarını tutuşturdular. Alevler yükseldi. Mağaradan dumanlar çıkmaya başladı. Peter'ın bedeni gerildi, kaskatı kesildi ve karşı koymaya hazırlandı. Kaplan Zambağı'nın kalbi gümbür gümbür atıyordu. Peter ve o birçok adama karşı koyabilirdi. Ama diğer çocuklar bunu yapamazlardı. Karşılıklı saldırıya geçerlerse, çocuklar kolay hedef olurlardı.

Ateş şiddetlendi. Esintili bir geceydi ve belki de korsanlar özellikle o geceyi seçmişlerdi. Alevler göğe yükseldi. Ellerinde hançerleriyle ve palalarıyla çocukların dışarı fırlamasını beklediler. Çocuklar dışarı çıkmadığında, korsanlar onları aramaya başlayınca ne olacaktı?

Duman başımı döndürdü. Sallanmaya başladım. Kaplan Zambağı'nın beni hızla atan kalbine doğru çektiğini hissettim.

Sadece Smee alevlere bakmıyordu. Zemini inceliyordu.

Nibs çocuklan sessiz tutmayı başarmış olmalıydı, çünkü kimsenin çıtı çıkmıyordu. Bebek'in ağlayacağını, her an bağıracağını ve savunmasız kalacaklarını düşünüyordum.

Ateşin ışığında, Hook'un sırtını gördüm. Bir deri bir kemik kalmıştı. O tuhaf gölgeler arasında onun ilk kez açlıktan ölecekmiş gibi göründüğünü fark ettim. Mağaradan kimsenin çıkmadığını görünce şaşkınlıkla omuzlarını düşürmüştü ve bedeni öfkeyle gerilmişti.

Diğerleri üstünden dumanlar tüten deliğe bakıp neler olacağını görmeye çalışırken, Hook aniden başını çevirdi ve doğrudan ağaçlarda bulunduğumuz yere baktı. Kaplan Zambağı'nın süet tuniğinin kenarına gizlendiğim halde, birbirine sürtünen kanatlarımın çıkardığı sesin çok yüksek olmasından korkuyordum. Yaprakları esintide hafifçe sallanan ağaçların arasında kocaman, karanlık ve kıpırdamadan duran şekiller gibi göründüğümüzden emindim.

Ama Hook bir şey yapmadan başını çevirdi. Bu bir tuzak mıydı?

Yarım saat veya daha fazla öyle kalmış olmalıydık.

Mağara küle dönüşürken, adamlardan ikisi öksüre öksüre içeride ne olduğuna bakmak için aşağı inmeye koyuldu. Başlarını sallayarak geri çıktılarında, Hook adamlarına fısıldayarak bir emir verdi ve herkes dağıldı.

Tam altımızda yürüyorlardı. Nibs ve Kaplan Zambağı karanlıkta birbirlerine baktılar. Nibs'in dehşetle açılmış gözlerle etrafa bakıyordu.

Smee aniden ağacımızın altında durdu. Kaplan Zam-bağı'nın kısa baltasına baktı. Bunu yerden aldı, elini sapında gezdirdi ve tekrar yere bıraktı, ama başını kaldırıp yukarı bakmadı.

Hook, Smee ve diğerlerinin sabaha kadar bekleyip, gizlendiğimiz yerden çıkmamızı beklememiş olmaları büyük bir şanstı. Gün ışında bizi görmemeleri imkânsız olurdu. Belki de korsanlar bizim onlara tuzak kurduğumuzu düşünüp yakalanmadan kaçmak istemişlerdi.

Arkalarına baka baka geldikleri yöne ilerlemeye başladılar. Onlar gittikten uzunca bir süre sonra, şafak söktüğünde birbirlerini görebilecek hale gelene dek Kaplan Zambağı ve çocuklar ağaçlarda kaldılar. Günışığı onlara hâlâ hayatta olduklarını hatırlatıyordu. Yorgun argın aşağı indiler.

Mağaranın yakınlarında, Peter'ın sert ve öfkeli kahkahalarını duydum. Korsanların iyi göremedikleri ve Hook'un tam tepesinde oldukları halde adamın onları yakalayamadığıyla ilgili espriler yapıyordu. Ama az sonra kahkahaları kesildi ve yüzü kireç gibi oldu. Mağara yanıp kül olmuştu. Korsanların hangi yolu izleyeceğini tahmin etmek zor değildi, ama gittiklerinden emin olmak istiyordum.

Onların doğruca koya gittiklerini görünce rahatladım. Smee her zamanki gibi geriden ilerliyordu. Onun suya doğru gitmesine neden olan şeyi hemen göremedim. Ama Maeryn'in elini kaldırarak onu yanına çağırdığını görünce şaşırdım.

Bir an için onu boğacağını sandım. Ama ona sadece göremediğim bir şey verdi. Smee bunun ne olduğunu anlayamadan da tekrar suya daldı. Smee elindeki şeye bakakaldı. Ama ben, bunun bir düdük olduğunu görebilecek kadar onun yakınına uçmayı başardım. Maeryn'in sesi kulaklarında çınlıyordu. Smee'ye onu çağırmak istediği zaman bunu kullanmasını söylemişti. Ama Maeryn'in onu neden görmek isteyeceğini anlayamamıştım.

Kaplan Zambağı eve geç döndü. Köye girdiğinde, Dev onu kulübesinin kapısında bekliyordu. Kaplan Zambağı onu görünce donakaldı. Dev onu tepeden tırnağa süzdü. Karanfil yağı ve pipo tütünü kokuyordu. Kaplan Zambağı ufak tefek olmadığı halde, Dev dimdik durduğunda onun yanında minnacık kalıyordu.

Donuk bakışlarındaki öfkeli ifadeyle, "Neredeydin?" dedi ve, nefesini dişlerinin arasından içine çekti.

Kaplan Zambağı gözlerine baktı. "Avlanıyordum. Yaraladığım bir okapiyi izliyordum ama onu kaybettim." Dev bunları sallanarak dinledi. Gözleri ***caapi*** suyundan sulanmış ve odağını kaybetmişti. Sarhoştu. "Bana yalan söylersen, seni öldürürüm," dedi. "Gizli işler çeviriyorsun. Bunu biliyorum."

Kaplan Zambağı, Dev'in gözlerinin içine daha da büyük bir kararlılıkla baktı. "Yalan söylemiyorum."

Dev biraz sallandı. "Artık gizli işler yok."

Elleri kocamandı. Boğazına uzandığında, Kaplan Zambağı onun parmaklarını köprücükkemiğinin üzerinde hissetti ve ürpermemeye çalıştı. Dev'in nefesi tekrar tekrar yüzüne çarptı. "Karım," dedi. Sonra, onu bıraktı ve yatağa çöktü.

“Seni öldürebilirim,” diye mırıldanıp yan döndü. Önce, tek dirseğine yaslanıp odaya odaklanmaya çalıştı. Ama hemen sonrasında yerçekimine yenik düştü. Gözleri kapandı ve oracıkta sızdı.

OTUZ

Peter kendisinin yeteri kadar dikkatli davranmadığından ve çocuklan tehlikeye attığından yakınmış-tı, ama hepsi ona bunun doğru olmadığını söylemişlerdi. Peter bunun üzerine gizlenecek yeni bir yer aramaya başladı ve nehrin yukarısında, karşı tarafında aşılması imkânsızmış gibi görünen yeni büyümeye başlamış dikenli çalılıkların arkasında kalan alanda karar kıldı. Güvenliklerinden onca zaman endişelendiğim için, harekete geçtiklerine sevinmiştim. Eski mağarayı mümkün olduğunca yeniden inşa etmeye çalıştılar. Adeta hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlardı.

Kaplan Zambağı birkaç gün köyden çıkmadı. Epeydir o kadar uzun süre köyde kalmamıştı. Dev gitmesine izin vermiyordu. Peter’ın üzüleceğini bildiği için, en kısa zamanda onun yanına gitmek istiyordu, ama o ana dek fırsat bulamamıştı.

Bir öğleden sonra, Tik Tak’ın çantasını hazırlamasına yardım ediyordu. Tik Tak diğer şamanlarla buluşmaya gidecekti. Bu toplantı senede iki kez Bataklık Sakinle-ri’nin köyünde düzenlenirdi ve orada ne yapıldığı bir sır gibi saklanırdı. Kaplan Zambağı onun toplantıya gideceği için rahatladığını fark etti.

“Evime göz kulak olursun, değil mi küçük yaratığım?” dedi Tik Tak geriye kalan eşyalarını da deri çantasına koyarken. Kaplan Zambağı evet der gibi başını salladı. Tik Tak eğilip onu alnından öptü. “Geri döndüğümde, evlilik törenine birkaç gün kalmış olacak. Lütfen, bu günlerin birazını bana ayır,” dedi. “Tıpkı eskisi gibi baş başa vakit geçirelim istiyorum. Hiçbir şey değişmeyecekmiş gibi davranabiliriz.”

Kaplan Zambağı onun hüzünlü gülümsemesine başını evet anlamında sallayarak yanıt verdi.

Tik Tak yanma aldığı iksirler ve paylaşmayı düşündüğü tarifleriyle dolu çantaları tangır tungur sesler yaparak kapıdan çıkardı. Nehre uzanan patikaya çıktı. Şamanla-rın buluşacağı, bir günlük yürüme mesafesinde bulunan, nehrin aşağı kesimlerine doğru yürümeye başladı.

Kaplan Zambağı o gittikten sonra oturdu ve Tik Tak’ın evinin sessizliğini

dinledi. Onun dediği tek bir sözcüğü düşündü: ***Gün.*** Sadece birkaç gün.

Dışarıda hava daha da kurumuştu. Orman kahverengiye dönüyor, kendi içine kapanıyordu. Kaplan Zambağı evlenecekti.

Sessizliği ve Tik Tak'ın saatinin ***tik taklarını*** dinledi.

Dönüp saate baktı.

Alacakaranlıkta her yerde olduğu gibi Düşler Ülkesi'n-de de tüm renkler gece vakti gelmeden önce tek tek solardı. Görünen son renk koyu yeşil olurdu ve alacakaranlıkla karanlık arasındaki anlarda, diğer renkler silindiği için göze batar, adeta parıldardı.

Kaplan Zambağı yeni yapılan mağarayı göstermesi için Peter'la köprüde buluşmaya giderken, dünya bu yeni yeşil rengine bürünmüştü. Derenin kenarında uzun yeşil otlar, köprünün kenarında da yeşil yosunlar vardı. Grileşen ağaçlarda da yeşil yapraklar görünüyordu. Kaplan Zambağı saati heyecanla tuniğinin kıvrımlarına gizlemiş, ilerliyordu.

Peter dirseklerini tırabzana yaslamış köprüde duruyor, suya ve aşağıdaki timsahların ağızlarına bakıyordu. Tüm bedenine bir hüzün yayılmıştı. Kollarının gevşekliğinden ve çökmüş omuzlarından belli oluyordu bu. Onun geldiğini görünce, doğrulup toparlandı, omuzlarını geriye attı ve her şey yolundaymış gibi gülümsedi.

Kaplan Zambağı da tırabzanlara eğildi. Peter onun eline uzandı, ama Kaplan Zambağı elini karnına götürdü ve tuniğine sakladığı saati iki eliyle sıkı sıkı tutarak tırabzana koydu. "Zaman dediğim, işte bu," dedi.

Peter hayretle saate baktı. Ufak gümüş renkli kollarına dokunmak için elini uzattı, ama Kaplan Zambağı başını salladı. "Çok narin," dedi. "Sadece sana göstermek için buraya getirdim. Geri götürmem gerekiyor."

Peter başını salladı. Saatin yanına kollarını dayadı ve saniyeler geçerken hayretle izledi. Gülümsediğinde, bu sefer gözleri parıldıyordu.

"Sanırım, buna inanıyorum," dedi. Elini Kaplan Zam-bağı'nın yanağına koydu, saçlarını tutup çekti. "Teşekkür ederim."

Ellerini geri çekerken, arkalarındaki çalılıklardan bir hışırtı sesi geldi. Ses o kadar yakından gelmişti ki ikisi de irkildi. Peter hemen bıçağını çekti. Çalılıkların arasından birisi çıktı.

Çam Suyu.

Kaplan Zambağı köprünün ortasında kaldı ve bir hırsızmış gibi saati sıkıca tuttu.

Çam Suyu irileşmiş gözlerle neler olduğunu anlamaya çalışırken, “Seni arıyordum,” dedi. “Ayak izlerini takip ettim,” diye kekeledi.

Birbirlerine bakakaldılar. Çam Suyu yutkundu ve elindeki saate baktı. Kaplan Zambağı onun parçaları birleştirdiğini anladı. Yalan söylediğini anladığını görebiliyordu. Çam Suyu önce Peter’a sonra da ona baktı.

“Ama sen evleneceksin,” dedi hâlâ bir mantık yürütmeye çalışarak.

Peter birkaç saniye kıpırdamadan durdu, sonra arkasını döndüğü gibi koşmaya başladı ve ormanda gözden kayboldu.

Çam Suyu, Peter’dan biraz daha fazla orada kaldı. İri iri açılmış yaralı gözlerini Kaplan Zambağı’nm gözlerinden ayırmadı. Sonra, o da arkasını döndü ve aksi istikamette ilerledi.

Yalnız kalan Kaplan Zambağı titremeye başladı.

Tırabzana yaslandı, titreyen ellerle aşağıdaki suya baktı. Saat bir an için parmaklarının ucunda sallandı. Kollarını öne uzatıp onu bilekleriyle tutmaya çalıştı, ama saat koluna çarptı ve ağzını açmış bekleyen en büyük timsahın önüne düştü. Hayvan çenesini kapatırken sert bir ses çıktı. Yaratık sonra bir terslik olduğunu anladı. Kuyruğunu iki yana salladı ve öfkeyle çamurlu kıyıdan suyun derinliklerine doğru daldı.

Kaplan Zambağı kısa bir süre için hayvanın ağzındaki saatten gelen boğuk ***tik tak*** seslerini duydu ama timsah suyun bulanık yüzeyinin altına dalıp bir anda gözden kayboldu.

OTUZ BİR

Kaplan Zambağı, Peter’ı bir jakamar kuşunu yuvasından çıkarmaya çalışırken

buldu. Peter onun sesini taklit etmeye çalışıyordu.

“Ne zamandan beri buradasın?” diye sordu.

“Bütün gün buradaydım. Hâlâ onun sesini tam olarak taklit edemiyorum.” Kaşlarını odaklanmaya çalışarak çattı ve kendisine sinir oldu. “Peter, doğru yap şunu,” diye mırıldandı.

“Kuşlarla konuşmanın aptalca olduğunu düşündüğünü sanıyordum.” Peter yanıt vermedi. Pratik yapmaya devam etti.

Kaplan Zambağı yanma oturdu. Peter pes etmiş gibi ellerini kucağına koydu. Ormandan hafif sesler geliyordu ve ortalık sessizdi. En sonunda Peter onun orada olduğunu yeni fark etmiş gibi kolunu omzuna attı ve yanağını öptü.

Kaplan Zambağı, “Sana söylemem gerekiyordu,” dedi.

Peter ona baktı. “Bana söylemen mi gerekiyordu?” Peter çok iyi numara yapardı. Neşeyle gülümsedi ve nişan alma pratiği yapmak için ağaçlardan birine bir taş fırlattı, ama gülümsemesi tereddütlüydü.

Kaplan Zambağı titrek bir sesle, “Peter,” dedi. Suratı kıpkırmızı kesildi. “Arkadaşımın söylediği doğruydu. Evleneceğim.”

Peter birden güldü. Ama kahkahası bir anda kesildi. “Şaka yapıyorsun,” dedi yine gülümseyerek. Daha çok suratını buruşturmuş gibi görünüyordu. “Ben...” Kolunu hemen geri çekti. “Arkadaşın yalan söylüyordu. Sen de yalan söylüyorsun. Neden bu konuda yalan söylüyorsun?” Ayağa kalktı. Ellerini ceplerine soktu ve ifadesi yumuşadı. “Ama evlenmeyeceksin,” dedi yumuşak bir sesle, buna inanıyor gibiydi.

“Bunu yapmaya söz verdim. Tik Tak benim adıma söz verdi.” İçinden Peter’ın hayır demesini ve bunu yapmayacağını söylemesini istedi. Ona ihtiyacı olduğunu söylemek istiyordu. Peter bir şey demedi. “On iki güne kadar evleniyorum,” dedi kararlılıkla.

Peter dümdüz bir sesle, “Doğru mu söylüyorsun?” dedi.

Kaplan Zambağı onaylayarak başını salladı.

Peter önceden gördüğü kuşları izliyormuş gibi başını kaldırıp tekrar ağaca baktı.

“Peter,” diye fısıldadı Kaplan Zambağı gururu bir kenara bırakarak. Birden, aralarına mümkün olduğunca mesafe koymak istedi. “Bazen köydeki hayatım gerçek

değil gibi geliyor bana. Seninleyken de bazen kendimi göremiyorum. Sadece ama sadece seni görebiliyorum.

Peter ayağa kalktı. “Benim için değerini yitirdin, Kaplan Zambağı,” dedi.

Ormana doğru yürümeye başladı. Kaplan Zambağı yerde oturup kuşların seslerini dinledi.

OTUZ İKİ

Taş ve diğerlerinin, çıktıkları uzun bir av sırasında karşılaştıkları Bataklık Sakinleri’nden adaya yakın bir yerde bir geminin görüldüğüne dair bilgi aldıklarıyla ilgili söylentiler çıkmıştı. Phillip günde bir kez kıyıya gidiyor ve herkesin onun çıldırdığını düşünmesine rağmen, o geminin nihayet onu almak için geldiğini söylüyordu. Ama Kaplan Zambağı buna ne inandı, ne de üstünde durdu. Evlilik günü için hazırlanması gereken on günlük süre başlamıştı.

Köydeki evlilik törenleri ciddi olaylardı. Her gün, diğer kadınlarla birlikte nehre gidip tepeden tırnağa yıkanıyordu. Kadınların her biri ona hediyeler vermişti. Bunların samimiyetle ve düşünceli bir biçimde hazırlanmış olması onu çok şaşırtmıştı. Ay Gözü ona hazırladığını gördüğü, üstünde bir kuş resmi olan eteği hediye etmişti. Ağda Teyze etrafı postla çevrili bir çift terlik, Kırmızı Yaprak üstünde gülümseyen bir karga resmi olan midye

kabuklarından yapılmış bir kolye, Yapış Ayak Teyze de güzel hindi tüylerinden yeni bir kolye vermişti. Hepsi de özenle ve sevgiyle hazırlanmıştı.

Tik Tak geri gelmişti. Bir öğleden sonra, Kaplan Zambağı onun evinin önünden geçerken kendi kendine konuşarak saatini aradığını duydu. Tik Tak ona bir şey söylememişti. Saati kendisinin kaybettiğini düşünüyordu. Ama bundan çok etkilenmiş gibi sıkıntılıydı. Kaplan Zambağı kapısına kadar gidip ona neler olduğunu anlatmayı planlıyor, ama sonra ona diğer şeyleri de anlatmadan bunu nasıl yapabileceğini bilmediği için tereddüt ediyordu. Böylece, bekledi ve ne diyeceğini planlamaya çalıştı. Ne zaman ona gerçeği söyleyemeyecek kadar

korkak bir insana dönüştüğünü düşünmeye başladı.

Tik Tak, şaman toplantısına gitmeden önce planladıkları gibi onunla yürüyüşlere gitmedi. Gözlerinin içine bakamadığı için bundan kaçınmıştı. Açıkçası, Tik Tak başka işlerle o kadar meşgul gibiydi ki o da konuyu üstelememeyi yeğlemişti.

Kaplan Zambağı her gece yatağında gözüne zerre kadar uyku girmeden dönüp duruyordu.

Peter'ı farklı şekillerde hayal ediyordu. Evinin önünde diz çöktüğünü, nefes alıp verişini dinlediğini... Ormanın sınırına gelip onu bulmasını beklediğini... Yalınayak köy patikasında yürüdüğünü, evine girip onu kendi elleriyle uyandırmak istediğini ve ona sessiz olmasını fısıldadığını... Tüm bu olasılıklar ona bir önce-

ki kadar gerçekmiş gibi geliyor, uyanık halde yatarken tenini alev alev yakıyordu. Ama hiçbir şey değişmiyordu. Gece herkesin uykuda olduğu bir saatte kalkmış ve ay göğün yarısını geçerken köyün etrafında dolanmıştı ama kimseyi görememişti.

Bir öğleden sonra, Çam Suyu'nu bulmaya gitti. Çam Suyu akşam yemeklerinde ateşin karşı tarafında oturuyor, onun geldiğini görünce yolunu değiştiriyordu.

O sırada, evinin zeminini zımparalıyordu. Kaplan Zambağı yaklaşıp elini direklerden birinin üzerine hafifçe yaslayarak onu izlediğinde, Çam Suyu başını kaldırıp ona bakmadı.

Kollarını göğsünde kavuşturup, "Sana gerçeği söylemediğim için özür dilerim," dedi. En mütevazı olabileceği hali buydu.

Çam Suyu'nun ona yüz vermeyeceğini sanıyordu, ama Çam Suyu başını kaldırdı. "Bizi terk edip ona mı gideceksin?" diye sordu.

Kaplan Zambağı ayaklarına baktı. "Hayır," diye fısıldadı. "Bilmiyorum."

Çam Suyu'nun yüzünde öfke de dahil olmak üzere bir sürü şey belirdi. En belirgini incinmişlikti. "Bana yalan söyledin."

"Biliyorum."

Çam Suyu işine döndü. “Hep Dev’le evlenmek zorunda kalmazsan, benimle evlenirsin diye düşünüyordum.” Sesi çatladı. “Senin bunu isteyeceğini sanıyordum.”

Kaplan Zambağı şaşkınlıkla geri çekildi. “Ama sen Ay Gözü’yle evleneceksin.”

Çam Suyu bir an için irkildi, ama sonra onun ne demek istediğini anladı. Başını sallayıp güldü. “Hayır.”

“Bu evi onun için yaptın.”

Çam Suyu altdudağını ısırıp utangaç bir gülümsemeyle ve hayretle ona baktı. “Senin için yaptım,” dedi şaşkınlıkla.

“Ama...”

“Biliyorum. Mantıklı bir şey değil. Ama beğeneceğini biliyordum. Hem köye yakın, hem de gözlerden uzak.” “Ama Dev...”

“Bu işe başladığımda, onu zehirlemeyi düşünüyordum.” Çam Suyu bu fikri artık çok saçma buluyormuş gibi acı acı gülümsedi. “Sonra, sana istediğin bir şeye sahip olman için izin verebilir diye ummaya başladım. Bir evlilik hediyesi."

Kaplan Zambağı bir şey demedi. Bu hediyeyi hak etmediğini düşündü.

“Kaplan Zambağı, Ay Gözü’nün bana göre olmadığını biliyorsun.”

“Ama ***öyle,"*** dedi Kaplan Zambağı.

“Bana ***benziyor.*** Bu ikisi farklı şeyler. Sen...” yutkundu. “Sen benim için her şey demeksin. Bunu biliyorsun. Bilmiyormuşsun gibi davranma sakın.”

Kaplan Zambağı ona bakamadı. Biliyordu ama bilmek istemiyordu. Her şeyden öte, arkadaşı için endi-

şeleniyordu. Çünkü Ay Gözü onunla evlenmezse, Çam Suyu’yla kimse evlenmezdi. Kimse.

O gece, Kaplan Zambağı gözüne uyku girmediği için karanlıkta öylece yattı. Özgür hayatının sona ermesine üç gün kaldığını tekrar tekrar hesapladı. Köydeki

sesler kesildi ve karanlık bastırdıktan sonra ormandan gelen yılan, baykuş ve çok daha tehlikeli gece hayvanlarının sesleri duyulmaya başladı.

Kaplan Zambağı bir süre evinin dışından gökyüzünü izledi. O kadar alçak ve ılık görünüyordu ki elini uzatsa dokunabilecek gibiydi. En sonunda, tekrar içeri girdi, şiltesine uzanıp tek kolunu başının arkasına koydu ve gözlerini tavana dikti. Senenin yağışlı zamanlarındaki nem bitmiş ve hava güneş battıktan sonra serinlemeye başlamıştı. Teninin kuruduğunu hissedip parmaklarını birbirine sürttü.

Uyuyakalmış olmalıydı, çünkü onun içeri girdiğini duymamıştı. Sesleri duyduğunda, onun başının yanında dizlerinin üstüne çöktüğünü fark etti. Karanlıkta gözlerini kırpıştırdı, hayal görmediğinden emin olmak istedi.

Peter, “Kaplan Zambağı, böyle olsun istememiştim,” dedi. Saçlarına dokundu ve onları parmaklarının arasına aldı. “Affet beni.” Kaplan Zambağı onu hiç o kadar içten ve korkmuş görmemişti. Peter’ın omuzları çökmüştü ve daha ufak görünüyordu. “Gelip bizimle yaşayabilirsin. Bizi asla bulamayacakları uzaklarda bir yere gidebiliriz. Hâlâ karım olabilirsin.” Elini tutup sıktı. “Lütfen.”

“Yapamam,” dedi. Düşünmeden cevap vermişti.

“Ama beni affedeceksin. Kızgın olduğunu biliyorum, ama beni affedeceksin. Bensiz yaşayamazsın.”

Kaplan Zambağı doğruldu. “Hiç kimsesiz yaşayabilirim.”

Peter kesik kesik nefes alıp vermeye başladı. “Benimle geleceğini duymak istiyorum.”

Kaplan Zambağı’nın içinde her şey alabora oldu. Gücünü kaybettiğini ve teslim olmuş gibi omuzlarını düşürdüğünü hissetti. Kararını vermişti.

“Veda etmek için iki güne ihtiyacım var,” dedi. Hem midesi bulanıyordu, hem de mutluydu. “Seninle yarın gece değil, ondan sonraki gece öğlen köprüde buluşuruz.” Ne kadar kısa bir süre olduğuna şaşırdı. Ama geriye kalan tek vakti buydu.

Peter yanına oturdu. Kollarını onun boynuna doladı. Sonra yanağını ve dudaklarını öptü. Saçlarını yanında götürebilirmiş gibi ellerinin içine aldı.

“Tamam, Kaplan Zambağı, tamam.”

Kalktı ve geldiği gibi sessizce gitti. Kaplan Zambağı bacakları yatak örtüsüne dolanmış bir halde doğruldu. Nabzının yavaşladığını hissettim. Ama uyuyamadı, yatağında uzanıp gökyüzünün sabah ışınlarıyla birlikte griye dönüşünü izledi. Köydeki ilk sesleri duyduğunda hâlâ uyanıktı. Nihayet, ondan sonra uykuya dalabildi.

OTUZ ÜÇ

Kaplan Zambağı o sabah neler olduğunu öğrenen son kişi oldu. İçgüdüleri, herkese ondan uzak durmalarını, kendilerini dehşet verici bir şey olmadığına ikna ettikleri işi yapmaya giderken yanından sessizce geçmeleri için uyarmış olmalıydı.

Kaplan Zambağı o sırada bir veda hediyesi olarak Çam Suyu’na bir mızrak yapıyordu. Uç kısmını göz hizasında tutmuş sivriltiyordu. Henüz Tik Tak’a nasıl veda edeceğini düşünmeye başlamamıştı, çünkü bunu düşünmeye başlarsa cesaretinin kırılabileceğini biliyordu. Köyün sessizleştiğini fark etmemişti. Ben de onun zihnine dalıp gittiğim için fark etmemiştim. Düşünceleri uzaklarda, mağaradaydı. Köyün ta öteki ucundaki bir kalabalıktan yükselen sesleri duyduğunda başını kaldırdı.

Yine de ilk önce bir terslik olduğunu düşünmedi. Meydana yürümesine neden olan şey merakıydı.

Onu hemen görmedi. Onun etrafını saran kalabalık ileriyi görmesini engelliyordu. Ama önündeki iki kişi yer değiştirince, onu gördü. Üstünde böğürtlen rengi elbisesi vardı. Phillip onun tam arkasında duruyordu. Tik Tak’ın yüzü hareketsiz ve bomboştu. Hatta o kadar yabancı bir ifadeydi ki Kaplan Zambağı elbisesine ve uzun saçlarına rağmen bir an için onu tanıyamadı.

Tam o anda Tik Tak onu gördü. Phillip ellerini kaldırınca, Kaplan Zambağı onun ne yapacağını anladı. Tik Tak’ın atkuyruğunu kaldırdı ve bıçağıyla kesmeye başladı. Kaplan Zambağı öne atıldı ama kalabalık kenara çekilmekte yavaş davrandı. En öne vardığında, atkuyruğu hafif bir ***pof*** sesi çıkararak yere düştü.

Phillip, Tik Tak’ın kucağına erkeklerin giydiği standart kahverengi deri pantolonu koydu. Sonra, ona gülümsedi. “O kadar da kötü değildi, değil mi?”

Tik Tak kucağındaki giysilere baktı.

Her şey hızla olup bitmişti. Köylüler kendi aralarında memnun olmuş gibi konuşup oradan uzaklaşmaya başladılar. Kırmızı Yaprak yerden aldığı atkuyruğunu Tik Tak'a hatıra olarak verdi. Kimse ona ne yaptıklarının farkında değildi.

Tik Tak tek başına yüzündeki o bomboş ifadeyle ayaklarına baktı. Bir yabancıya dönüşmüştü.

Phillip yanına çömeldi. "Böyle daha mutlu olacaksın," dedi sevecen bir sesle. "İnan bana, Tik Tak. Kadınlar sana bu pantolonu diktiler."

Tik Tak ona baktığında, Kaplan Zambağı ancak aynı hayret ifadesiyle ona bakabildi. Öfkeli değildi. Henüz değildi. Phillip, Tik Tak'ın omzuna hafifçe vurup gitti.

Kaplan Zambağı, Tik Tak'ın yanına gitti, elini eline koydu, ama Tik Tak tepki vermedi. Uzun saçları olmadan daha ufak tefek ve yaşlı görünüyordu.

Kaplan Zambağı, "Ne yaptılar?" diye fısıldadı. Bir ses duyunca arkasına baktı ve oraya yeni gelmiş olan Çam Suyu'nu gördü. Kollarındaki ince tahtalarla şok içinde, ağzı açık kalmış bir halde orada dikiliyordu. "Yardım et bana," diye kekeledi.

Birlikte Tik Tak'm kollarının altına girip onu kaldırdılar. Tik Tak da onlara zorluk çıkarmadı. Ayağa kalkıp yürüdü, onlara uydu ama tek başına ilerleyemedi. İkisinin onu evine götürmesine ve yatağına yatırmasına ses çıkarmadı. Bu arada, Çam Suyu bir kâse sıcak su almak için dışarı fırladı. Geri geldiğinde, Kaplan Zambağı, Tik Tak'ı yatıştırmak için çay hazırladı. Tik Tak tıpkı onu kaldırmaya çalıştıkları zamanki gibi direnmedi ve çayını ufak yudumlarla içti. Kaplan Zambağı ona solucan dolu bir bardak uzatmış olsa da, onu içeceğini düşündü.

Üstüne kürk örtüsünü örttü. Dolabını açıp içine baktığında, o güzelim elbiselerinin hepsinin gittiğini fark etti. Bir tek Tik Tak'ın üstündeki elbisenin kaldığını anlayınca öfkelenmeye başladı.

Çam Suyu'nu ateşin başında buldu. Phillip'in Tik Tak'a giymesi için verdiği giysileri teker teker ateşe atıp yakıyordu.

“Bunu durdurmalıydın,” dedi ona.

“Oraya geç vardım. Ne yapacaklarını...”

“Önceden diyorum. Daha önce durdurabilirdin. Hep başka bir yerdeydin.” Öfkeli değil, sadece üzgündü. “Sen onun kızısın.”

Kaplan Zambağı yaşlanmaya başladığını düşündü, çünkü tamamıyla farklı bir şey hissediyordu. Hayatında hiçbir zaman korkak gibi hissetmemişti.

Ne aradan kaç gün geçtiğini fark etti, ne de Peter’la buluştu. Tik Tak’ın başından kalkamamıştı. Günler geçmişti ama Tik Tak isyan etmemişti. Hatta tam aksini yapmıştı. Kendi kabuğuna çekilip susmuştu. Kaplan Zambağı ona yemek getirdiğinde yiyordu, ama o getirmese yemeyeceği belliydi. Kabileyle birlikte yemek yemek için dışarı çıkmadı, banyo yapmadı ve ormana gitmedi. Dalgın dalgın saatini aramaktan da vazgeçti. Üstündeki böğürtlen rengi elbiseyi çıkarmadı ve aradan günler geçtikçe, elbisesi katman katman kirle kaplandı. Saçları başına yapıştı, yağlanıp kirlendi ve darmadağın hale geldi. En önemlisi de konuşmayı kesmiş olmasıydı. Saçları kesildikten sonra, bir kelime bile etmemişti. Benim gibi dilsiz olmuştu.

Şaman olarak, Kaplan Zambağı’nı Dev’le evlendire-bilecek tek kişi oydu. Yataktan çıkmadığı her gün evlilik töreni de gecikiyor demekti. Ama bu durum Kaplan Zambağı için çok ufak bir teselliydi.

Aradan zaman geçtikçe daha da endişelenmeye başladı. İlk başlarda onun mutlaka iyileşeceğini düşünmüştü.

Sonra, ***acaba*** iyileşecek mi diye düşünmeye başlamıştı. Bunu aklından çıkarmaya çalıştı. Tabii ki iyileşecekti. Ama bazen Tik Tak’ı izlerken, onun yüzünde başkasının yüzünü görüyordu. Bunun değişip değişmeyeceğini de bilemiyordu, çünkü daha önce öyle bir şey hiç yaşamamıştı.

Takıntılı bir halde Phillip konusunda ne yapılması gerektiğini düşündü. Kalbi aradan geçen günlerle birlikte, İngiliz adama karşı giderek sertleşmişti. Öyle ki onu her gördüğünde elinde olmadan yumaıklarını sıkmaya başlıyordu. Kalbi onu her düşündüğünde buz kesiyor ve zalimleşiyordu.

Bir gece, Tik Tak’ı yatağına yatırırken onun yüzüne baktı ve birden elini tutup ona ulaşmaya çalıştı.

“Tik Tak, sana söylemem gereken bir şey var. Bir sırrım var. Saatini ben aldım,” diye fısıldadı. Tik Tak gözlerini kırpıştırıp ona baktı, ama duyduklarını anladığına veya umursadığına dair herhangi bir tepki vermedi. “Köprüde kaybettim. Yanlışlıkla bir timsahın ağzına düşürdüm. Saat şu anda bütün gün adanın etrafında yüzüyor ve balıklara zamanı söylüyor. Gitti.” Tik Tak hiç kıpırdamadı. Gözlerini kırpıştırdı. “Özür dilerim. Onu birisine göstermek için almıştım. Bu kişi ormanda yaşıyor ve ben onu görmeye gidiyorum. Tik Tak, ben Peter Pan’e âşık oldum.”

Bu sözlerin yarattığı şok ona ulaştıysa bile, Tik Tak bunu da belli etmedi. Endişeli, kızgın veya şaşırmış gibi görünmüyordu. Kaplan Zambağı’nı en çok bu üzdü.

Bilmiyordu ama Tik Tak’a baktığı o süre boyunca, Peter da parmaklarının arasından kayıp gidiyordu. Çünkü dikkatini tekrar ona verdiğinde, her şey değişmişti ve geriye dönmesi mümkün değildi.

OTUZ DÖRT

Wendy kuşunun ismini ilk duyduğumda pek önemsememiştim. îsmi bir kulağımdan girmiş, diğerinden çıkmıştı. Düşler Ülkesi adını hiç duymadığım pek çok yaratıkla doluydu.

Savaşçıların avdan dönüp gerçekten de bir geminin geldiğini ve kıyılarımıza güvenle demir attığını söyledikleri sabahla bu kuşu da hiç ilişkilendirmemiştim.

Gök Yiyiciler ve özellikle de Kaplan Zambağı, geminin tıpkı Phillip’in dediği gibi onu aramak için geldiğini anlamışlardı. Kaplan Zambağı acı acı, ***keşke onu almak için daha önceden gelselerdi,*** diye düşündü.

Birkaç kabile üyesi onu gemiye götürmeyi teklif etti. Yaşlanma hastalığı artık sadece İngilizlere ve onların tuhaf kıtalarına ait bir şey olarak kalmıştı. Phillip kıyıya yapacağı yolculuk için kabilenin ona hazırladığı yiyecekleri ve hediyeleri toparladı. Kaplan Zambağı, onun ve diğerlerinin gidişini izlerken, içinden onların bir daha geri gelmemesini umdu.

Nihayet Peter’ı bulmak için harekete geçtiğinde, gemi birkaç gündür kıyıda demir atmış durumdaydı. Tik Tak’ın kamını doyurup onu öğleden sonra istirahatı için yatırdı. Çam Suyu’nun ve Ay Gözii’nün ona bakacaklarını biliyordu. Kulübeden çıkarken ona bakan herkese ters bakışlar attı.

Peter ona yeni mağaranın nerede olduğunu anlatmıştı, ama yine de yeteri kadar iyi gizlendiği için birkaç kere işaretlerin yanından geçip geri dönmek zorunda kaldı. Oradan çocukların izlerini takip ederek açıklık bir alana geldi.

Çocuklar açıklık alanda toplanmış bir şeye gülüyorlardı. Peter'ın bile güldüğünü görünce şaşırdı. Hiç kimse onu karşılamak için yanına gelmedi. Tuhaf bir biçimde temkinli davranıyorlardı.

Peter'ın sırtının dönük olması ve ona yaklaşırken geriye dönmemesi de tuhaftı, ama Kaplan Zambağı bunun nedenini tahmin edebiliyordu; Peter onu köprüde boş yere beklemişti. Ama hali tavrı da garipti.

Derken, ikimiz aynı anda aralarında yabancı birinin olduğunu fark ettik. Bu yeni kişi çocuklara bir şeyler anlatıyordu ve hepsi de pürdikkat onu dinleyip gülüşüyordu. Phillip'in cennet tasvirlerine o kadar uyuyordu ki Kaplan Zambağı bir an için onun bir melek olduğunu düşündü.

Kız gelinçiçeği rengi bir elbise giymişti ve bir kayanın üstünde oturuyordu. Gözleri Peter'ınkilerden bile maviydi. Omuzlarına düzgünce yayılmış kıvırcık saçları

beline kadar uzanıyordu. Teni bir bulut gibi bembeyazdı. Kaplan Zambağı'na bakarken dudakları "o" harfi gibi olmuştu. Bir fare gibi hızla kayadan kalkıp Peter'ın arkasına gizlendi. Peter da onu ve gördüğü korkunç şeyin arasında durdu.

Kimin geldiğini görünce omuzlan gevşedi, ama yüzünde buz gibi bomboş bir ifade belirdi. "Wendy, bu arkadaşımız Kaplan Zambağı."

Kızın gözleri Peter'ın omzunun arkasında belirdi. Sonra, toparlanıp yavaşça yana doğru adım attı. Öne çıkıp Kaplan Zambağı'nın elini sıktı. "Ben Wendy, sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi.

Tekrar kayaya gitti, dikkatle tırmandı, ama kaya ufak olduğu için tırmanırken birkaç kere ayağı kaydı. Oturduktan sonra da dikkatle ona bakmaya başladı. Peter, Kaplan Zambağı'nı özel bir şekilde selamlamadı.

Kaplan Zambağı'nın bakışları yabancı kızın boynuna kaydı. Kendi kolyesi gibi onun da incilerden oluşan bir kolye taktığını görünce çok şaşırdı, ama kızın kolyesinde yirmi tane inci olmalıydı. Çocuklar onun yanında bir şey

diyemeyecek kadar çekingen davranıyorlardı.

En sonunda, Nibs konuştu. “Wendy kuşu bu. Onu ağaçta görünce önce bir kuş olduğunu sandık.”

“Tayfalardan biri bana ağaca tırmanmayı öğretiyordu. Şehirde fazla ağaç yok. Çok korktum!”

“Üstüme düştü,” dedi Kıvırcık neredeyse huşu içinde. Kaplan Zambağı’nın köyündeki bazı kızların ne kadar kadınsı olduklarına hep şaşırmıştım, ama Wendy’nin

yanında hepsi Afrika antilopları gibi kalıyordu. Wendy kuşu her anlamda çok narindi. Kollarının ve ayaklarının bilekleri incecikti. Çenesi ufaktı ve tatlı bir biçimde ucu sivrileşiyordu. Aşağı dönük duran altdudağı onu belli belirsiz ve zarif bir şekilde kaşlarını çatıyormuş gibi gösteriyordu, ama bunu çocukların dediği her şeye gülümseyerek telafi ediyordu.

“Birazdan gemiye dönmem gerek,” dedi. “Yoksa merak ederler.”

Peter sert bir sesle, “Ama onlara bizden söz etme,” dedi.

“Etmem, merak etmeyin. Midye kabukları ararken kaybolduğumu söyleyeceğim.”

Peter, Kaplan Zambağı’na ters bir bakış attı ve yerden bir taş alıp onun başının hemen arkasındaki bir noktaya fırlattı. Taş tam hedefi buldu.

Wendy şaşırdı. “Harika! Bunu nasıl yaptın?” Bu sefer, Peter şaşırıp gülümsedi ve aynı yere bir taş daha attı. “Muhteşem!”

Ağırkanlı, “Sen de denesene, Wendy kuşu,” dedi. Peter da onaylayarak başını salladı.

“Evet, sıra sende.”

Kaplan Zambağı önlerinden çekildi. Wendy taşı yarım yamalak fırlattı ve taş ağacın oldukça sağına gitti. Buna güldü. “Ay, hiç beceremedim.” Peter’a baktığında, Kaplan Zambağı’nın içinde ilk kez bir şey kıpırdandı. Ona yabancı bir histi bu.

Peter gülümseyip kahkaha attı. Çok keyifli gibiydi. “Bir dahaki sefere geldiğinde sana öğretirim,” dedi.

Wendy gitmesi gerektiğini söylediği halde, orada oyalanıp duruyordu. Çocukların söylediği her şeye, hatta komik olmayan şeylere bile gülüyordu. Anlattıklarını hayretle bağırarak veya iltifat ederek destekliyordu. Peter’ın ise dünya umurunda değilmiş gibiydi. Bu ziyaretçi onu çok mutlu etmişti.

Aradan zaman geçtikçe, Kaplan Zambağı sadece mest olmuş bir grup çocuğun yanında öylece durmaktan başka bir şey yapmadığını fark etti. En sonunda, gitmek için harekete geçti.

Onlara hoşça kal dediğinde, çocuklar yarım ağızla veda ettiler. Birçoğunun Wendy’ye bakarken kızardığını ve gözlerini ondan alamadıklarını gördüm. Kaplan Zambağı, ***Wendy sadece onların nadiren gördüğü kızlardan biri***, diye düşündü. Gerçi ona asla böyle bakmamışlardı.

Kaplan Zambağı geri dönerken, kendi kendine konuşmaya başladı. Wendy kuşu çok güzeldi, ama Peter’a göre değildi. Tuhaf bir yaratıktı, başka bir türdü... Hepsinin ona hayran olması anlaşılırdı. Ama Peter ona aitti.

Kendisini bu şekilde avuttu. Asil doğası, Peter’ın ona ihanet edeceğine inanmasını engelliyordu. Ama kendisine ne derse desin, ruhunun derinliklerinde Wendy kuşundan korkmuştu. Wendy gözünü ona ilk diktiği andan itibaren, Kaplan Zambağı ormandaki tüm yaratıklardan daha fazla korkmuştu ondan.

OTUZ BEŞ

Bu noktada bir gözlemciden fazlası olmaya karar verdim ve hikâyeye istediğim için dahil oldum. Çünkü geri dönmeye, Wendy kuşuna bir daha bakmaya ve muhtemelen kafasına bir şey kusmaya karar vermiştim. Mağaraya vardığım anda, iki güçlü el beni kavradı ve dünyam birden karardı. Peter beni yakalamıştı. Son derece hızlı ve yakalanmadan uçtuğum için, uçuş alışkanlıklarımı nasıl ezberlediğini anlayamamıştım. “Burada kalmanı istiyorum,” dedi.

Benim kıskanç olduğum söylenmiştir. Sığ. Gaddar. Şeytani. Kötü yürekli. Bunların hepsi denmiştir, ama şunu söylemem gerek: Peter beni yakalayıp orada kalmamı söylediğinde, onun dediğini yapmam için bir doğal bir de yanlış nedenim vardı. Yanlış olan ona neden âşık olduğum ve Peter’a hayır demekte zorlanmamdı. Doğru ve açıkçası daha önemli olan nedense Kaplan Zambağı için

Wendy kuşunu izlemek istememdi.

Peter daha önceleri beni hep görmezden gelmiş olmasına rağmen artık bana bir şeyler söylüyordu. Ben konuşamıyordum, ama belki de bu yüzden yanında olmam hoşuna gidiyordu. Ama kan akışının sesini dinlediğimde, kalbindeki kişinin Kaplan Zambağı olduğunu biliyordum. Bana her baktığında onu düşünüyordu. Onu bekliyordu ve ben ona Kaplan Zambağı'nın neden gelmediğini anlatamıyordum. İtiraf edeyim ki zaman zaman onun yokluğu sayesinde Peter'ın benimle ilgilenmeye başlayacağını, hayatta olduğumu fark edeceğini umuyordum. Ama sonunda Peter'ı kazanan ne Kaplan Zambağı oldu, ne de ben. Ne yazık ki olaylar bu şekilde düzgünce gelişmedi.

Zamanımın büyük bir kısmını o günlerde Peter'ın yanında geçirdim. Wendy de öyle. Onun gemiden karaya yaptığı ziyaretler giderek artmış ve sinirimi bozmaya başlamıştı.

Geldiğinde şarkı söylemeyi seviyordu. Sesi bir kuş gibiydi. Peter etrafta olduğunda, omuzlarını dikleştirip yüzüyle uğraşıyor, tenini pürüzsüzleştirebilirmiş gibi avuçlarıyla yanaldanna dokunuyor ve san dalgalı saçlarıyla oynuyordu. Kalbi derhal Peter için çarpmaya başlıyordu. Kaplan Zambağı'nınki gibi ağır gelişen, derin şüphelerle örülü veya tereddütlü bir süreç olmadı onunki. Lehine çe-viremeyeceği hiçbir şey olmadığına inandığından, Peter'a güvenmemesi için bir neden de yoktu. Ölmesi için hindi suyuyla dolu bir varile tıkılmış biri gibi güvensiz değildi.

Peter'ı anında, ona bakar bakmaz, onu sevmişti. Vahşiliğini ve parçalanmış yönlerini de özümsenecek ve sevilecek şeyler olarak görüyordu.

Tabii ki ben ondan nefret ediyordum. Bunu anlaması için bir sürü şey yaptım. Günde en az bir kere onu sokmaya çalıştım: Bu da yabana atılır bir şey değildi, çünkü birisini sokmak bir peri için son derece acı veren ve yorucu bir iş olabilirdi. Fakat ondan kötü birisi olduğu için nefret etmiyordum. Asla orman hayatını öğrenmemiş, rahat ve şımartılarak büyümüş bir kıza göre, mağaradaki hayata oldukça korkusuzca atılmış ve çocuklarla ilgilenmeye başlamıştı. Kaplan Zambağı çocukların sınır-lannı görüp geri çekilmişti, ama Wendy onları basit bir el hareketiyle kenara itmeyi seviyordu. Benim Peter'ın evcil hayvanı olduğumu, kıskandığım için ondan hoşlanmadığımı sanıyordu.

Wendy'nin tekrar tekrar birçok kişinin ölümcül olduğunu düşündüğü ormandan

geçip mağaraya nasıl gitti-ğiniyse şans ve söz konusu tehlikeleri bilmemesi olarak açıklayabiliyorum.

İnsanın başını döndüren bir güveni vardı. Sanki dünyayı ele geçirmişti ve oradaki her şeyi kendi kurallar kitabıyla kıyaslıyordu. Onun için uygun olmayan her şey bir anda bu dünyanın dışında kalıyordu, uygun olan şeylerse onun sisteminin doğru olduğunu kanıtlamaya yarıyordu. Kendisine bakıldığın? fark ettiğinde ve güzel olduğuyla ilgili iltifatlar duyduğunda, en muhteşem gülümsemesiyle cevap veriyordu.

Çocuklar hâlâ yeni mağaralarını yapıyor olduklarından, Wendy de onlara yardım etmeye başladı, çünkü onsuz bu işi beceremeyeceklerini düşünüyordu. Çocuklar onun kendine güvenen rehberliğinin altında çalışıyorlardı. Wendy'nin ısrarla söylediği yerlere kapılar koydular. Ağırkanlı o tür zamanlarda bunu nasıl daha önceden düşünemediğini belli etmek istermiş gibi alnına vuruyor, ikizler de onun fikirlerinin ne kadar zekice olduğunu, bunları asla kendilerinin düşünemeyeceğini söylüyordu. Sadece Nibs ona şüpheyle yaklaşıyordu, Wendy'yi memnun etmek ve Kaplan Zambağı'na sadık kalmak arasında bir ikilem yaşayacaklarını gören tek kişi oydu. Ama diğer çocuklar emir almaya bayılıyorlardı. Özgürlüklerinden o denli gurur duyan bir grup çocuğa göre, Wendy'nin onlara bir anne gibi davranmasından hoşlanıyorlardı. Aralarında emir alma durumunu en çok seven kişiyse şaşılacak şekilde Peter'dı.

Genellikle şaşkın bir halde ona başvuruyordu. "Bunu nereye koysam? Burada ne yapsam?" Wendy parmağını oraya buraya çeviriyordu. Peter da gülümseyip ona itaat ediyordu. Sanki çok uzun süredir aklını kurcalayan soruların cevaplarını Wendy onun için bulmuştu. Wendy'nin ziyaret ettiği günlerde, kütük gibi uyuyordu ve hiç rüya görmüyordu.

Wendy ise Jane Austen adında bir yazann eserlerini okumuştu. Romansın ne olduğunu biliyordu. Çocukların yanında çalışırken, bir romanda olduğunu hayal etmekten hoşlanıyordu. Peter asık suratlı kahramanlardan biriydi.

Kendisi de kadın kahramandı ve onun o güne dek gördüğü en muhteşem kızdı. Kir, toz, çamur ve böceklerle dolu o günleri bu şekilde atlattı. Bir de tabii o durumun sonsuza dek sürmeyeceğini bilerek.

Herkesin kendisiyle aynı saatte, günbatımmdan iki saat sonra uyumasını istiyordu, çünkü kendisi bir sabah insanıydı ve erkenden ziyarete gelmeyi tercih

ediyordu. Bu yüzden, çocuklar da gece geç saatlere kadar uyanık kalmaktan vazgeçtiler. Çamur içinde ve dağınık olmak hoşlarına gidiyordu, ama Wendy onları nehirde yüzmeye zorluyordu. Onlara gemiden sabun getirdi ve bunları elbisesinin eteklerinden özenle onlara taşıdı.

“Gemide erkek kardeşlerim var. Onlar da yıkanmayı hiç sevmiyorlar, ama bu yapılması gereken bir iş, sıkıcı olsa da.”

Ona bakılmasına bayılıyordu ve kendisine çok özen gösteriyordu. Orman onun tertemiz olmasına izin vermiyordu, ama çocuklara göre Wendy bir pınar suyu kadar temizdi.

Peter, onun kıvırcık saçlarına ve bir leylak beyazlığındaki tenine bakmaya bayılıyordu. Wendy ilgisini çekiyor, onu büyülüyordu. Açıkçası, Kaplan Zambağı’nı unutmak istiyordu. Wendy düşünmekten hoşlandığı biriydi. Fakat yatağına yattığında huzursuz oluyor, içinden inliyor ve sadece Kaplan Zambağı’nı düşünüyordu.

Tahmin etmiş olabilirsiniz, ama Peter her zaman kendisine yalanlar söyleyen bir ruha sahipti. Korktuğunda ruhu kendisine, “Korkmuyorum,” diyordu. Kontrol edemediği önemli bir şey olduğunda, “Önemli değil,” diyordu. Böylece, ben kulaklarımı iyice açıp onu dinlemeye ne kadar çaba sarf etsem de tam olarak nerede olduğunu veya ne hissettiğini anlayamıyordum. Wendy ona yaklaşmasına her izin verdiğinde, bunun ne anlama geldiğini ya da nasıl sona ereceğini bilemiyordum.

Köyü ziyaret ettiğimde ve Kaplan Zambağı’nın hayatında neler olduğunu görmek istediğimde, Phillip’le birlikte bir sürü İngiliz’in orada olduğunu görmüştüm. Onu oradan götürmek yerine, köye gelmeyi tercih etmişlerdi... Egzotik hediyeler ve haritalar getirmişler, meraklarına yenilmişlerdi. Köyde büyük bir telaş vardı.

Kaplan Zambağı onların çekip gidecekleri ve Phillip’le birlikte onun tüm fikirlerini de oradan uzaklaştıracakları günü beklerken, İngilizlerin başka bir planı var gibiydi. Köye kendi evleri gibi yerleşmişlerdi. Şapkalar, fularlar ve boncuklarla ortalıkta dolanan köy halkına bakılacak olursa, Gök Yiyiciler de bundan hiç rahatsız değillerdi. Yapış Ayak Teyze de dahil olmak üzere, yaşça büyük kadınlardan birkaçı bir şeyler homurdanıp onlara şüpheyle bakıyor ve evlerine çekiliyorlardı. Ama genel olarak köyde bir kutlama havası esiyordu.

İlk birkaç gün, sadece İngilizlerin ne zaman gidecekleri konuşuldu. Ama sonradan kaç kişiyi geride bırakacakları, Phillip'in başlattığı işleri devam ettirecekleri, insanlar ve köy halkı hakkında daha fazla bilgi edinmek istedikleri, onlardan neler öğrenebilecekleri, ne zaman daha fazla gemiyi oraya yollayacakları, köyün gezginler ve kâşifler için ne kadar güzel ve egzotik bir yer olduğunu düşündükleri konuşulmaya başlandı.

Kaplan Zambağı'nı bir şaşkınlık ve hayal kırıklığı bulutu arasında Tik Tak'ın yanında buldum. Herkese yasak olan şelalenin arkasına geçtiği için tanrıları mı öfkelendirmişti, yoksa onların temelli olarak köyden çekip gitmelerine mi neden olmuştu?

Tik Tak hiçbir şeyin farkında değil gibiydi. Ama sonradan telafisi olmayacak şeyler meydana geldiğinde, Kaplan Zambağı, Tik Tak'ın da onun gibi eski hayatlarının sona erdiğini düşünüp düşünmediğini merak etti.

OTUZ ALTI

Peter'la birlikte yürüyüşlere çıkıyordum. Çocukların yeni gizlenme yerinin etrafında dolanıp korsanlar oralara gelip gelmediğine bakıyordu.

O yürüyüşlerden birinde Wendy karşımıza çıktı. İrkilmiş ve tereddütlü haliyle tıpkı bir geyik yavrusu gibiydi. Gülümsedi. Ama o gülümseme hiç hoşuma gitmedi. Peter'dan çok emin gibiydi.

"Çocuklar buralarda bir yerde olabileceğini söylediler."

"Evet."

Peter kollarını ne yapacağını bilemiyormuş gibi yana eğilmiş bir ağaca koydu, ama onu gördüğüne memnun gibiydi.

Wendy, "Ne zaman buradan ayrılacağımızı konuşuyorlar," dedi. "Sanırım, birileri burada kalacak. Ama tabii ki ben gideceğim."

Peter kollarını ağaçtan çekmeden başıyla onayladı.

"Peter, hiç buradan gitmeyi düşünüyor musun?"

Peter başını salladı. "Kesinlikle hayır."

Wendy cesaretini toplamaya çalışıyor gibiydi. “Ama gidebileceğini biliyorsun. Ben sana bakabilirim.” Korkmuş gibi görünüyordu. Bir anlık bir şefkat hissiyle, onun da her genç kız gibi kendinden emin olmayan bir kız olduğunu düşündüm. Gergin bir sesle ve bakışlarını yere indirerek, “Seni sevebilirim,” dedi.

Peter birkaç saniye bir şey demedi. Kollarını kaldırıp dayadığı ağaca biraz daha yaslandı ve dalları hafifçe salladı. “Beni tanımıyorsun,” dedi. “Korsanları öldürüyorum. Her şeylerini alıyorum.”

Wendy başını kaldırıp ona baktı. Dudakları titriyordu. “Hayır. Sen harikasın.”

Peter nefesini ağır ağır dışarı verdi. Wendy ona biraz daha yaklaştı. Ağzının kenarından öptü. Peter hiç kıpırdamadı. Öpücüğüne karşılık vermedi. Ama geri de çekilmedi.

Neler olduğunu sonra anladım.

Sonraki birkaç gün boyunca, Wendy’yi yakından izledim ve her şeyi gördüm. Peter hatalar yaptığında, Wendy ona yine de destek oluyordu. Bir öğleden sonra, Peter onu Ufaklık tarafından düzenlenen ve herkesin katıldığı bir yarışta yendi. Wendy buna güldü ve daha sonra Pe-ter’ın bileğini sevgiyle sıktı. Ona ne kadar hızlı oluğunu söyledi. Yarışı kaybettiğine hiç tepki göstermediği için, çocuklar bir yarışı kazanmakla ilgili düşüncelerinin doğru olup olmadığını veya bunun İngiltere’de farklı bir anlama gelip gelmediğini düşünmeye başladılar.

Peter o gece Ufaklık’a sinirlendiğinde, Wendy ateşin etrafına geçtikleri vakit onun yanına oturdu ve ona destek verdi. “Her şeyi idare etmek zordur,” dedi. “Onlar senin işini kolaylaştırabilirler.” Ben de onun yanındaki kütüğe oturdum ve saçlarını, hatta kirpiklerini çekiştirmeyi düşündüm. Dediği doğruydu tabii, ama Kaplan Zambağı bunu asla söylemezdi. Kaplan Zambağı birini teşvik etmek için ne diyeceğini bilen bir kız değildi. Wendy’nin bunu bilmesiyse beni çok sinir ediyordu. Peter da onun yanında rahatlıyor gibiydi.

Wendy oraya geldiği ilk günden beri Peter’dan uzak-laşamayacağını açıkça söylemişti. Sanırım, bunun da bir etkisi olmuştu. Onu her zaman teşvik ediyordu ve ona her baktığında parıldıyordu sanki. Kalbine yapıştırdığı bir bandaj gibiydi ve ne tür bir yarayı iyileştirmeye çalıştığından emin olmasa da mümkün olabilecek en iyi bandaj olmak için çabalıyordu. Onun için her iyi bir şey yapışında, Peter’ın öfkesi ona Kaplan Zambağı’mn o tür bir şey yapmayacağını hatırlatıyordu. Wendy’nin yanındayken, düşüncelerinin okunması bile daha net

ve kolay oluyordu.

Yavaş yavaş Wendy'nin, Kaplan Zambağı'nın sahip olması gerektiği halde farkında bile olmadığı bir şeye sahip olduğunu ben de görmeye başladım. Kaplan Zambağı, Peter için önemli olmak, ona ayak uydurmak için güçlü ve cesur davranması gerektiğini düşünmüş olabilirdi, ama Peter'ın ondan en çok her daim, hiç bıkmadan ona inandığını göstermesini isteyebileceğini düşünmemişti. Kaybetmekten o kadar çok korkan Peter için bu büyük bir gönül rahatlığıydı.

Birkaç gün sonra, Wendy kütükte yanına oturduğunda Peter öteye gitmemeye başladı. Ona karşı koruyucu bir tavır takındı, Wendy'nin saçına ölü böcekler atmaya ya da bacaklarını sarkıtmayı sevdiği yerlere zehirli sarmaşık koymaya çalıştığımda, beni elini sallayıp uzaklaştırmaya başladı.

Bir öğleden sonra, yine yürüyüşe çıktıklarında, Wendy' nin burnundan kocaman bir sümük sarksın diye yanıma minik bir polen almış burnuna sokmayı planlıyordum. Tam o sırada Wendy onu öptü. Peter da bir iki saniye ona karşılık verdi. Onu öpen Peter'ın başı yine döndü ve kalbindeki Kaplan Zambağı gerilere kaydı. Elimdeki poleni düşürdüm. Belki de orada kalmam daha iyi olurdu. Ama daha Peter neler olacağını anlamadan, ben anlamıştım. Buna seyirci kalamazdım. Gitmeden önce ikisinde de bir işe yaramayan öfkeli hareketler yaptım, ama ne anlama geldiğini yorumlamaya bile çalışmadılar. Wendy'nin arkamdan küstüğümü söylediğini duydum, fakat bunu söylemesiyle onlann kulağına ufak, önemsiz ve anlamsız geldiğimi anladım. İşin aslı gitmeyi ben seçiyordum. Ait olduğum yere gidecektim.

Kaplan Zambağı o öğleden sonra Tik Tak'ın evine girip de onun yatağında olmadığını gördüğünde, onun yanma döndüğüm için memnunum. Kaplan Zambağı bunun iyiye işaret olduğunu, Tik Tak'ın kalkıp köye veya tek başına ormana gittiğini düşünüp sevinmişti.

Ama Tik Tak köyde değildi, ormana da gitmemişti. Kaplan Zambağı ve Çam Suyu ayak izlerini takip edip, onun nehir kenarına gittiğini anladılar.

Tik Tak böğürtlen rengi elbisesini suyun kenarında bırakmıştı.

Peter'ın yanına koşarak gittiğini hatırlamıyordu. Ona engel olmaya çalıştım. Gözlerinin önünde uçtum, kanatlarımdan birini burnuna soktum, omzunu ısırdım. Bir kere bile durmadı. Ayakları onu açıklık alanın oradaki daire şeklindeki başka bir alana götürdü.

Oradaki bir kayanın üstüne oturmuş, bir şey örmekte meşgul olan tek bir kişi vardı. Wendy onu görünce gülümsedi, ama onun hâlâ vahşi bir hayvan olduğunu düşünüyormuş gibi endişeyle gülümsemişti.

“Hoş geldin,” dedi sanki açıklık alan ona aitmiş de onu içeri davet ediyormuş gibi. “Berbat görünüyorsun. Her şey yolunda mı?”

Kaplan Zambağı içine kapandı. En ustalıkla yaptığı şey buydu. Sessizce başını salladı. “Evet. Her şey yolunda.” Wendy onların korumasına ihtiyacı olabilirmiş gibi etrafına bakınarak, “Çocuklar ava çıktılar,” dedi. Gülümsediğinde burnunun küçük ucunda bir gamze belirdi. “Bensiz gitmelerini söyledim. Peter’ın biraz düşünmesi

gerekiyordu. En iyisi onları biraz rahat bırakmak diye düşündüm.”

Kaplan Zambağı yine başını salladı, ama onun neden söz ettiğini anlayamamıştı.

Wendy onun orada olmasından huzursuz olmuş gibiydi. “Neden biraz yürüyüşe çıkmıyoruz?”

“Tamam.”

Wendy ormanda gördüğü en ufak şeye bile şaşırıyordu. Zehirli ve dikenli bir ağacı gösterip, “Ne kadar güzel!” diyordu. Ya da Kaplan Zambağı’nın bileziklerine bakıp, “Ne kadar şanslısın! Bunlar eşi benzeri olmayan şeyler!” diyordu. Onun Ay Gözü’ne verdiği kurt yavrusunu duyduğunu söyledi. “Hep bir kurt yavrum olsun istemişimdir!” dedi. “Kim bilir onu ne kadar çok sevmiştir! Bana da bir yavru bulabilir misin?”

Yürürlerken eteğini yukarı kaldırıyor, ufak bir çalılığın ve çamurlu bir alanın yanından dikkatle geçiyordu. Ormandaki onca şey arasında en çok eteğiyle ilgileniyordu. Bir dereye vardıklarında, Wendy geri dönmek istedi. “Yüzme bilmiyorum,” dedi. “Sürüklenebilirim.” Kaplan Zambağı’nın aklına Tik Tak geldi ve bir an için patikanın tam ortasına oturmak istedi. Ama Wendy konuşurken yine omuzlarını dikleştirdi.

“Eminim ki Peter bizimle gelirse onu özleyeceksin. Çocukların da gelip gelmeyeceğini bilmiyorum. Umarım arkadaşlarını çalacağım için bana kızmazsın. Ama inan bana onların iyiliği için.

Kaplan Zambağı duyduklarını anlamaya çalıştı. İngiltere'ye gitmek mi? Peter mı?

Kaplan Zambağı bedeninin dışına süzülür gibi oldu. Peter ona ait değil miydi? Peter'ın elini sadece o tutmuyor muydu? Bunlar ne anlama geliyordu?

Wendy birden ona farklı bir gözle bakarak, "Düşünmesi gerektiğini söyledi," dedi. "Belki sen de gelmelisin. Herkes sana bayılır. Geleneksel anlamda güzel sayılmazsın ama sorun değil. Egzotiksin. Finsbury Sirki'nin hemen orada kocaman sarı renkli çok güzel bir evde yaşıyorum. Geleneksel bir aile değiliz," dedi Wendy gururla. "Bizimle kalabilirsin. Oraya bayılırsın." Wendy'nin aklından Peter'ın Kaplan Zambağı'nı sevebileceği geçmediği için, Kaplan Zambağı'nı da plana dahil ediyordu. İkisini de kendine olan büyük güveniyle mutlu etmek istiyordu. Fakat Kaplan Zambağı sessizdi.

"Benim için Peter'a bir şey söyler misin?" dedi en sonunda. Wendy hevesle başını salladı. "Ona babamın boğulduğunu söyler misin?"

Wendy bir anda kireç gibi kesilip sessizleşti. Kaplan Zambağı başını sallayıp veda etti ve arkasını dönüp köye doğru ilerlemeye başladı.

Tüm bunların tek bir iyi yanı vardı. Kaybettikleri Tik Tak'a saygı göstermek için evlilik törenini bir ay sonraya bırakacaklardı.

Kaplan Zambağı bu sefer gölcüğe gitti. Oraya gitmeyi planlamamıştı sadece kendini orada buluvermişti. Ben de çaresizce peşinden gitmiştim. Yanağının yanından dökülecek olan gözyaşlarını tutmak için bekledim. Ama tabii ki ağlamadı.

Bir kayaya oturdu. Dansı düzenledikleri noktaya baktı. Suyun altında denizanaları var mı diye dikkat kesildi. Aynı yerde otururşa, kendisini yine o gecede bulabileceği gibi çılgınca bir fikre kapılmıştı.

Etrafındaki hiçbir şeye dikkat etmiyordu, kendi içindeki boşlukta dönüp duruyordu. Bir çift gözün onu suyun yüzeyinin hemen üstünden izlediğini fark etmesi birkaç saniye sürdü. Maeryn fark edildiğini anlayınca, burnunu, ağzını ve çenesini de yukarı çıkarıp yüzerek ona yaklaştı. Gülümsedi. Bu gülümseme içimi ürpertti ve zihnimdeki bütün alarm zillerinin çalmasına neden oldu. Tam olarak

ne planladığını göremiyordum, ama onun dost olmadığını da biliyordum. Kaplan

Zambağı'nın ensesine sindim, çünkü Maeryn'in düşünceleri duyamayacağım kadar bulanıktı. Bana baktığında, aklımdan geçenleri anlamış gibiydi. Sanki her şeyi biliyordu.

"Bana ihtiyacın var," dedi denizkızı ona bakarak. "Tahmin etmeliydim." Çamurlu sığ suda dirseklerine yaslandı. Kaplan Zambağı çok üzgün olduğu halde, onun ne kadar güzel olduğuna hayret etti. Maeryn ona neler olduğunu biliyormuş gibi dikkatle baktı.

"Su babanı aldı. Balıklar görmüş." Bu sözcükler Kaplan Zambağı'nın göğsünde yankılandı. Kalbi bomboş kalmış gibiydi. "Peter da kendisine en çok ihtiyaç duyduğun anda sana ihanet etti. Haklı mıyım?" Maeıyn yanıt beklermiş gibi ona bakarken, ıslak saçlarının bir tutamıyla oynadı ve arasından bir parça yosun çıkardı. Kaplan Zambağı dizlerini çenesine çekti ve bacaklarına sarıldı. Maeryn istediği yanıtı almış gibiydi. Denizkızı başını salladı. "Dediğim gibi, böyle davranmak onun doğasında var. Peter her zaman kaypak olacak." İç çekti ve elini uzatıp onun ayak parmaklarına dokunmak istedi. Kaplan Zambağı buna izin vermemesi gerektiğini bildiği halde sesini çıkarmadı. Denizkızının onu boğacağından korktum ama Maeryn sadece ayağını okşayarak onu sakinleştirdi. "Wendy denen kız burada kalamaz." Bulanık yeşil gözlerini anlayışlı bir ifadeyle Kaplan Zambağı'nın yüzüne dikti. Gözlerinde beliren kıskançlığı sadece ben gördüm. Kaplan Zambağı sadece ona hak verirmiş gibi hafifçe başını salladı... Ama o sırada söylenen her şeye başını sallayabilirdi. Maeryn elini geri çekti ve çamurların arasından bir midye kabuğu çıkarıp inceledi. "Seninle aynı şeyleri isteyen bir arkadaşım var," diye mırıldandı tekrar ona baktı. İstersen seni onunla tanıştırabilirim. Ama daha önce de karşılaşmış olabilirsiniz."

Kaplan Zambağı yanıt vermedi. Maeryn onun ismini söylemeden kim olduğunu anlamıştım. Kaplan Zamba-ğı'nın kulağına uçup kulak memesine tünedim. Bildiklerimin ve söyleyemediklerimin ağırlığı üstüme çökmüş gibiydi.

"İsmi Reginald Smee," dedi denizkızı.

Kaplan Zambağı'nı var gücümle ısırdım. Bunun ne faydası olacağını bilmiyordum. Peri ısırıkları arı sokmasından daha kötüdür. Deriyi delip geçer, yakar ve acı verir. En iyi ihtimalle beni eliyle iteceğini, en kötü ihtimalle de acıya aniden bir tepki verip beni ezebileceğini düşündüm. Ama daha da kötüsü oldu. Acıyı hissetmedi bile. Kaplan Zambağı orada değilmiş gibiydi.

“Her gece alacakaranlığa kadar platoda bir ateş yakmanı bekleyecek.”

Maeryn bir an bana baktı. O tek bakışta, paniğe kapıldığımı gördü ve bunu komik buldu. Kaplan Zambağı gitmek için kalkınca, elimden sadece peşine takılmak geldi.

O gece Kaplan Zambağı, Reginald Smee’ye gitmedi. Kulübesinde yerde uyuyan Çam Suyu’nu geç saatte uyandırdı. Uyku mahmuru haliyle, Çam Suyu’nun yaptığı ilk şey ona sarılmak oldu. Kaplan Zambağı hiç kıpırdamadığı ve bedeni onunkine yaslanırken hiç gevşemediği halde, ona sıkı sıkı sarıldı. Ona yine de sarılması gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

Kaplan Zambağı, “Yardıma ihtiyacım var,” dedi.

Sabahleyin, köy halkının verdiği rahat kulübelerde kalan ziyaretçiler bir terslik olduğunu hissederek uyandılar. Ben şafak sökerken Phillip’in çadırında toz parçacıkları arıyordum.

Phillip doğruldu ve battaniyesinde tam göğsünün üstünde uçan tüyü gördü. Bunu eline alıp merakla evirip çevirdi ve nasıl oldu da gece vakti o fark etmeden oraya geldi diye düşündü. Sonra, tavandan gelen tırmık sesini duydu.

Birkaç kişi çoktan dışarı çıkmıştı bile.

Kimse çığlık atmadı. Adamlardan biri bayıldı. İyice gizlendim, ama kulübesinin aralıklarından olanları izlemeye başladım.

Bir sürü karga vardı. Kulübelerin çatılarında. Patikalarda. Her boş yere konduklarından köye giden bütün patikalar kahverengi yerine simsiyah görünüyordu.

Köylüler kendi aralarında konuşmaya başladılar. İngi-lizler ne olduğunu anlamamış olsa da, onlar anlamışlardı.

Kaplan Zambağı’nı henüz saçları Tik Tak’ınki kadar kısacık kesilmiş bir halde, ana meydanda dikilirken görmedikleri halde, ne olduğunu biliyorlardı. Tanrıları geri gelmişti. Kaplan Zambağı onları çağırmıştı. İngilizlerin işi artık bitmişti.

Bildiğim Kaplan Zambağı’ndan eser kalmamıştı. Onu dinledim, dinledim ama içinde hiçbir şey duyamadım. O günlerde nereye gittiğini bilmiyordum. Ama

bedeni geride kalıyordu ve önceden tahmin edemeyeceğim şeyler yapıyordu.

Bir gece, karanlıkta onu ormana giderken izledim. Platoya doğru yürüyordu. Titrediğini hissettim. Göremediği şeylerden korkmuş olabileceğini düşündüm. Ama sonra kendisinden korktuğunu anladım.

Ne yapabilirdim? Su matarasına palamutlar attım, kulaklarına yaprak sapları soktum, burnundan içeri tırtıklı bir çakıltaşı ittim. Dikkatini çekmeye çalıştım. Ama düzenli adımlarını bir an olsun bozmadı. İlk kez yaşadığım bataklık bölgesine geri dönebileceğimi düşündüm. Onun o halini görmeyeceğim bir yerde olmayı istiyordum.

Platoya varınca bir ateş yaktı ve beklemeye başladı. Sırtını bir kayaya dayayıp oturdu. Aşağıdaki karanlıkta

adanın farklı yerleşim bölgelerindeki ateşlerin, uzaktan gelen ışıklarını görebiliyorduk; onun köyünü, hatta Yamaç Sakinleri'nin uzaklarda panldayan ışıklarını... Bir başka gece olsa, ışıkları görmek rahatlatıcı olurdu, ama oraya ne için gittiğimizi bildiğimden huzursuzdum. Kaplan Zambağı elini bıçağının yanına koydu ve bomboş bakışlarla ve hiç kıpırdamadan bekledi. Kalbinin sesini dinledim ama kapkara bir kuyu gibiydi. Gökyüzünde yıldızların görünmeyeceği kadar bulutlu olduğu bir geceydi.

Aşağıda kalan ormanlık alandan çıt çıkmıyordu. Hayvanlar inlerine çekilmişlerdi. Tüm dünya uyuyor gibiydi. Kendi evimde perilerin ılık ve sülfürlü bir pınarın etrafına toplanmış, birbirlerine sokularak uyuduklarını biliyordum.

Son tepeyi de çıkan ayak seslerini duyduğumuzda, aradan saatler geçmiş olmalıydı. Smee ovanın kenarındaki kayalık, engebeli alanın orada belirdi. Bize yaklaşırken, Kaplan Zambağı'nın bıçağını gördü. Kaplan Zambağı duygudan yoksun bir ifadeyle onu izliyordu. Smee ateşin oraya varınca, çömeldi ve alevleri bir değnekle karıştırdı.

"Bize yardım edecek misin?" dedi.

"Evet," dedi Kaplan Zambağı hiç tereddüt etmeden.

"Ama onlara kötü şeyler olabilir." Smee bunu söylerken, zihninden onu boğmak geçiyordu. O anda bile onun üstüne atılmak istiyordu, fakat bunu yaparsa öleceğini biliyordu. Onu gafil avlayana dek doğru zamanı beklemeye karar

verdi. “Bunu biliyorsun, değil mi?”

Kaplan Zambağı evet der gibi başını salladı. Bakışlarını ateşe dikmişti. “Kızın başına da kötü şeyler geleceğine söz veriyor musun?”

Smee evet anlamında başını salladı. O bile Kaplan Zambağı’nın normalden farklı olduğunu hissedebiliyordu. Dikkatle yüzüne baktı ve ilk karşılaştıklarında gördüğü ve hayran olduğu vahşiliği ve şefkati bu sefer göremedi. Kaplan Zambağı buz gibi ve bomboştu. ***Belki de onu öldürmeye değmez***, diye düşündü.

Derken sanki eski Kaplan Zambağı bir an için geri gelmiş gibi oldu. “Ama çocuklara hiçbir şey olmayacak. Sadece Peter ve Wendy zarar görecek... Başka birisine bir şey olursa...” Onu uyarır gibi baktı. Lafını tamamlamasına gerek yoktu.

Smee güçlükle yutkundu. Çok korktuğu belliydi. Ama Kaplan Zambağı fark etmemişti ancak bir yandan da hevesliydi. Kaplan Zambağı toprağa titremeyen parmağıyla onun için bir harita çizdi. Tabii, Smee gölcüğün nerede olduğunu zaten biliyordu.

Smee, “Seni yem olarak kullanmamız gerek,” dedi. Kaplan Zambağı biraz daha kendinde olsaydı, bunun bir tuzak olduğunu anlayabilirdi. Fakat onaylayarak başını salladı. Peter onu terk etmişti ama onu ölüme terk etmeyeceğini biliyordu.

Smee’nin alevlerin ışığı altında onu nasıl dikkatle süzdüğünü fark etmedi. “Yüzme bilmiyorlar,” dedi en sonunda. Bu kadarı yeterliydi.

Ne zaman ve nerede buluşacaklarını kararlaştırdılar. Sonra, Smee dönüp nefes nefese tepeden aşağı inmeye koyuldu. Kaplan Zambağı onun gidişini izledikten sonra, sessizlikte oturdu ve ateşin çıtırtılarını dinledi.

Kaplan Zambağı köye geri dönerken, onu çimdikledim, soktum, birkaç saç telini çektim. Ama bana bir fiske attı. Yine de denemeye devam ettim.

Çünkü bildiğim iki şey vardı. İkimiz de Peter’ın boğulduğunu görüp buna dayanamazdık. Ayrıca, Smee’nin yok etmeyi planladığı kişi Peter değildi.

KIRK

Q '▼T"T"hitestone Plajı’nda inciler olduğunu \ İt / söylüyorlar.”

▼ ▼ Kaplan Zambağı yeni mağarada çocukların arasında oturuyordu. Peter ve Wendy yürüyüşe çıkmıştı. Ağırkanlı onlann mümkün olduğunca yalnız kalmak istediklerini söylerken, Nibs ona bıkkınlıkla baktı. Aralarında durumun farkında olan tek kişi sadece Nibs’di. Kaplan Zambağı ikisinin el ele uzaklaştığını buz kesmiş kalbiyle çalılıklann arasından izlemişti.

“Saçların,” dedi ufaklık. “Çok... Korkunç görünüyor.” Nibs onu dürtükledi ama Ufaklık’ın bakışları Kaplan Zambağı’nın kafasındaydı. “Alev mi aldı?”

“İncileri ne yapacağız?” diye sordu ikizlerden biri. Bebek’i dizinde hoplatıyordu. Kaplan Zambağı onları tanıdığı onca ay boyunca, Bebek’in hiç büyümediğini fark etti. Sonsuza dek bebek olarak mı kalacaktı?

Kaplan Zambağı, “Wendy kuşu için bir hediye yapacağız,” dedi. “İncileri çok seviyor, bilmiyor muydunuz?” Sadece Nibs şüphelenmiş gibiydi. “Size o kadar minnettar kalabilir ki İngiltere’ye götürmeyi bile teklif edebilir.”

Çocuklar omuzlarını silktiler. “Tamam,” dedi Kıvırcık biraz tehlikeli olabilecek her şeye balıklama atlamayı sevdiği için.

Araya girmeye çalıştım ancak her zamanki gibi beni görmezden geldiler. Ufaklık, “bir kadın gibi isterik’ davrandığımı söyledi. İkizlerden biri kadınların senede on iki kere çıldırdıklarını duyduğunu söyledi. Nibs, ben bir hanımefendi olmadığım için bunun mümkün olmadığını, böceklerin mantıksız hareket ettiklerini ve neyi neden yaptıklarını bilemeyeceklerini söyledi.

Kaplan Zambağı onları ormanda patikanın topraktan vıcık vıcık çamura dönüştüğü ve aralarında yeteri kadar boşluk olan ve doğal yürüyüş alanı oluşturan çalılıkların arasından geçirdi. En sonunda kumsala vardılar. Sessiz bir koydu, kumlar bembeyaz ve ılıktı. Gerçekten de suyun kenarının hemen ötesindeki alanda binlerce istiridye yatağı duruyordu.

Bebek’i çalılıkların arasında bir sepette bıraktılar ve suya girdiler. Kaplan Zambağı hemen kolyesini çıkardı, muhtemelen asla bulunamayacak bir yere attı.

Birçok neden yüzünden tek incisi gözüne eskisi gibi güzel görünmüyordu.

Çocuklar istiridyeleri ayıklayabilecekleri gölgelik bir yere taşıdılar. Kumlar ayaklarına ve baldırlarına yapışmıştı. Bu kadar rahatlamış ve yapacak yeni bir iş olduğu için bu denli mutlu olan bir grup daha önce hiç görmemiştim.

Kaplan Zambağı onlara iki matara dolusu ***caapi*** suyu getirmiş, bunları sırtında taşımıştı. Bir palmiye ağacının gölgesine sığındıklarında bunu çocuklara ikram etti. Şişenin üstüne oturup, bunu almak isteyen herkesi sokmaya çalıştım, fakat beni ellerini sallayarak oradan uzaklaştırdılar.

İlk olarak Ağırkanlı içti. Sonra da Ufaklık. Nibs tereddüt etti ama bir yudum aldı.

Ufaklık sırıtarak, “Tuhaf hissediyorum," dedi.

“Ben iyiyim,” dedi Ağırkanlı ciddi bir ifadeyle. “Ama şu ağacın bana gülümsüyor olması çok garip.”

Nibs, “Çok salaksın, Ağırkanlı,” dedi.

“Salak deme,” dedi ikizlerden biri. “Dilini ısır.”

Kaplan Zambağı, çocukların her söylediğini hafızasına kazımaya çalıştı. Ertesi gün onlara bir yabancıdan farksız olacaktı. Ondan nefret edeceklerdi. Bunu durumu değiştirmek gibi gücü olmayan birisiymiş gibi, adeta dışarıdan kendisini izleyerek hayal meyal hissedebiliyordu.

En sonunda, Ağırkanlı arkasına yaslanıp esnedi. Diğerleri de kısa sürede aynı şeyi yaptılar. Çocuklar konuşurlarken teker teker uykuya daldılar. Her biri gölgede huzur içinde, dalgaların yumuşak sesiyle uyumuştu.

Kaplan Zambağı uyuduklarından emin olduktan sonra sessizce ayağa kalktı. İçinden her şeyi unutup çocuklar uyanana dek bütün gün kumsalda kalmak ve eskisi gibi onlarla gülüp eğlenmek geçiyordu. Aniden, hepsinin yanağını öpmek geldi içinden, fakat bu çok tuhaf bir hareket olurdu. Nibs’in elini elinden geldiğince şefkatle okşadı ve ayağa kalkıp tekrar ormana geri döndü.

KIRK BİR

Korsanlarla gölcüğün kenarında buluştu. Maeryn de oradaydı ve suyun ortasındaki bir kayalıkta güneşleniyordu. Düş kuşu devasa yuvasına tünemiş, endişeyle onları izliyordu. Birden kocaman kanatlarını çırparak uçtu. Gölcüğün üstüne sarkan alçaktaki dallardan birine tünedi.

Hook gölcüğün kenarında oturuyordu. Onu görünce belini tutup suratını buruşturarak kalktı ve gülümsedi. Gülümsemesine rağmen, geriye kalan birkaç dişiyle acınası görünüyordu. Çaresiz ve yıkılmış gibiydi. Neredeyse başka birinin bakımına muhtaç durumdaydı. Kaplan Zambağı gözlerini kısıp dikkatle ona baktı. Bir an için, onun gerçekten de Peter'ın o kadar çok korktuğu Hook olduğu konusunda tereddüt eder gibi oldu. Ama Ho-ok'un bakışlarında dengesiz bir ifade olduğunu da gördü. Bir avcı olarak bu ifade onu rahatlatmış olmalıydı. Hook'un bakışları kuduz bir keseli sıçan kadar ölümcül olabileceğine işaret ediyordu. Kaplan Zambağı'nın bir kız için şaşırtıcı olan tuhaf saç kesimine bir şey demedi. Bunu fark etmemiş gibiydi.

"Çok basit," dedi. "Gelgiti kullanacağız. Seni kayaya oturtacağız." Maeryn'in olduğu kayayı işaret etti. "Peter seni kurtarmak için yanına gelecek. Oraya kadar gitmesini ama geri dönememesini sağlayacağız. Kızı yakalamak kolay olacak." Hook bu plandan mutluydu. Basit ve temiz bir iş olacaktı. Peter'a dokunması bile gerekmeyecekti. Adamlarından bazılarının düşündüğünün aksine, ellerini çocuğun boğazında hissetmek istemiyordu. Sadece yok olmasını istiyordu.

Hook, Mullins'i, Peter'ı yeni mağaradan dışarı çıkarması için yollamıştı. Adamlar bunu kimin yapacağı konusunda tartışmışlardı. Mullins ona yakalanacak ve kazara Kaplan Zambağı'nın ele geçirildiğini söyleyecekti. Hook, adamlarının bunu kimin yapacağına karar verebilmek için kura çektiklerini, çünkü Pan'in oraya gidecek kişiyi hemen öldürme tehlikesinin bulunduğunu açıkladı. Fakat Hook en sonunda en iyi yalancıyı seçmişti.

Kıyıda yan yana oturdular. Kaplan Zambağı'nın eli hançerindeydi. Hook belini ovuşturup güçlükle ayakta durmuş, beklemeye başlamıştı. Bacaklarımı serin toprağa yaslayarak, tir tir titreyerek ben de yere oturdum. Kaplan Zambağı gözucuyla Hook'un kesik eline baktı. Hook'un gergin hissettiğinde yaptığı gibi ayaklarını salladığını, yere vururmuş gibi yaptığını fark etti. Gerçekten de kıpırtısız durmayı öğrenmesi gerekiyordu.

Hook sakinleşmiş gibi, "Birlikte geliyorlarsa, az sonra burada olurlar," dedi. Kaplan Zambağı'na rulo yapılmış bir halat uzattı. "Gitsen iyi olacak."

Kaplan Zambağı'nın kalbi yavaş ve düzenli atıyordu, ama benimki hızlanmıştı. Ayağa kalkıp gölcüğün bulanık suyuna girdi. Maeryn ona güvende olacağına dair söz vermişti, fakat her zaman sözünden geri dönme ihtimali ve Kaplan Zambağı'nı yüzerken boğma tehlikesi vardı. Kaplan Zambağı bunu bile umursamayacak haldeydi. Gölcüğün ortasındaki kayaya sağ salim yüzdü ve üstüne çıkıp bağdaş kurdu. Kolları ve bacakları bağlıymış gibi görünsün diye de halatı etrafına sardı.

Ve beklemeye başladı.

Ben de kayanın tırtıklı bir çıkıntısına konup onun gibi ormanı izlemeye başladım ve kimsenin gelmeyeceğini umdum. Ağaçlar, kuşların ve kara hayvanlarının her zamanki sesleri haricinde adeta sonsuza dek sessiz kalacak gibiydi. Acaba Mullins gerçekten de ölmüş olabilir mi diye düşündüm. Sonra, çalılıkların arasından hafif bir hışırtı geldi. Birkaç saniye sonra kahverengi bir şey göründü. İki el yeşil çalılıkları araladı ve Peter kayanın üstündeki Kaplan Zambağı'nı gördü. Birkaç saniye sonra da, Wendy'nin beyaz teni göründü.

Korsanlar karşı kıyıya Kaplan Zambağı'nı bağladıktan sonra, bırakılmış gibi görünmesi için bir de kano bırakmıştı. Peter'm içgüdüleri ona bunun bir tuzak olduğunu söylemiş olmalıydı, ama tereddüt bile etmedi. Ağaçların yanından çömelerek ilerledi, her birkaç adımda bir Wendy'yi güvende olsun diye geriye doğru itti, fakat Wendy ses çıkarmadan inatla peşinden gidiyordu. Pe-ter'ın işini kolaylaştırmadığını tam aksine zorlaştırdığını fark etmiyordu. Kendi cesaretine kapılmış ilerliyordu.

Tekrar Kaplan Zambağı'na baktım. Sonra da suyun birkaç santim üstünden kıyıya gittim. Kanoyu alan Pe-ter'ın ellerini soktum. Wendy elini sallayıp beni kovaladı. Wendy sanki hayatımdaki en büyük odak noktası oymuş gibi, "Benden nefret ediyor," diye fısıldadı..

Artık beni dinlemeyeceklerini anlamıştım ve üzüntüden kaskatı kesilmiştim. Bitkince kanonun ön tarafına yığıldım ve ikisinin suda ilerleyişlerini çaresizlik içinde izledim. Peter elleriyle Kaplan Zambağı'na işaretler yapıyor, onu yükselen gelgite teslim etmiş gibi görünen korsanlar oralarda olabilir mi diye etrafına bakınıyordu.

Yanına varınca, Peter onu çözmek için kayaya çıktı. Bir an için gözlerinin içine baktı. Ama hızla arkasına dönüp, kanoda dengesi bozulmasın ve suya düşmesin

diye Wendy’nin de çıkmasına yardım etti. Wendy kayanın üzerinde çömeldi. Peter tekrar Kaplan Zambağı’na dönerken, Wendy’den kanonun baş tarafını tutmasını istedi. Ben de kuru bir yaprağın üstüne süzüldüm.

Kaplan Zambağı tam o anda etrafına doladığı halatı bıraktı ve bir yılanbalığı gibi suya girdi. Tam o sırada, kano kendiliğinden Wendy’nin ellerinden sıyrıldı. Kimse kanoyu suyun altından çeken Maeryn’in gölgesini görmedi.

Wendy gelgitin kanoyu aksi yöne, gölcüğün ağzına ve ötesinde kalan okyanusa doğru taşıdığını düşündü. Ama Peter oraya bakmıyordu. Kaplan Zambağı’nın suyun altında kaybolduğu yere bakıyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. İlk başta bu durum onu korkutmadı. Ellerini ağzının etrafına koyup denizkızlarına seslendi.

Birkaç saniye bekleyip tekrar seslendi. Su, sesini gayet net ve yüksek bir biçimde ileriye taşıdı. Sonra, beklemeye başladı. Wendy’ye, “Genellikle, hemen gelirler,” dedi. Endişelenmişti ama hâlâ korkuya kapılmamıştı. Tekrar bağırdı, Maeryn’e ve tanımadığım diğer deniz-kızlarına seslendi. Su çok sessizdi.

En sonunda, neler olduğunu anlamış gibi korku dolu bir ifadeye büründü. Suratında beliren son ifadeyse büyük bir acıydı. O anda ihanete uğradığını anlamıştı.

Onları yaprağın üstünden izledim. Beni fark etseler bile yapabileceğim bir şey kalmamıştı. Gölcüğün diğer kıyısında Kaplan Zambağı’nın sudan çıktığını ve sessizce çalılıkların arasına girdiğini fark ettim, ama Peter diğer tarafa bakıyordu. Bir süre beti benzi atmış olarak suyu izledi. Tüm hayat enerjisi bedenini terk etmiş gibiydi. Ben de üstünde oturduğum yaprağa tutunmuş kanat çırparken nefessiz kalmaya başlamıştım. O ana dek kendinden emin ve korkusuz olan Wendy de dikkatle Peter’a bakıyordu.

“Eh, birisi nasıl olsa bizim için gelir,” dedi. Çünkü şanslı insanlar için zorlu durumlar öylece sona ererdi. Ama Peter’ın sessizliği öyle olmayacağını söylüyordu.

Peter bir saate kadar gelgitin yükseleceğini ve su seviyesinin başlarını geçeceğini söylemedi, ama Wendy bunu onun suratından okuyordu. Peter onlara yardımcı olabilecek bir şey görebilirmiş gibi kıyıya baktı ama ikisi de bunun ne olabileceğini bilmiyorlardı. Kesinlikle aptal olmayan Wendy titremeye, güçlükle nefes alıp vermeye başladı.

“Ölemem,” dedi. “Ölemem.”

Peter ona sarıldı. “Ölmeyeceğiz.”

Wendy tek kelime bile etmedi ama gözyaşları sicim gibi akmaya başladı.

Bu manzarayı izlemek istemiyordum, ama gidemezdim. Aradan dakikalar geçti. Su yükselmeye başladı. Korsanlar, Peter kayanın üstünden onlara bir şey yapabilirmiş gibi, belki de olacakları ses çıkarmadan izlemek için ormana gitmişlerdi. Sular ağır ağır ama kaçınılmaz bir biçimde kayadan yukarı çıkmaya başladı.

Peter bir hayalet gibi bembeyazdı. İlk kez rüyalarının dışında yüzünde dehşet ifadesi görüyordum. Peter, Wendy’yi düşmesin diye kollarından tuttu, ama kendi elleri çok kötü titriyordu. Kıyıya bakıp Kaplan Zambağı veya başka birileri var mı diye görmek istedi, fakat benim dışımda herkes gitmişti. Bana sadece bir saniye baktı. O anda onu uyarmaya çalıştığımı anlayıp anlamadığını merak ettim. En sonunda, tekrar Wendy’ye döndü ve ona sarıldı. Omuzlarını dikleştirdi ve daha bir erkek gibi davranmaya çalışarak onu sudan korumaya çalıştı. Wendy sessizdi. Gelgit daha hızlı hareket ediyor gibiydi. Su yükselip onları kaplarken ikisi de titredi. Wendy bir an için suyun altında dengesini kaybedip kayadan kayacakmış gibi oldu, ama Peter onu yakalayıp yukarı çekmeyi başardı.

Wendy nefes alıp veremeyecek kadar panikleyip bo-ğuluyormuş gibi sesler çıkardı. Üstünde oturduğum yaprak da ıslanıp batmaya başlamıştı. Kıyıya uçup bir böğürtlen çalılığına kondum. Kusacak gibiydim.

Güneş batmak üzereydi ve yamaçlar onu gizliyordu ama suyun karanlığı renkleri yansıtmak yerine yutmuş, ufukta gökyüzü turuncu ve mor şeritlerle kaplanmıştı. Oturduğum yerden, Peter ve Wendy dünyanın en yalnız kişileri gibi görünüyorlardı. Ama Peter nedense daha yalnız olan kişi gibiydi.

KIRK ÎKİ

Çok geçmeden, etraf o kadar karanlık oldu ki sadece yeşil renkler parıldamaya başladı. Sonra, karanlık koyulaştıkça yeşiller de silinmeye başladı.

Onun arkamdan yaklaştığını duymadım. Karnının üstünde yerde sürünüyordu. Ondan umudu kesmiştim. Onu bir şeyler yapmaya teşvik etmek bile aklıma gelmemişti. Kaplan Zambağı artık her kimse, eskiden tanıdığım kişi değildi. Bir

boğulma manzarasını izlemek istediği için bile sessizce yanıma gelmiş olabilirdi.

Wendy kayada bir öksürük krizine gümişti. Peter onun elini tutuyordu ve ayaklan sürekli olarak kayıyordu. Dengesiz, yıkılmış, omuzlan çökmüştü ve çaresiz görünüyordu.

Kaplan Zambağı o kadar sessizce ilerledi ki suya girdiğini sonradan fark ettim. Düşler kuşunun yuvasının altına gelince suyun yüzeyine çıktı. Tünediğim yerden, sadece gözlerinin parıldadığını ve burun deliklerinin suyun karanlık yüzeyinin üstünde kaldığını görebiliyordum.

Kuş yuvası başka bir yerden bakılsa suda süzülüyor-muş gibi görünebilirdi. Sanki hafif dalgalarda ileri geri sallanıyordu. Ama bu hareketi öylesine yavaştı ki Peter ve Wendy'nin dengelerini kaybetmek üzere oldukları kayaya doğru gittiğini anlamak mümkün değildi. Korsanlarla yaptığı anlaşmanın bir parçası da bu muydu? Bana pek öyle gelmemişti.

Gece o kadar karanlıktı ki Peter ve Wendy birer gölge gibi sudan ayırt edilemezlermiş gibi görünüyorlardı, ama bilinçleri hâlâ yerindeydi. Peter yuvanın onlara doğru sü-züldüğünü fark etmişti. Yanlarına gidersem parıltımla ne durumda olduklarını gözler önüne sererim ve etrafta olabilecek korsanları harekete geçiririm diye korkuyordum.

Kaplan Zambağı gölcüğü yarıladığında, fikrini değiştirdiğinden ve onları gerçekten de kurtaracağından emin oldum. Solunda suyun yüzeyinde bir yüzgeç görünce derhal uçmaya başladım. Ben daha ona yaklaşa-madan, Kaplan Zambağı suyun altına çekildi.

Orada üç dört denizkızı olmalıydı. Onlar da tıpkı köpekbalıkları gibi avlarının etrafında daireler çizerlerdi. Suyun altında dönüp durdukları yerin üstünde geniş bir daire biçiminde bir akıntı meydana gelmişti. Kaplan Zambağı bir kere suyun yüzüne çıkıp nefes almaya çalıştı, ama tekrar suyun altına çekildi.

Yüzen yuvanın üstüne kondum ve kanatlarımdan biri suya çarparken kayarak duydum. Kanadım suya yapışınca, yarım suyun altında kaldı o halde ince bir dala tutundum. Suya dokununca, yüzeyin hemen altında dönüp duran düşünceleri hissettim. Bunlar denizkızlarının bulanık ve yarı balık düşünceleriydi. Kaplan Zambağı'nm planı bozmasına öfkelenmişlerdi. Sonra, düşünceler netleşti ve Kaplan Zambağı'nın daha tanıdık düşüncelerine dönüştü. Ama ondan adeta iki tane vardı. Birinde Kaplan Zambağı, Tik Tak'ın ardından

suya batmak istiyor, de-nizkızlarına direnmeyi kesmeyi düşünüyordu. Diğerinde de çocukluğundan beri tanıdığım, ellerini çırpan Kaplan Zambağı vardı. İşte o Kaplan Zambağı birden belinden hançerini çekti ve suda bir kavis çizerek ayaklarını çırpıp yüzeye çıktı. Suyun dibinden feci bir çığlık yükseldi. Denizkızlarından birini ölümcül bir biçimde yaralamıştı. Kaplan Zambağı kuş yuvasına atılıp birkaç kez ileriye doğru itti ve onu kayanın üstünden mümkün olduğunca suya eğilmeye çalışan Peter'ın ayaklarının dibine itmeyi başardı. Sonra, aksi yöne yüzmeye başladı. Denizkızlan-nın etrafını sarışı, dalgalanan suya bir batıp bir çıkışları, yukarıdan bakınca bir su balesi yapılıyormuş gibi görünüyordu. Denizkızının kanı panltılı ve yağlı bir katman oluşturarak akın akın gölcüğün yüzeyine fışkırdı.

Yine de, kıyıya vardığı ana dek Kaplan Zambağı'nın bunu başarabileceğini sanmıyordum. Ama o apar topar çamurlu kıyıya vardı ve kendini kuru çalılıkların arasına çekti. Yuttuğu suları kustu ve çalılıkların arasına girdi.

Artık kalbinin hızla attığını, titrediğini, dizlerini kamına çekmiş oturduğunu duyabiliyordum. Suya bakınca,

Peter'ın Wendy'ye yuvayı karşı kıyıya götürmesi için yön gösterdiğini gördüm. Suyun kenarına vardıkları ana kadar bekledim. Gölgelerinin kuru kıyıya çıktığını ve çalılıkların arasına daldığını gördüm.

Yüzgeçleri değil de ciğerleri olan bir kızın o tür bir saldırıdan nasıl kurtulduğunu anlayamadım. Maeıyn gibi yaşlı ve güçlü bir denizkızı bile, insan olsun ya da olmasın herhangi bir kara yaratığına son derece azılı bir rakip olabilirdi. Ama o geceden sonra Maeıyn'i bir daha hiç görmedim. Kaplan Zambağı'nın onu öldürdüğünden emindim.

Belki de köylülerin hep söylediği şey doğruydu. Belki de suyun altında duyduğum ve denizkızlaıına direnmiş olan kız, hindi suyuyla dolu bir varile tıkılıp bir şekilde sağ kurtulmuş olan ikinci Kaplan Zambağfydı. Belki de onun boğulması mümkün değildi.

Daha sonradan, Wendy gemideki kişilere korsanlarla savaştıklarını anlattı. Ama asla Kaplan Zambağı'nın onlara ihanet ettiğini veya kurtardığını anlatmadı. Çünkü o zaman anlam veremediği bir soru sormak zorunda kalacaktı: Yerli kız neden ölmesini istemişti? Kimin iyi, kimin kötü olduğuyla ve neyin mutlu son olduğuyla, neyin olmadığıyla ilgili düşüncelerine uymayacaktı bu.

Kaplan Zambağı kimseciklere görünmeden sarsılmış, ıslak ve üşümüş bir halde ayağa kalktı ve timsahlarla dolu derenin üstündeki köprüden geçip köyüne gitmek için yürümeye başladı. Gıcırdayan ilk ahşap basamağa adımını attığında, Reginald Smee nihayet onu gafil avlamayı başardı.

Onu bir ağacın ardına yarım yamalak gizlenerek beklemişti. Ama gizlenmesi bile gerekmiyordu. Kaplan Zambağı ne olduğunu anlayamadan, Smee onun gırtlağına sarılmıştı. Kaplan Zambağı bağıramadı bile.

Çok bitkin durumda olmasına rağmen, refleksleri hâlâ hızlıydı. O ve Reginald köprünün bir tarafına çarptılar. Kaplan Zambağı onun kollarının arasında dirseklerine yaslandığında da diğer tarafına savaıldular. Kaplan Zambağı onları köprünün yan tarafına doğru itip Smee'nin kollarını boynundan çekmeyi başarırken, onu tırabzanlara fırlattı.

Köprünün tırabzanı Smee'nin ağırlığının altında çatırdadı. Tırabzan önce dayanacak gibi oldu. Ama hemen ardından bir çatırtı sesi geldi ve büyük bir gümbürtü koptu. Smee aşağı düşerken, arkasındaki tırabzan da kınldı.

Reginald Smee arkası üstü timsahların arasına düşerken, Kaplan Zambağı son anda kurtuldu. Büyük bir boğuşma olmadı. Smee ne çığlık attı, ne de kollarını bacaklarını savurdu. Harekete geçen sadece timsahlardı. Çenelerini açıp kapattıkları duyulan bu görkemli hayvanlar daha sonra suyun altına daldılar. Suyun yüzeyiyse hiçbir şey olmamış gibi donuk ve sessiz kaldı.

Yaprakların arasında birilerinin ayak sesleri duyuldu ve bir saniye sonra James Hook belirdi. Ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı, karşısındaki manzaraya baktı.

Kaplan Zambağı hançerini alıp önünde tuttu. Birkaç saniye birbirlerine baktılar. En sonunda Kaplan Zambağı, "Beni öldürmek için geldi," dedi.

Hook ensesini kaşıyıp başını sallayarak, "Evet," dedi. Öne doğru küçük bir adım atıp kırılmış olan tırabzana baktı. "Sersem," diye fısıldadı. Adamlarının itaatsiz davranışlarından nefret ederdi. Onu hep boş hissettirir, dünyaysa bir kez daha kimseye güvenmeyeceğini ona kanıtlamış olurdu. Tiksintiyle köprüdeki toprak zemini tekmeledi. İç çekti, çünkü milyonlarca kere aynı şeyi yaşamıştı ve asla şaşırmamıştı. "Peter öldü. Smee öldü. Ya öldüreceksin ya da öleceksin sanırım," dedi. Yarı şaka yapar gibi konuşuyordu, ama sesi gayet keyifsizdi. "Özür dilerim," dedi ve başını saygıyla hafifçe eğdi. Bir an için, sahip olmak için büyük çaba sarf ettiği nazik bir tavır içine girdi. "Ben de ölmeden gitsem iyi

olacak. Arkasını dönüp topallayarak ve ağrıyan belini ovuşturarak ormana girdi.

KIRK ÜÇ

Daha önce de söylediğim gibi, bir köyde fikirler insanları girdap gibi yakalar ve fikir ayrılıkları için çok az yer bırakır. Gök Yiyiciler de nihayet İngilizlerin kendi istekleriyle gitmesine ya da onları kovarak adadan atmaya karar verdiler.

Bütün köyü kargalar istila etmişti. Kargalar tam bir hafta boyunca Gök Yiyicilerin evlerini bastılar, ateşlerinin etrafına çöktüler ve ürünlerinin üstüne pislediler. Köylüler bunun Kaplan Zambağı'nın başının altından çıktığını düşünseler de, bir yandan da tanrıların ona destek olduğunu da düşünüyorlardı. Her halükarda Kaplan Zambağı ve İngilizler arasında bir fark vardı. Kaplan Zambağı köy halkından farklı olduğu halde, yine de onlara aitti. İngilizlerse değildi.

Köyün dışından biri, herkesin ne kadar büyük bir hızla yabancılara düşman olduğunu görse şaşırırdı. İngiliz-lerden hiçbiri adada kalmamaya karar verdi. Zorlu iklim şartlan ve memleketlerinde onları bekleyen işlerini öne sürdüler, ancak herkes köy halkının bakışlarından ve kargalardan korktukları için bu kararı verdiklerini biliyordu.

îngilizler eşyalarını toparlamaya başladı ve köy yine onların gidip gelişleriyle telaşlı anlar yaşamaya başladı. Ani gidişleri Kaplan Zambağı için iki şey ifade ediyordu: Kabilesi eski haline geri dönecek, etraflarındaki dünyada işaretler arayacaktı ve Peter adadan gidecekti.

Phillip veda etmeye ve Tik Tak'ın ölümünde bir rolü olduğunu dahi düşünmeden baş sağlığı dilemeye geldiğinde, Kaplan Zambağı onun suratına bakmadı. Köylüler patikanın iki yanına dizilip gidişini izlediler. Kimin ilk olarak harekete geçtiğini göremedim, ama kenarda duran kalabalığın arasından biri Phillip'in omzuna bir şey fırlattı. Tik Tak'ın saç tokalanndan biriydi bu. Sonra bir yerelması fırlatıldı. Sonra da bir mısır koçanı. Çok geçmeden, Phillip kollarını başını korumak için kaldırmış ve bir sebze yağmuru arasında kaçmaya başlamıştı.

Kaplan Zambağı kimse görmeden köyün diğer ucundan çıkıp gitti.

Mağaranın tamamı altüst edilmişti. Çocuklar yanlarına alacakları şeyleri çuvallara doldurmuşlardı. Almayacaklarını etrafta bırakmışlardı; toprak kâseler,

eski oyuncaklar, Kaplan Zambağı'nın ağaçtan kurtardığı top... Peter'ı odasında tek başına buldu. Eşyalarını tahta bir kutuya dolduruyordu; çizdiği resimler ve minik, tamamlanmamış süslü oymalar.

Arkasına bakınca Kaplan Zambağı'nı gördü. Sonra işine devam etti. Birkaç saniye hiçbir şey söylemedi.

"Wendy'yi boğulmaktan nasıl kurtardığımı duydun mu?" diye sordu.

Kaplan Zambağı işin aslını bildiğini belli etmeden, "Evet," dedi.

Peter hiçbir terslik yokmuş gibi toplanmaya devam etti.

"Kaçmayı başardığına sevindim."

"Evet."

"Gidiyor musun?" diye sordu Peter'a.

"Çocukların hemen evet demesi komikti." Kutusuna bir denizkızı biblosu koydu. "Hiç beklemiyordum. Ne salağım." Dönüp gözlerinin içine baktı. "Evet, gidiyorum."

Kaplan Zambağı, "Ama beni sevmiştin?" dedi.

Peter uzun uzun ona baktı. Çok daha büyük ve ciddi görünüyordu. "Tik Tak için üzgünüm." Gözleri parıldamıyordu. "Belki de sadece bir kısmını seviyorumdur. Belki bu yeterli değildir."

Kaplan Zambağı gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Bir insanın bir kısmının nasıl sevilebileceğini anlamamıştı. Açgözlü kalbi o şekilde işlemiyordu. Gitmek için arkasına döndü.

Peter parmaklarına baktı. "Kaplan Zambağı, seni affediyorum. Gerçekten. Benim için geri geldin." Kararsız gibiydi. "Ben sadece gitmem gerektiğini düşünüyorum." "Anlamıyorum."

Peter, "Mantıklı değil. Benim için bile değil," dedi. Dikkatle ona baktı. Kararını her an bozacakmış gibiydi.

Kaplan Zambağı etkili tek bir sözcükle kalmasını sağlayabileceğini hissetti.

Aralarında çok farklı bir yöne gidebilecek uzun bir an yaşandı. İkisini pek çok kere birlikte görmüştüm, ama en çok o an ruhuma işledi. İkisi paramparça olup şaşkın parçalara ayrılmıştı. Kendilerini ve ne yaptıklarını tam olarak anlayamıyorlardı.

Kaplan Zambağı inatla dişlerini sıkıp, “Fikrini değiştirmeni beklemeyeceğim,” dedi.

Peter düşünceli düşünceli dudağını ısırdı. “Anlıyorum.” O anda Kaplan Zambağı’nın gözüne ondan yaşça çok daha büyük ve bilge göründü. Bunun hiç adil olmadığını düşündü, çünkü onca sıkıntıyı kendisi çekmişti, ama Peter onun asla bilemeyeceği kadar çok şey biliyor gibiydi. Kaplan Zambağı köye geri dönmedi. Denizi en iyi gören taş kulübenin yıkıntılarına gitti. Beklemeyeceğini söylediği halde Peter’ı beklemeye başladı. Gemiye kimin binip kimin indiğini göremiyordu: Aşağıda eşyalannı gemiye taşıyan, geriye kalan son malzemeleri, adadan aldıkları örnekleri, meyveleri ve kurutulmuş etleri götüren insanlar, minik noktalar gibi görünüyordu. Yine de onu o kadar uzaktan bile tanıyabileceğini düşünüyordu. Görebildiği kadarıyla Peter henüz gemiye binmemişti.

Son konuşmalarından iki gün sonra, yamaçlarda durduğu yerden geminin denize açıldığını gördü.

O tür gemilerin nesli artık tükenmek üzereydi. Buharlı gemilerin bile yerini daha yeni ve hızlı makineler alıyordu. İnsanları daha hızlı taşıyor, artık karanlık ve keşfedilmemiş yerler kalmasın diye dünyanın dört bir yanına götürüyordu. Kaplan Zambağı bir gemi türünün son örneklerinden birini izlediğini bilmiyordu.

Gemi limandan ayrıldı, yelkenlerini açtı ve hızlanarak İngilizleri uzaklara taşıdı. Giderek ufaldı ve adadan uzaklaştı. Ufukta minnacık bir nokta kadar kalıp gözden kaybolmadan önce aradan saatler geçti.

Kaplan Zambağı okyanusu izlemeye devam etmek için eve geri döndü. Kollarını beline sardı ve uyanık kaldı. Peter’ın onu uyurken yakalamasını istemiyordu.

Peter ne o gece, ne de ertesi gün geldi, ama Kaplan Zambağı yine de uyumadı. Onun gerçekten de gitmiş olabileceğine inanmıyordu, çünkü ona göre sevdiğiniz bir kişiyi terk etmeniz imkânsızdı.

Üç gün boyunca ufku gözledi, hatta gözden kaybolmuş olan gemi onu duyabilirmiş gibi onunla konuştu. “Beni seç.”

Peter seçimini yapmıştı. Ama onu seçmemişti.

KIRK DÖRT

Bu öyküde benim ufak bir rolüm oldu. Bir insanın hayatını değiştirmek için yapabildiğim tek bir ufak şey vardı.

Kaplan Zambağı’nı ölümün kıyısından çekmeye başarmıştım ben.

Peter gittikten sonra, boş evdeki şilteye uzanmış, yemek yemeyi unutmuştu. Sürekli olarak zihninde birisini haklı çıkarmaya çalışıyordu. Peter’ı, kendisini veya Tik Tak’ı haklı çıkarmaya çalıştı, çünkü dünya ancak bu şekilde yine bir döngü haline gelebilirdi. Ama hepsi hatalıydı. Hepsi birbirini kırmıştı. Ruhunu çalan da bu hatalar olmuştu.

Su içmeyi hatırladığında başı dönmeden ayağa kalkamaz hale gelmiş, su kenarına gidememişti. İşte ondan sonra benimle konuşmaya başladı. Elini uzattı, bana Pe-ter’ın koyduğu isimle hitap etti: Tinker Bell. Gülümsedi. Sanki başından beri onu izlememişim gibi, köyde nasıl büyüdüğünü, herkes tarafından kargaların lanetlediğini düşündüğü biri olmanın nasıl bir şey olduğunu ve onların ne düşündüğünü umursamadığını anlattı. Çam Su-yu’nun kargaları seslerini taklit ederek, onları İngilizleri korkutmak için nasıl köye çağırdığını ve nasıl yakınlarda tuttuğunu anlattı. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Onun da bildiğini sanmıyorum. Neden evime geri dönmediğimi merak ettiğini, ancak geri dönmemi istemediğini söyledi.

Belki de o sanrılı hali yüzünden benimle öyle konuşuyordu. Ama konuşmak onu uyanık tutuyordu ve bence uyanık kalması hayatta kalmasını sağladı. Ona yiyecek bir şeyler getirdim. Ufak fındıklar ve yenilebilir olduğunu bildiğim böğürtlenler getirip su ihtiyacını karşılamasını sağladım. Bunları dudaklarından içeri sokmama izin verdi. Bir süre sonra da onu yamaçlara kadar takip eden biri geldi.

Çam Suyu kapıda belirdiğinde, sabahın erken saatleriydi. Şilteye oturdu. Kaplan Zambağı da onun kucağına yaslandı. Çam Suyu’nun sıska bacaklarını ve tanıdık kokusunu hissetti.

“Daha güçlü olabilirdim,” dedi. “O kadar önemli olan bir şeyi kaybetmeyecek kadar güçlü değildim.”

Çam Suyu onu alnından öpüp, “Kaplan Zambağı, sen aptalın tekisin,” dedi. Çelimsiz haline ve pek yük taşıyamayan bir genç olmasına rağmen, onun ağırlığını omuzladı ve köye geri götürdü.

KIRK BEŞ

Bazen sadece hikâyelerden ibaret olduğumuzu düşünüyorum. Adeta bir sayfadaki sözcüklermişiz gibi geliyor, çünkü sadece yaptıklarımızdan ve yapacaklarımızdan oluşuyoruz. Ben sadece bir peri, dünyada küçücük bir nokta olduğumu biliyorum, ama gördüğüm ve yaptığım şeylere bakınca, önemli bir şeyin uzun ve eğri bir çizgisi haline geliyorum. Bunun Kaplan Zambağı ve Peter, hatta Tik Tak, babam ve birlikte kaçtığı Belladonna isimli peri, Maeryn, hatta belki de denizdeki tüm balıklar için de aynı olduğunu düşünüyorum.

Dünyada farklı sonları olan farklı hikâyeler olduğunu biliyorum. Ama Kaplan Zambağı için öyle olmadığını, ona tam olarak bir son bulamadığımı söylemem gerek. Hâlâ beklemediğim şeyler meydana geliyordu.

Bunlardan ilki Kaplan Zambağı’nın Tik Tak’a verdiği sözü tutmasıydı. Meydandaki bir törenle Dev’le evlendi. Köyde düzenlenen diğer törenlerden farkı yoktu ama töreni idare etmesi için bir başka köyden bir şaman çağrıldı. Danslar edildi, sözler ve vaatler verildi. Kaplan Zambağı, Tik Tak’ın ona diktiği elbiseyi giydi. Dev hem asık suratlı, hem de aç görünüyordu. Ama ona o gece dokunmadı. Kargaların gelişi en sonunda diğerlerinin uzun süre önce hissettiği korkuyu onun da hissetmesine neden olmuştu.

Beklemediğim bir diğer şey de, Dev’in evlendikten iki hafta sonra ölmesiydi. Evinde tek başına şekerleme yaparken ölmüştü. Herkes bunun Kaplan Zambağı’nın lanetinden olduğunu düşündü. Ama bir yandan da gizli gizli Dev’in hak ettiğini bulduğunu konuştular. Yapış Ayak Teyze farklı bir şeyler fısıldadı. O öğleden sonra, Ay Gözü’nün elinde Tik Tak’ın eski toprak kavanozuyla çıktığını gördüğünü söyledi. Ama Yapış Ayak Teyze ortalığı ayağa kaldırmasıyla tanınırdı. Ben bile bunun doğruluk payını bilemedim.

Uzunca bir süre köy sessiz sakin kaldı. Saatlerimiz eskisi gibi geçti, günler birbirine aktı ve sessizlik devam ettikçe etti. Düşler Ülkesi’nin kıyılarına bir geminin daha yanaşması elli sene sürdü. Ama yaşlanmazken elli sene neydi ki?

O zamana dek, dünyanın en ücra köşeleri bile keşfedilmişti. Denizkızları asla bulunmayacakları bir yerde olmalarından dolayı şanslılardı, okyanusun en derin bölgelerine kaçmışlardı. Periler de adanın en sık bitki örtüsünün bulunduğu yere, kıyıdan uzaklara gitmişlerdi.

Kabilenin kaçması gerekmedi. Ziyaretçiler onlara asla yaklaşmadılar.

Yine de bir sabah kumsalda saçlarıma serpebileceğim en güzel kum taneciklerini ararken tuhaf bir manzarayla karşılaştım. Kaplan Zambağı bir kanoya binmiş, gemidekilerle konuşmak için onların yanına gidiyordu. Hâlâ meraklıydı. Phillip onun bir şeyler öğrenme hevesini kıramamıştı. Gemidekiler başka yerleri o kadar merak ediyorsa, onlarla gidebileceğini söylediler. Bir seneye kadar adaya başka gemiler de gelecekti.

Çam Suyu bir keresinde Kaplan Zambağı'nın evcilleşmesini görmektense ölmeyi yeğleyeceğini söylemişti. Sanırım, Kaplan Zambağı da Peter için aynı şeyi hissediyordu, çünkü adada kaldı. Böylece, ben Tink, onun yerine İngiltere'ye gittim. Çünkü her zamanki gibi merakım korkumun önüne geçmişti. İlkbahar başlarında Londra'ya vardım ve limandaki bir çalılığın içine yerleştim. Orada ufak ve korkutucu olmayan kertenkeleleri ve sinekleri görebiliyordum. Kızlar, elbiseleri, elektrik ışıkları ve taştan binalar beni büyüleyip hayretlere düşürdü. Ama bir yandan da derhal evime, ormana, nehre, hatta bataklığıma geri dönmek istedim. Londra'ya varır varmaz geri dönmek istedim.

Aradan günler geçti ve Peter'ı görmeyi erteledim. Yapacak başka şeyler buldum. Aradan haftalar geçmesine rağmen, Wendy'nin sözünü ettiği mahalleyi haritalarda bulduğum halde oradan uzak kaldım ve gitmedim.

Ancak asla hayal edemeyeceğim kadar buz gibi bir kış mevsimi sırasında, oradaki zamanım dolmak üzereyken ve iki gün içinde Düşler Ülkesi'ne nadiren yaklaşan bir geminin kalkacağını öğrendiğimde Finsbury Sirki'ni ve büyük sarı evi buldum. Tıpkı Wendy'nin tarif ettiği gibi olan o evi bulunca, hem rahatladım, hem de huzursuz oldum. O öğleden sonra hayatımda ilk kez kar görmüştüm. Kar her şeyi bulanıklaştırmış, her yanı büyük bir sessizlikle kaplamış, içime bir rahatlık ve huzur çökmesini sağlamış ayrıca bende yeni bir şeyler olmasını bekleme isteği uyandırmıştı. Hava soğuk olduğu için kanatlarım zor hareket ediyordu. Nefesim etrafımda buhar oluşturuyordu, ama Londra'da kimse böceklerle ilgilenmiyordu. Binanın ikinci katında bir balkon vardı. Kimse görmeden oraya uçtum ve pencereden içeri baktım.

Evde kimse yoktu. Ama camdan içeri bakınca, oradan daha rahat ve güvenli ya da Peter'ın hep istemediğini söylediği gibi bir yer olduğunu gördüm. Kitaplarla dolu bir odaydı ama kesinlikle Peter'ın izlerini taşıyordu. Bibloları mucizevi bir şekilde tamamlanmış olarak farklı raflara dizilmişti. Köşede eski, el yapımı bir yay duruyordu. Pencere pervazında bir bitki vardı. Adadan tanıdığım, büyük yapraklı, Düşler Ülkesi'nin her yanında yetişen yabani görünümlü bir bitkiydi. Camın kenarından yukarıya doğru büyümüştü ve dört bir yana dallanıp budaklanmış haliyle capcanlı duruyordu. ***Acaba Peter bunu neden sakladı,*** diye düşündüm. Bir saksıda

vahşi doğayı yaşatmak istemişti sanki.

Ama o sırada Peter içeride olmasa bile, onun o rahat odada giderek yaşlandığını ve bir binanın içinde nefes alıp verdiğini hayal etmek mümkün değildi. Aradan elli sene geçmişti ve onu hâlâ anlamıyordum.

Soldaki bir kapı aniden açılınca nefesimi tuttum, çünkü içeri o girdi. İçeri bakarken donakalmıştım ve kıpırdayamıyordum. Beni görmeyeceğinden emindim, ama beni anında gördü. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi, pencereye gelip camı açtı. Dışarıya nasıl ılık hava akın ettiyse, içeriye de buz gibi bir hava dolduğundan emindim. Ama karşımdaki kişi Peter değildi. Burnu farklıydı. Dişleri daha iriydi. Bakışları vahşi değildi. Peter olduğunu düşünerek yanılmıştım.

Pencereyi açtı. "Gerçek olamazsın," dedi. Yirmi yaşlarında veya biraz daha büyük görünüyordu. Kanatlarımı çırpıp onu gördüğümü belli ettim. Çok heyecanlanmıştı. Yüzü kızarmış ve hayretle yanaklarını şişirmişti. Beni almak için elini uzattı, fakat geriye zıpladım.

"Sarah, gel de şuna bak!" diye seslendi içeriye. Bana döndü. "Babamı mı arıyorsun?" dedi espri yapıyormuş gibi. Tane tane konuşuyordu. Beni aptal bir yaratık sanmış olmalıydı. Elini uzatıp tıpkı Peter gibi nazikçe başımı okşadı. "Parkta yürüyüş yapıyor, ufak şey. İçeri gir de ısın. Sen bir hâzinesin!" Beni yakalamak için yine elini uzattı, ama aklım başıma gelince geriye uçup uzaklaştım ve sokağa indim. Beni yakalamak için daha etkili bir şey kullanmasına fırsat vermeden kaçtım. İngilizlerin bir şeyleri öldürene dek incelemeyi sevdiğini biliyordum.

Evi bulmaya çalışırken büyük, oval, karlarla kaplı bembeyaz bir parktan

geçmiştim. Peter'ı orada buldum. Evin aksi istikametinde yürüyordu. Arkasından uçmaya başladım. O tavuk kanadını andıran omuzlarını nerede görsem tanırdım. Ağır hareket ettiğinde bir hayvan gibi yürüdüğünü de hatırlıyordum.

Peter'ı hiç paltolu görmemiştim. Arkadan saçları grileşmiş gibi görünüyordu. Ensesindeki gözenekleri göreyim diye yakınına uçtum. Minik kalbim ağzımdan fırlayacak gibiydi, ama birden cesaretimi yitirdim. Merakım cesaretimin önüne geçemiyordu demek. Bazen aşk, sevdiğiniz kişiyi umduğunuz gibi bulmadığınızda, onu olduğu gibi görmeye dayanamamaktır. Arkamı döndüğüm gibi tekrar limana gittim ve iki gün boyunca gemimin gelmesini bekledim. Peter'ı son kez görmüştüm.

Eve geri döndüğümde, aradan bir sene geçmişti. Çok şey de değişmişti.

Ama beni en çok şaşırtan şey, Kaplan Zambağı ve Çam Suyu'nun evlenecek olmasıydı. Kaplan Zambağı artık benimle konuşuyordu. Taş evde geçirdiğimiz o zamandan sonra hep konuşmuştu. Bana bir gün nehre gittiklerini, her zamanki gibi yüzmeye hazırlandıkları anda onu sevdiğini anladığını söyledi. Birisini sevmenin farklı yolları olduğunu, bazılarının en önemlileri olduğunu düşündüğünü ama artık fikrini değiştirdiğini söyledi.

Haftalarca bunun olayları trajik bir biçimde değiştireceğini düşündüm. Ama onu Kaplan Zambağı'nın gözüyle görmeyi denediğimde, her şeyi farklı görmeye başladım. Kaplan Zambağı onunla, Peter'la birlikte olduğu zamankinden çok daha fazla gülüyordu. Kalp atışları onun yanındayken daha güçlü ve düzenliydi. Çam Suyu ona güç veriyormuş gibiydi. Onun eğri yüzünü zerre kadar korkuya kapılmadan sevdiğini duyabiliyordum.

Bazı sözcükler Kaplan Zambağı için eskisinden farklı bir anlam ifade ediyordu, bazı cümleler zihninde ol-gunlaşana dek senelerce beklemişti. Köydeki birçok kişi onun daha kız gibi olmasını istemişti. Peter'sa onun önemli ve cesur olmasını ama ondan daha az önemli ve cesur olmasını... Çam Suyu'nun onu sadece olduğu gibi istediğinden emindi. Tik Tak. Çam Suyu. Bir de ben.

Evlilikleri beni her daim şaşırtıyor, çünkü sürekli olarak değişiyor. Kaplan Zambağı'nın Peter'la yaşadığı aşk gibi değil kesinlikle, fakat kendi çapında muazzam. Kaplan Zambağı, Çam Suyu'yla birlikte daha farklı, daha rahat ve zerre kadar korku hissetmeden gülüyor. Sazlıkların arasında birlikte yüzmeye

gidiyorlar ve Kaplan Zambağı onun boynuna tutunup bacaklarını beline doluyor. Çam Suyu bir yunus gibi yüzüyor. Sudayken onu taşıyabiliyor. Çam Suyu'nun yaptığı evlerinin önünde oturuyorlar ve Çam Suyu kuşlarını onun parmaklarına konması için çağırdığında, Kaplan Zambağı içtenlikle gülüyor. Bazen onsuz günlerce ormanda dolaşıyor. Ama evdeyken, Çam Suyu şiirlerden, düşündüğü sayısız şeyden söz ediyor ve Kaplan Zambağı onun zihninin de bir orman olduğunu, yeni bir yer keşfettiğini düşünüyor.

Kızları meraklı, neşeli minik ruhlar, ama sadece biri annesi gibi yarı vahşi... Diğeri tipik bir kız gibi. Herkes kadar uzun yaşayarak köy halkını şaşırtmış olan Ay Gözü, Tik Tak'ın yerini şifacı kadın olarak aldıktan sonra bir şamanlar toplantısında tanıştığı bir Bataklık Saki-ni'yle evlenerek herkesi bir kez daha şaşırtmıştı.

Kaplan Zambağı'nın yaşlanmasının ne zaman durduğunu bilmiyorum, bunun tam vaktini kestiremiyorum. Ama Peter'la geçirdiği zamandan sonra gözle görülür bir biçimde asla yaşlanmadığını biliyorum. Yaşlanmasının platoda atları izledikleri gün durduğuna inanıyorum. Bazen o gece yamaçta dururken, kemiklerinin aşınmasının durduğunu, teninin artık hiç değişmediğini hissettiğime kendimi neredeyse inandırabiliyorum, çünkü o sıradan gün, onun başına gelecek olan en önemli gündü. Kendisini yürekten mutlu ve tamamıyla evinde hissetmesi dışında, muhteşem olan hiçbir şeyin meydana gelmediği bir öğleden sonraydı. Açıkçası ben bile bunları duyamazdım.

Artık huzurlu olduğu ve yerinde duramadığı günler oluyor. Ama Peter'ı her yerde göremediği tek bir gün bile geçmiyor. Bazı şeyler insanın canını acıtıyor, sonra acıtmamaya başlıyor, sonra tekrar acıtıyor. Seksen sene sonra bile Peter'ın gidişine hâlâ şaşırabiliyor. Ama çoğu zaman, gittiğine de memnun oluyor. Etrafındaki her şeyde Tik Tak'ı aradığı gibi, Peter'ı da ormanda, açıklık alanda, gölcükte ve artık terk edilmiş olan mağarada arıyor. Zaman zaman yamaçlara çıkıyor ve orada saatlerce kalıp uzun vedasına devam ediyor. Fakat bunları kocasına sadık olmadığı için yapmıyor. Sadece bir kereliğine on beş yaşında olmuştu ve Peter kalbini ayakları altına alıp ayak izlerini onun üstünde bırakmıştı. Bana gelince, giderek daha çok geri dönmem gerektiğini düşünüyorum. Kendi ailemle ve kusursuz olmasa bile kendimi ait hissettiğim bir yerde olmanın vaktinin geldiğini düşünüyorum. Ama bunu sürekli olarak erteliyorum. Ay otuz kere daha doğunca bataklığa gideceğim diye düşünüyorum hep. Ancak kalmaya devam ediyorum.

Size bir şey daha vereceğim. İkisinin öyküsünden bir parça daha. Bunu bana Kaplan Zambağı anlatmadı. Kendim keşfettim.

Peter'ı bir daha görmediğimi söylemiştim. Ama seneler sonra bir gece, kendisini Kaplan Zambağı'nın şiltesinin kıvrımlarına bir şekilde sığdırmış olan bir güveyi kovalarken onunla ilgili bir şey duydum. Daha doğrusu, ondan haber aldım. Peter'dan gelen son sözleri o zaman buldum. Zarfın üstü pullarla kaplıydı ve kırışmıştı; bunu adaya taşımış olan sayısız geminin yol aldığı deniz gibi kırışmış, sudan eğrilmiş ve dalga dalga olmuştu. İçindeki mektup o kadar çok katlanmıştı ki kadife gibi yumuşamıştı. Bunu her gün zihnini dinlemiş olan benden bile gizlemeyi başarmıştı. Peter'ın yazmayı öğrenmiş olması şaşırtıcı değildi. Ama yazdıklarından bazıları şöyleydi:

Her zaman benden daha cesur olduğunu düşündüğümü biliyor muydun? O kadar korkmamın nedeninin bu olduğunu hiç tahmin edebilmiş miydin? Mesele sadece senin bir kısmını sevmiş olmam değildi. Benim sadece bir kısmımdan fazlasını sevebilir misin diye merak etmemdi.

Seni özleyeceğimi biliyordum. İşin şaşırtıcı yanı, beni hiç terk etmemen. Tek bir şeyi bile unutmuyorum. Sanırım, her aşk bir kere yaşanıyor. İkinci kere yaşanmıyor. İnsanın kalbinin kırılmasına rağmen sevebileceğini, hiç kırılmamış gibi hissedecek kadar çok sevebileceğini bilmiyordum. Gençlerin bana baktığını ve gençliğimin geride kaldığını düşündüklerini biliyorum. Ama gençliğim ve sen dört bir yanımdasımz. Kaplan Zambağı, sence açıklanabilecek olsaydı, sihir diye bir şey kalır mıydı? Seni neden sevdiğimi, denizkızlarmın neden Düşler Ülkesi'nden başka bir yerde yaşamadıklarını bana anlatan evrim teorisini açıklayabilirim. Ama bana yine de sihir gibi geliyor.

Kayıp çocukların hepsi evlilik törenimizde yammızday-dı. Sana ve bana ait olmayan bir evlilik töreninde bulunmuş olmaları sana garip geliyor mu? Bana geliyor. Buna da, daha birçok şeye de üzülüyorum, ama bir yandan da hiçbir şeyi değiştirmezdim diye düşünüyorum.

Burası öyle sessiz ki. Onca trene, sokaklara ve insanlara rağmen. Ormana hiç benzemiyor. Çocuklar büyüdü. Her şey büyüdü. Sen büyüyebileceğini düşünüyor musun? Umarım büyümezsim Ben değişecek, silinip gidecek olsam da, bazılarına aynı şeyin olmayacağını düşünmek istiyorum.

Öldükten sonra, her yana saçılacak olan parçalarımdan en azından küçük bir tanesinin ta Düşler Ülkesi'ne kadar gideceğini ve senin Tak Tak'ınm sevdiği o şairin dediği gibi, bir çiçeğin bir parçası olacağına inanmak istiyorum. Hiçbir şeyin sonsuz olmadığını, öyle gözükmese de herkesin birlikte olacağını, tüm kanıtlar başka bir şeye işaret etse de her şeyin yolunda gideceğini, ikimizin ormanda her zaman genç olacağımızı ve bildiğim veya anladığım türde gözlerle değilse bile seni bir gün tekrar göreceğimi düşünmek istiyorum. Aynen böyle olursa, yani her şey mutlu bir sona kavuşursa da şaşırmam. Sen ve Tik Tak için bile. Sen ve ben için bile.

Sonsuza dek sana ait olan Peter'ın.

Not: Lütfen, Tink'e sevgilerimi ilet. O hep çok komik minik bir böcekti.

TEŞEKKÜR

Sarah Landis, Kari Sutherland ve Zareen Jaffrey'ye, bu kitabı beslerken o ince zekâyla hareket ettikleri; Me-linda Weigel'a dikkatle incelediği ve Harper'daki herkese bana her zaman çok iyi davrandıkları için teşekkür ederim. Kaplan Zambağı'nı ve Peter'ı düşünmem için en başından beri beni teşvik eden Tara ve Misha'ya; her zaman önemli şeylere öncelik verdiği için Rose-mary Stimola'ya; her türlü destek ve teşviği için Liesa ve James'e, Ben Cawood ve Maria Bejarano'ya; sınırsız coşkuları için aileme ve bana olan inancı için Mark'a teşekkür ederim.

Tam bir baş belası olan Murphy İçine kapanık, masum Birdie ve sosyetik güzel Leeda...

Birbirlerinden her anlamda farklı olan Murphy, Birdie ve Leedanın hayatları hiç beklemedikleri bir şekilde bir yaz Darlington Şeftali Bahçesinde kesişir. İlk başlarda her ne kadar üçü de birbirinden uzak durmaya çalışıp birbirlerine karşı soğuk olsa da zamanla aralarında hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin kolay kolay koparamayacağı bir bağ oluşur. Acaba bu bağ, bu üç genç kadının hayatındaki sorunları da çözmelerinde etkili olacak mı, dahası içlerindeki hissettikleri boşluğu doldurmaya bu bağın gücü yetecek midir?

Bu yaz diğer yazlardan çok farklı olacak!

Şeftali Kokulu Bir Yaz, "arkadaşlar güzeldir" sözünün altının çizildiği, bütün farklara rağmen insanın birbirine tutunmasının değerini gösteren sıcacık ve

samimi bir öykü.

“Kimi zaman yaşam bizi sınar; bazen geçmişimizle, bazen de geleceğimizle... bazen de en sevdiklerimizle...”

Murphy, Leeda ve Birdie...

Şeftali bahçesinde geçirdikleri yazın ardından birbirine sıkıca tutunan bu üç arkadaşın yaşamı akıl almaz bir biçimde değişiyor... Her biri kendi gerçeğiyle yüzleşiyor... Acaba her şeye rağmen bu üç arkadaş olanların üstesinden gelip aralarındaki bu güçlü bağı korumayı başarabilecek mi?

Anderson’ın hikâyesi, ergenliğin son çığlıklarıyla beraber, o yaşlara özgü sıkıntıları ve beklentileri dile getiriyor. -Publishers Weekly

Komik, özgün ve tam anlamıyla çok yaratıcı.

Jodi Anderson’ın kalemi oldukça cezbedici. Şeftaliler kadar lezzetli ve tatlı bir hikâye.

-Booklist “Parmak ısırtacak güzellikte bir serüven...”

Murphy, New Yorka gitmeyi seçtiğinde ilk aşkını geride bırakmak zorunda kalmıştır. Şimdiyse yapacağı bir tatille, sırtını döndüğü adamla tekrar yüzleşecektir.

Leeda, eve dönüş yolculuğunun sorunsuz geçmesini umarken, sürpriz bir miras meselesinin omuzlarına ağır sorumluluklar yükleyeceğinden habersizdir.

Birdie ise kalbinin sesini dinleyerek gittiği Meksika’dan kırık bir kalple eve döner. Onun için de artık hayatın acı yönlerini keşfetme vakti gelmiştir.

Bu üç genç kadın, neşeli ve kıpır kıpır bir yaz için yeniden meyve bahçesinde bir arada.

“Kırık kalpler, sızlayan yaralar ve arkadaşlığın iyileştirici gücüyle harmanlanmış bir roman.” -Publishers Weekly